

Kejvalka

Vlastimil Čech

Kejvalka

První pokus (dosti drzý) literární, o povídku a to ještě o povídku fantastickou

S jazykem vyplazeným, s čelem opoceným, plný úzkosti, trémy a pochybností sepsal pod pseudonymem © Vlastimil Čech

© Ve vesnici u Frýdku-Místku 2016

Záhony a Muzeum

„Tak tohle jsem ještě neviděl... co to mohlo být? Hmm... zlomená hliněná, tedy vlastně keramická trubička... špatně vypálená, jakási řídká... a tenhle konec? ...co to je? Teda co to mohlo být?... hmm... nech to být, Ludvíku, dyť je to jedno... aha, tady je ještě jedna... ale asi s tím druhým koncem... tož tedy cigaretová špička to není, na to je to veliké, takové to šudlátko taky ne, na to je to zase moc malé... krucipísek, tady je třetí...“

No takhle nějak jsem si vrčel, když jsem se hrabal v hlíně pod Kývalkou. Teda Kejvalkou... tady jsem v Čechách, u nás kej-hají jenom husy... Kejvalka je věž. Dost blbé jméno pro věž, že? Věž by se neměla jmenovat Kejvalka. Věž by měla stát pevně a pevně by se měla i jmenovat. Nekývavě... No, co mi je do toho. Budu tu rok, nanejvýš dva a ať se kočky mrouskají... Pojedu domů... není možné, abych tady v tom blbém pohraničí ztvrdnul... „Mórávo, Móravěno, milá...“

Teda, abyste rozuměli, vystudoval jsem kantorem, přesněji učitelem základní školy. S aprobací dějepis, zeměpis. No, abych pravdu řekl, nejsem až tak docela úplně učitelem... dokončil jsem právě náš slavný „pajdák“, jsem novocián... učit začnu až po prázdninách...no, získal jsem místo právě do tohoto městečka. Na inzerát. Je to konec světa, ale na druhé straně je dobré, a tedy, abych pravdu řekl, dost neobvyklé... místo už před prázdninami. A s bydlením za hubičku... to se hned tak nevidí, i když je to tady **brusel světa**... no co... člověk nemůže chtít všecko... řekli mi, že mám čas se rozkoukat... rozkoukat... tuhle díru prokouknu za dva dny, na to nepotřebuju dva měsíce... ale obecní úřad mne platí, obecní úřad rozhoduje... sakra to je taky šťastná náhoda, proč přes prázdniny obecní úřad? Nu, dostanu nějakou práci, doufám jenom, že to nebude zametání ulic, to bych se jako budoucí pedagog tuze neuvedl... no co... každá koruna dobrá a ty poslední prázdniny emeritní študák obětuje, ne? Aha, už ani ne emeritní študák, ale **pan učitel**... musím si zvykat...

Ne, ne, takhle to nejde... Z mosta doprosta... takže: Jmenuju se Ludvík, jak dál je vlastně jedno, prostě Ludvík. Jak jsem řekl, nějak jsem zvládnul pajdák a dostal umístěnku do tohoto velkoměsta. Skoro dva a půl tisíce obyvatel... budu vyučovat dějepis a zeměpis na místní základní škole. No a možná i fyziku, i když na ni nemám aprobaci, ale ředitelka řekla, že „síla“, která to má na starosti, bude na mateřské a úvazek bych měl tak jak tak menší... no zkrátka... ale to je jedno. Až to přijde, tak to bude Ludvík řešit. Ludvík se nedá! A navíc to bydlení. Bydlení mám na faře. Vážně, na faře. Fara je na místní poměry veliký dům, pod věží Kývalkou, blízko kostela. Proč tu kdysi postavili tak velikou faru ví jen Ten Nejvyšší... možná buď prostě proto, že farnost bývala velká a měli i velkého faráře (he he), nebo chtěli ukázat, že na to mají... dneska kněz dojíždí a ve faře se učí místní malí muzikanti, je tam Místní lidová knihovna a byt učitele... Od minulého týdne teda můj byt... Můj první byt... no a k faře patří zahrada. Docela pěkná zahrada, ovocné stromy, trávník, záhony. Prý bývalý učitel, starý mládenec, stromy opečovával, rouboval, stříhal... v tom se nevyznám. Vlastně se nevyznám v zahradničení vůbec. Nepoznám žádné rostliny, které ten Mičurín, můj předchůdce, pěstoval. Nic mi to neříká. Ale chtěl jsem mít v jakémisi kulturním stavu aspoň ty záhony... zkusím něco nasadit... No, v červenci už je pozdě, už toho moc nevyroste... ale třeba se něco vyskytne... Pár místních lidiček mi srdečně nabízelo pomoc, třeba mi někdo poradí i co s tou farní latifundií. No, a při rytí těch zaplevelených záhonů na mne vykukly ty hliněné podivnosti. Chvilku jsem na to koukal... no, nic rozumného mne nenapadlo, jednu tu tyčku jsem si strčil do kapsy, někoho se zeptám. Zítra jdu na obecní úřad, představit se místní honoraci. To zas bude komedie. Tak, teď ještě ten vyrytý plevel na hromadu, na kompost a sbohem zemědělství – aspoň pro dnešek. Jo, a cítil jsem se dobře, na úrovni. Pan učitel by měl dělat takové věci. Chovat včely, roubovat stromy, okopávat záhonky... no, zatím mi to moc nejde, ale nějak se do toho vpravím.

Ted' ještě nějak přežít to představování...

Tak, a mám to za sebou. To zas bylo... vodila mne ta dáma po kancelářích obecního úřadu jako cvičeného medvěda. Každý se zubil, potřásl rukou, a prý jsou rádi, a že se tu mám cítit dobře, a že si určitě zvyknu... a jestli jsem svobodný, děvčat je tu prý dost, a radí mi se tady usadit, a kulturní život tu prý jen kvete a věří že budu platnou posilou a členem nějakého lokálního spolku, hasiči, myslivci, ochotníci, chovatelé okrasného ptactva a akvaristi, jo i esperantisti a... a ještě... hlava mi z toho šla kolem... Jestli si zapamatuju aspoň pár jmen lidí, kterým jsem byl představen... Takové městečko a tolika **důležitých** lidí...

Ale aspoň jsem se dozvěděl něco z historie... říkal jsem už, že jsem historik... no, tak dobře, vlastně jen učitel dějepisu, ale to je jedno. Tohle prý skoro třítisícové (!) velkoměsto patří k těm místům, které *»mají za sebou krásnou budoucnost«*. Kdysi prosperovalo, vévodilo bohatému kraji a pyšní měšťané si dozajista mysleli, že to tak zůstane... Aha, proto ta přerostlá fara, proto ta radnice jak v okresním městě... No, a proto taky ta věž... Kývalka... vlastně Kejvalka, tady jí nikdo jinak neřekne...

Pak ale přišla válka. A klasika: napřed vypudili někteří místní Němci některé Čechy, potom Hitler odeslal většinu svých Němců šupito-presto do té jejich Walhally, židovskou část do pecí Oswietimi, árijskou část do Stalingradského kotle, vyšlo to skoro nastejno, akorát árijci pochodovali nadšeněji, po válce odeslali zbylí Češi některé zbylé Němce dle jejich vroucného přání „in der Heim Bereich“... Kusanec kraje, který k městu tak nějak patřil, je dneska zahraničí... A Kývalka? Kývalka je docela nízká, kulatá věž. Kdyby nebyla tak tlustá, tak široká, řekl bych věžička. Nad nejvyšší místní, představte si až **dvoupatrové (!)** domy přečnívá vlastně jen její špičatá střecha. Není vůbec stará, stavěli ji před tou – zatím – poslední válkou. Asi to měla být původně taková ta kamenná rozhledna, jak si je stavěl spolek německých turistů. A z marné pýchy začali opravdu velkolepě, jak to bylo v tomto kraji zřejmě zvykem. Nedostavěli, holoubkové, nedostavěli. Nedostavěné věži udělali naštěstí ještě za války tu provizorní střechu, která je tam dodnes... Ale proč ji místní říkají Kejvalka, jsem se nedozvěděl. Zato jsem se dozvěděl, že v Kejvalce je místní museum, a že se očekává, že jako nástupce pana učitele Weigela lokální museální sbírku povedu.

„Ludvíku, mohu vám tak říkat, že... tedy Ludvíku, věříme všichni, že nás v žádném ohledu nezklamete,“ pravila ta bodrá dáma.

A Ludvík se stal kustodem...

I tasila ta dobrá žena klíč a vyrazili jsme do historie.

Cestou přes náměstí se do mne zavěsila, hlasitě odpovídala na pozdravy občanů a kde komu, kdo se zvědavě na cizince, tedy mne, Ludvíka, jen podíval, zdlouhavě a podrobně vyprávěla, co jsem zač a proč jsem přijel, a co budu dělat a jak se mi ve městě líbí a že se tu určitě usadím a ožením a ... a jestli mi šla na obecním úřadě hlava kolem, tak cestou přes náměstí mi šla hlava z těch řečí kolem dokola...

Byl jsem ovšem docela zvědav, čeho se mi v Kejvalce dostane, co uvidím. No, očekávání zklamáno nebylo. „Museum“ tož té přerostlé vesnice s nadměrnou farou, nedokončenou malou tlustou rozhlednou, ze které se nikam nerozhlednete, přesně odpovídalo místní hře na velkoměsto. Jedna kruhová místnost v přízemí věže, s několika vitrinami a výstavními stoly... Docela obvyklé předměty, nic zajímavého. Podle tabulí městečko kdysi prosperovalo ze sběru smoly, produkce medu, výroby dřevěného uhlí a obchodu... S čím proboha obchodovali? Se smolou? To tu nic pořádného nevyráběli? Ani nějaká obvyklá výroba? Třeba hrnčířská? Aha!

Hrnčíři! A už jsem tahal z kapsy svůj „archeologický“ nález.

„Nevíte, paní Vaňková, co tohle může být? Do musea to nepatří, je to sice vykopávka, ale jen ze záhonu...“

Kdybych měl po ruce talířek, strčil bych ho v té chvíli paní tajemnici Vaňkové pod nos. Aby ji oči nevypadly na zem.

„Weigel!“ hlesla...

„No jo, bylo to v záhonu pana Weigela, vyryl jsem tam takových kousků pár, ale tenhle chudák byl ještě v nejlepším stavu...“

„Snad jste neryl záhony pana Weigela???”

„No teda jenom jeden, ten uprostřed, byl samý plevel“...

„Ludvíku, řekněte, vyznáte se v zahradničení? V rostlinách a tak?“

„Ale vůbec ne, nanejvýš dokážu rozeznat tak tu-lipán od lípy. Ale lípa musí být staletá a ten tu-lipán v květu.“

Nevím proč, ale paní Vaňkové se očividně ulevilo. No, tak se Ludvíku musíš podívat, cos to vlastně vyryl. Nějaká droga! To mne napadlo hned a první... ale konopí to nebylo, mák taky ne... a o ostatních jsem jen slyšel. Jak vypadá durman, koka a rulík a takové ty ostatní věci, o tom opravdu nemám ani ponětí... Někde si to najdu. Ta vyplevelená a vyrytá zelenina je přece na hromadě v koutě u zdi. A že právě tahle seriózní dáma by měla interest na drogách? To mi nějak nesedí... Ať tak, nebo tak, paní Vaňková se bystře rozloučila a šla.

A sakra. Co to ten Weigel v záhonu měl? Ta zelenina i ta rourka... Paní tajemnice to podle všeho ví. Řeč těla, že jo... Ale neřekla, nepodřekla se, je tajemná.

Tajemnice jedna!

Kustod a historik

Tak a stal jsem se kustodem musea. Naštěstí žádná velká sláva, žádné důstojné a oficiální předávání funkce. Pan Weigel není, tož se mi dostalo jen seznamu exponátů a inventáře, prý si to mám projít a zkontrolovat... No, moc toho není, pár ubohých exponátů, police, vitríny a stoly... no a staré obrázky a fotografie z nanicovaté historie městečka. Museum chudé jak kostelní myš. Doufám, že tu myši nejsou. Sbírky se mají před škůdci chránit, to je samozřejmé, to nám ani ve škole nemuseli vysvětlovat... takže, jsou nebo nejsou tady myši bobky? Hmmm... nejsou, ale mají tu krásnou kamennou dlažbu... to je asi čedič, a do vzoru jsou vloženy leštěné žulové dlaždice... ta dlažba je sama o sobě unikátní exponát, to se hned tak nevidí, fakt krásné... jedna taková dlaždice by mohla být za patnáct set. Kolik jich v té musejní „hale“ je? No, tak jsem ty kamenné desky spočítal... Kruci, to je nějak málo! Kývalka je věž nízká, ale o to bachratější... No jasně... to jsou ty tlusté zdi, enormně tlusté... Už jsem chtěl jít ven. Už jsem byl u dveří... moment, tady přece tu tloušťku zdi můžu zjistit, aspoň odhadnout... asi tak metr dvacet, řekl bych. Tak to by mohlo sedět... nebo ne? No co, zjistíme, co můžeme. Kývalka je věž očividně válcová, takže když zjistím obvod, třeba tak zjistím i vnější průměr, od toho odečtu dvakrát metr dvacet a měl bych se dostat na velikost toho mého výstavního sálu. Proč jsem to dělal? No, ani nevím. Student má prázdniny, tož se nějak zabaví... Sakra, jaký student, jsem přece **pan učitel**! Skoro historik! A Kustod!... Teď hlavně Kustod... No, zkrátím to. Nesedí to ani **velice** přibližně. Podle všeho má Kývalka zeď proti vchodu aspoň tři metry tlustou. A spíš tři a půl. Měřil jsem to opravdu jen přibližně, krokoval jsem obvod několikrát, ale prostě to nevychází. Půdorys věže má mnohem větší plochu, než je součet plochy půdorysu musejní síně a plochy, kterou ohraničují zdi sto dvacet centimetrů tlusté.

Jo, vzpomněl jsem si na pohádku, jak princ celý rok hledal ve hradu komůrku, kde je schována princezna... Už tehdy, jako chlapec, jsem mu v duchu radil: „Princi, měřte! Počítejte!“ A teď mám ten úkol sám... Pro dnešek toho nechám.

Ráno jsem si vzpomínal na sen o princezně, jak na mne mávala z vikýře a prosila, ať ji najdu a osvobodím... Takové sny se mají zdát chlapcům a ne historikům... teda pánům učitelům dějepisu. A pak mi to došlo. Vikýř! Nu ano, nějak se přece chodí do podkroví, na půdu! Zvenku žebřík není, takže tam musí být nějaký průchod uvnitř, a asi v té mnou objevené veletlusté zdi. No, zkrátím to, byl tam, našel jsem ho. Dvířka úplně románově schována za skříní. A za nimi uzoučké, strmé a temné přímo klaustrofobní schodiště. Kupodivu bez zatuchliny, bez pavučin, akorát schody naprosto excelentně zasypané nějakým tím prachem. A prach bez šlápot... to jsem se díval zvlášť pozorně... Proč mi paní tajemná tajemnice nic o té věci neřekla? Že by nevěděla? No, možné to je... Nějak mne to ale uklidnilo, a protože jsem se na půdu a do toho prachu rovnou nehrnul, nechal jsem to být.

Prozatím.

Kdysi se moji synovci holedbali svým vysvědčením, že mají jedničky z dějepisu i zeměpisu. Jistě, moje obory. Tož jsem se jich ptal, mladých geografů, které čtyři řeky protékají naším městem. Hmm, nevěděli, řekli mi, že se to neučili, ale že vědí, kde pramení Nil. Tak jsem se ptal, kdy byly založeny místní železárny. Taky nevěděli, a mají to werky vepsáno přímo v jejich znaku.

Nechtěl jsem vypadat v očích místní mládeže přihloupě, neznale, tož jsem začal pátrat po lokální historii. Pravda, něco mi už řekli místní lidé, ale jak říkáme my historici: „Ku pramenům!“ A nastala potíž... tohle město snad žádné prameny nemá! Tohle město má snad jen malinkaté pramíněčky... čůrek... Kroniky města prý byly odevzdány „na okres“ jak velí zákon... Ale! Veliké ale... jak velí zase zvyk, archiv byl ve sklepě, který, jak velí zákon velikého Parkinsona, byl co? ... Byl zaplaven! A nikde ani zmíněčka. Jediný pramen poznání historie, zaplaven pramenem vodním! Takže jediné „cosi“ je moje muzeum! Kromě vzpomínaných exponátů ještě pár starých fotek... z konce devatenáctého století... hasičský sbor, beseda, ochotníci v kostýmech jakéhosi kusu...

celkový pohled na město...Tady je fara a kostel, náměstí s jakýmsi průvodem... Co se o historii téhle díry dozvíš, Ludvíku?

Takže jak dál? Tož vzhůru na hřbitov! Z nápisů na tom místě se dá všelicos usoudit. Hřbitov malý, nezajímavý. Jména na náhrobcích česká a hodně německých. Jediné co mne zaujalo, že se skoro nevyskytují obyčejné hroby, většinou rodinné hrobky a z hezkého kamene. Na takové město dost malý hřbitov. A prý bývalo větší, kde jsou sakra nebožtíci? Tolik jich přece u Stalingradu nezůstalo. A navíc se zdá, že letopočty pohřbů jsou jaksi rovnoměrně v časové ose rozloženy... divné. A jiný hřbitov město někde na okraji, tedy předměstí, nemá. Ono totiž tohle město vůbec žádný okraj, vůbec žádné předměstí nemá! Úhledné ulice prostě končí... a dost. Vzpomenul jsem si na obrázek, který se mi jako chlapci velice líbil: pasáček hraje svým ovečkám na píšťalku a opírá se o poslední kandelábr v ulici. Za ním město, před ním krajina a ovečky. Takové místo bych tu určitě našel. A ne jedno.

Ještě jedna věc. Viděl jsem kdysi dávno film „Pán prstenů“... Co tam bylo zvláštního? No, kromě domova těch roztomilých Hobitků tam nikde neměli pole... Velkolepou krajinou se přesunovala ohromná vojska, vojáci a různí filmoví potvorové jedli, pili, nebo tedy spíš žrali... a nikde žádné pole, nebo sad, vinice... A tady je to podobně... Jakési záhony po panu Weigelovi, okrasné stromy a trávníky na ulicích a za domy, kolem města louka, nebo asi pastvina, opravdu hodně nanicovaté políčko, keříky a hlavně les a les... Takhle krajiny obyčejně nevypadají... »Ludvíku, tohle není jen tak. Tohle město jen tak neprokoukneš... a to sis myslel, že za dva dny... aby ti ty dva měsíce stačily...«

Slavnost a tušení

Ludvík byl pozván na Slavnost. Možná to pozvání nepatřilo ani tak Ludvíkovi, jako panu Učiteli a panu Kustodovi... Nedostal jsem sice pozvánku se zlatou ořízkou a doručenou poslem na bílém koni, ale přišla mne pozvat jedna z těch, kterou jsem poprvé viděl, a byl jí představen, když jsem korzoval s paní tajemnicí Vaňkovou. Musím zcela upřímně přiznat, že mne pozvání na slavnost doslova nadchlo. Kruci písek, ještě chvilku a budu patřit mezi místní honoraci! Jo, v té chvíli jsem povyrostl, jak jsem se ze samé skromnosti nafoukl... Milá osůbka, tahle paní Schubertová. Asi bych měl podle místního zvyku říkat »paní doktorová«. Pan doktor Schubert je totiž místní lékař. A paní Schubertová pracuje jako jeho sestra. Tedy je zároveň manželkou i sestrou, což ovšem zní poněkud krvesmilně, že ano. Tedy oslovována je »paní doktorová«. Pana doktora jsem ovšem poznal doslova na vlastní kůži, protože byv vyzván svým prázdninovým zaměstnavatelem, dostal jsem se k němu ku zdravotní prohlídce. Svou hubenou zdravotní kartou vybaven od mé domácí doktorky, jsem přišel posílit kmen pacientů MUDr Schuberta. Normální chlápek, tenhle venkovský doktor. Na to, že jsem zdravý, bez chronických nemocí a tedy nebudu nositelem významných příjmů od mé zdravotní pojišťovny, až na příjem za mou hlavu, jsem byl přijat velmi vlídně. A v jedné chvíli i docela výrazně radostně, to když se pan doktor zeptal, zda jsem už někdy daroval krev.

„Ovšem“, sdělil jsem hrdě a pochlubil se průkazkou se dvěma odběry.

„Vy dokonce máte skupinu **AB minus**!“ zaradoval se očividně.

Nevím co je na téhle krvi k radování. No, prý je tahle skupina na Turínském plátnu, ale to je stejně padělek. To vím ze školy, tak to musí být pravda a basta.

Nějakou dobu jsme »setrvali v přátelském rozhovoru«, až přišla sestra-manželka, tedy »paní doktorová« upozornit, že v čekárně je pacient. Zájemců o léčbu v tomhle velkoměstě asi doktor tuze nemá, tož jsme rozloučili.

Ale řekne mi někdo, odkud doktor ví, že jsem v Mense? Jsem na to docela hrdý, jaký jsem to chytrý kluk, ale v ordinaci jsem se tím nechlubil. Někak mne to ťuklo, když na to doktor přivedl řeč... Komu jsem to tady říkal? Asi Ludvíka z Mensy zase vyhodí. Protože blbne, nepamatuje si...

Ta slavnost byla naprosto skvělá! Samí lepší lidé. Starostovi, doktorovi, lékárníkovi, členové a členky učitelského sboru, velitel a starosta hasičského sboru, ovšem paní Vaňková, poštmistřovi, pan sládek s paní sládkovou a další důležití a významní občané. A taky školník a pan Kustod, teda Ludvík, no, já...

Slavnost se konala v místní restauraci. Opravdu restauraci, ne v hospodě. Tohle městečko má opravdovou restauraci. A hezkou. Moc hezkou. No a taky se sedělo a tančilo na zahradě, je přece léto, a pilo se, a baštilo.

Přiznávám, že mi tahle slavnost poněkud vyztužila sebevědomí. Pozornost mi věnoval kde kdo. A to nejen vážení občané a občanky, ale i místní slečny. Přitom ve skutečnosti na mě nic není. Středně vysoký, spíš hubený než tlustý či nedejbože atletický, blondatý, obrýlený. Že bych některou zaujal svým přiklepnutým platem, či na rekreační úrovni provozovanou lukostřelbou – a tím jsem se na tomhle mejdanu radši neholedbal, bydlením na faře, tanečními schopnostmi či obratnou konverzací? Tomu nevěřím!

Ale co bylo na téhle slávě překvapivé, tedy pro mne, bylo pití. Každé místo má svoje. V Plzni, Budějovicích a v Praze se třeba hlavně pije pivo. Na Moravě slivovice a víno. U nás doma, tož Slezsko, tam se pije všechno! Ale tady, tady pijí hlavně medovinu! No, znám medovinu akorát z literatury. A z našich poutí. Tam jsem to ochutnal a oznámkoval jsem to jako nápoj »pro Ludvíka pitelný jen v případě nouze nejvyšší«... O jeden stupínek lepší než krabicové víno »Chatteneu de tetrapak«... ale jen o malý stupínek lepší.

Tohle ovšem je něco jiného! Vůbec to není to pout'ové »lepidlo«, ani tuze sladké to není, řekl bych spíš inteligentně nahořklé, voní to skvěle a ještě líp to chutná. Taková lahoda! Škoda, že nejsem takový ten chlápek s koštětem, jak básní o té třetí hlavě ve druhé řadě na vinici z jižního

svahu... Ze které to víno má borůvkový nádech a cítí v tom jakoby slovenskou jiskru.... Tenhle človíček by tu chuť místní medoviny snad popsat dokázal. Snad. Já ne.

Člověk tu místní dobrotu popíjí, ale neopíjí se. Do hlavičky to stoupá jen jemňoučce, žaludkem to nehází, ale přitom to není takové to »pítí pro slečny a panny«... No prostě super-huper. Ano, pije se to, aby to **povznášelo**, nikoliv aby piják **pod stůl upadl**... V medovině jsem si doslova »medil«!

Ráno jsem se necítil vůbec špatně. Žádní kovaříčci v hlavě, žádná Sahara. Naopak jsem se cítil naprosto skvěle. Uvolněně, lehce... napadlo mne, že tak nějak se cítí čerstvě podojená kráva. „Ludvíku, ty máš nápady...“ A přemýšlel jsem o včerejší slavnosti, o občanech tohoto města, o městě a tak... Myšlenky se ve mně převracely, vyskakovaly, řadily se...

No, a pak se stalo. Došlo mi to. Věci nejsou tím, čím se zdají býti! A tohle město není tím, čím se chce zdáti být. Kamufláž. Kamufláž! Toto přece nehraje, nepasuje, nesouhlasí!

V první řadě moje Museum. Museum je kamufláž... ono celá věž je kamufláž a výmysl, stejně jako řeči paní Vaňkové.

Takže zaprvé: Kejvalka **nebyla** postavena až mezi válkami. To by nebyla její střecha (prý provizorní – he, he!) na té staré fotce z devatenáctého století! První lež!

Zadruhé: Kdyby ta věž byla míněna jako rozhledna, tož by schodiště vedlo středem. Anebo velkolepé točité schodiště podél stěn. A pokud by chtěli jen tak dočasně zpřístupnit podkroví, udělali by tam normální žebřík nebo schody. Schody ukryté ve zdi mají úplně jiný význam. Jaký, to ovšem nevím, ale Ludvík to zjistí, to je jisté! Jako že se Ludvík jmenuje!

A pak ten kámen! Tolik krásné kamenické práce se hned tak nevidí. Ty dlažby jsou »jako z cukru« všude! Nejen ve věži, ale i na radnici, v té restauraci, na chodbách školy, kde jsem se byl ovšem taky podívat... a i na ulicích, chodnicích a hřbitově... a zkrátka všude krásný, skvěle zpracovaný kámen.

A dál. Na Slavnosti byl sládek. Takže ve městě je pivovar. Ale proč se tohle pivo nikde nečepuje? Studenti pivo pijí, i když jsou už emeritní... V hospodě mají jen lahváče nějaké české břečky, která má do »Svatého Radegasta« daleko jak z Nošovic do Říma. Proč není na čepu místní pivo? Pan restaurátér se k panu sládkovi choval na té oslavě kamarádsky, takže osobní problém tu nebude... Osvěžovna je tu jen jedna, tak kde je sakra místní pivo! A ani v konzumu jsem docela určitě tu úžasnou medovinu neviděl. Kde se prodává? Poslal bych pár lahviček domů.

Ne, ne... Tohle město není přerostlá vesnice, která si chce hrát na velkoměsto! Tohle je podivné město, které se z nějakého důvodu maskuje jako vesnice! Ale proč?

„Tak do práce!“ převrátil jsem se na břicho. Léta studia mne naučila přemýšlet, číst a dokonce psát vleže. Ty obrázky ze studentských kolejí, kde mládenci a panny způsobně sedí za stolem a čtou si z otevřené knihy, jsou totální nesmysl. Nejlépe se přemýšlí, čte, studuje v pohodlí! Vleže!

Takže co tu máš podivného, Ludvíku:

V první řadě ta věž, Kývalka.

Pak pivo a medovina – to se ve mně ozval bývalý student.

Nedá mi pokoj ani ta spousta nádherné kamenické práce, souvisí to nejen s věží, ale i se stavbami ve městě a s tím hřbitovem.

A co ti doktorovi Schubertovi. Ten člověk měl nějaký extra velký zájem o docela nanicovatého človíčka jakým je Ludvík. On totiž něco o mně věděl ještě před tím, než jsem přišel na tu prohlídku. A jak se zaradoval, když slyšel o mojí krevní skupině!

Krucí, nejsou to tady nakonec upíři, kterým chybí moje krev do sbírky?

Ludvíku, zklidni hormon, uvědom si, že jsi **pan učitel**! no, skoro... Lidová pověra nemá co dělat v myšlení pedagoga! no, jo... takže dál...

Proč se město, teda jeho občané tak zajímají o svého nového učitele? Co za tím je? Nebo spíš vězí?

No, a co ty trubičky v záhonu... jo, sakra, záhon, chtěl jsem se podívat co tu Vaňkovou tak zarazilo... musím se ještě na ten plevel mrknout, to taky není samo sebou. Takže zruším svou pracovní horizontální polohu a jde se na průzkum. První je ovšem na řadě ta zelenina, pokud ještě něco rozeznatelného na hromadě zbylo.

No, zbylo. Dokonce jsem si v lidové knihovně půjčil i »Klíč ku určování rostlin«... Byl mi ovšem platný jako slepému brejle a mrtvému zimník. Víte někdo, co si mám představit třeba pod »lichozpeřenými listy«? Ono i k návodu potřebuje člověk spoustu znalostí z oboru. Vzpomínám si, jak jsem jednou chtěl vařit podle kuchařské knihy. »Utři tři vejce«, vyzýval návod. Abych šel na vajíčka s hadrem? Tehdy jsem to vzdal a vzdávám to i teď.

Takže jsem prohlížel jen obrázkovou přílohu a doufal jsem, že někde vykoukne obrázek nahnílé rostlince podobný. Když jsem toho rostlinného umrlce prohlížel, připadal mi nějak povědomý, jako bych ho už někde viděl... hmm... asi je to nějaká cizokrajná rostlina a viděl jsem ji v botanické zahradě... anebo to bylo na té výstavě v Olomouci... tak nic. Tudy prostě cesta nevede.

„Ale víš co, Ludvíku? Uděláš si okružní výlet po okolí, třeba na něco kápneš, něco najdeš“...

Našel jsem. Našel. Ale chytrý z toho nejsem.

Našel jsem totiž kamenolom. I žula v něm byla. Jenže... Jenže dosti jiná, než ta, kterou je vyzdobeno město. Tady je kámen nudný, s malými stejnobarevnými zrnky, a ve městě mají nádhernou velkozrnnou žulu s mnoha slídovými třpytkami... Nejsem geolog, ale tohle je do očí bijící... ovšem, je třeba hledat, pro nevšimavého člověka to stačí: »aha, tady je lom«... jenže já už jsem plný podezření a nedůvěry. V tomhle lomu se tuze nepracuje. Už dlouho se tu nepracuje. Detaily: lehce orezlé kolečko, vozík, totéž lopata a zámek na dřevěné boudě, no a hlavně by v lomu mělo být spousta dalšího zařízení, nebo aspoň nějaké stopy po něm, zdvihadla a možná drtička a pily a... a plno jiných věcí a drobností, maličkostí... Závěr? Ten lom je jenom kulisa, kamufláž, imitace, maketa! Je to prostě jaksi takové naaranžované.

Tady opravdu věci nejsou tím, či se chtějí zdát!

Ještě se podívám dál, udělám si takový okruh... tohle město je čím dál tím víc tajemnější než ten slavný hrad v Karpatech. Ale ani ten vycházkově-pátračský okruh jsem nedokončil. Někoho jsem totiž potkal. Schválně říkám »někoho«, protože prostě nevím, jak se ten člověk jmenuje. Byl to někdo z těch, kterému jsem byl představen včera na té slavnosti, ale víte, jak to chodí... oni si vás zapamatují, protože jste jeden, ale ten jeden si napoprvé třicet nebo padesát lidí nezapamatuje ani náhodou.

Hlásil se ke mně ten človíček vehementně a hned: »pane Ludvíku, to a pane učiteli ono«...

Ukrutně jsem se snažil, aby nepoznal, že nevím, jak se ta osoba jmenuje a co dělá... a tak jsme vedli řeči... Když lidé mluví, vždycky něco řeknou. A tenhle člověk tím, že něco řekl, způsobil, že jsem svůj plánovaný okruh nedokončil.

Jednoduše se zeptal, jestli nejdu na šterkovnu. Šterkovnu?

„Ale pane učiteli, vy jste tam ještě nebyl? Nádherné koupání, to se hned tak nevidí! Takový horký den dneska, běžte, Ludvíku, jen běžte, jestli trochu můžete!“

„Trochu“ jsem mohl, vlastně jsem mohl hodně. Takže když ještě máchnul rukou směrem »kudy«, a když člověk se zapomenutým jménem mi rukou potřásl, mohl jsem jít... A Ludvík šel.

A dobře jsem udělal. Lidičkové moje, došel jsem snad do samotného Edenu. Místečko jako z pohádky. Kolem les, skalisko jak z národní hymny (Boriš co umí po skalínách chyběl)... ale tohle je přece ta krásná žula, to je ono! Jezero přenádherné, pláž z krásného šterku... A to hlavní a nejlepší nakonec. Nějací lidi, ale díval jsem se hlavně na děvčata. Jistě: Slunce, voda... »Ludvíku, jsi v ráji!«

A co navíc, nejenom přítomní kluci, páni a dámy, ale i ta děvčata nosila jen ten původní rajský obleček... teda **nic**. No, u nás máme taky ty pláže pro nudisty naturisty, ale tady, v takovém městečku uprostřed ničeho, jsem to nečekal.

A hele, tamhle je ten andílek, co se mnou docela dost tancoval na té slavné Slavnosti! Myslím, že se jmenuje Ulrika ... a mává na mne!

No tak Ludvíku, hurá do Ráje! Konec konců na pátrání mám ještě času dost, a vůbec, jsou prázdniny... ta Uli je ale hezoučká... mňam... a úplně všude je hezoučká... mňam, mňam... Na starosti mám času, až budu starý. Ale teď pro všechno na světě, dej světe pokoj! Už jste někdy viděli zdravého mládence, který se bude něčemu serióznímu věnovat, když se k němu hrne nahatá, hezoučká dívka? Jó???

„Ahoj, Ludvíku! Jdeš se taky koupat, že? Neváhej! Pojd’...“

A tak jsem se koupal. Opravdu bezvadné koupání. Bezvadná Uli. Pak jsme si vylezli na břeh a Ulrika si honem přenesla svůj ručník a tašku kus dál od svých kamarádek. Hmm, asi nechce riskovat... Přiznávám, dělalo mi to **moc dobře**... takové něžné stvořeníčko má neskrývaný zájem o takového obyčejného kluka...

A pak sjel blesk a praskla zeměkoule: „Ludvíku, že už’s tam byl.“ „????“, „No víš, co myslím...“ ... „????“ ... „takže nebyl, aha, tak nic...“

Ajta krajta, je to tady! Tak tudy z nudy... Ludvíku, teď z krásné malé Uli něco **musíš** vyrazit. Tenhle andílek blondatý ví něco, co by ses móóc rád dozvěděl...

Nevím, jestli ta rajská Eva visela na hadovi očima, ale Ulrika visela očima na mě. Udělal jsem ze sebe hada. Slizce jsem točil rozhovor, poňoukal jsem Evu, tedy vlastně Ulriku, obratně vyzvídal. **A šlo mi to bezvadně!** Fakt bezvadně... Ulrika jen švitořila, smála se, Ludvík umí být schopný, Ludvík je kabrňák... No, trochu se musím sám pochválit, nikdo to za mě neudělá. A Uli povídala a povídala a když jsem se podíval jinam než na ni, tož se mne chytila za ruku, za paži, za rameno. Nechtěla, abych se díval na nějaké jiné taky docela hezké a docela nahaté dívky. Ale z toho, co mi vyprávěla, se mi ježily všechny vlasy a chlupy co takový mládenec má. Hlavičko moje promovaná! Z tohohle dostaneš psotník... ještě, že ta malá moje Uli má takový něžný hlásek...

Jenže pak, když jsem uviděl taky jednoho docela nahatého pána, vyskočil jsem jako ten slavný jelen, byvše – však víte kam – střelen.

On totiž ten strejc držel v ruce docela stejnou hliněnou věcičku, jakou jsem vyhrabal ze záhonu. Jenže nebyla polámaná, ani špinavá.

„Uli, prosím tě! Co to ten strejda má?“

Chvilka dohadování, který strejda, a že to není žádný strejda, ale pan...

„**Uli moje zlatá**, tak co to ten pán drží“... A ta »Uli moje zlatá« zabrala.

„To je, Ludvíčku, duffa.“

Dobrá, jsem už »Ludvíček«...

„No fajn, ale řekni mi, prosím, co ta duffa je?“

„No, je to něco jako doutník, ale nezapaluje se to... pan Špaček to nosil odtamtud svým kamarádům... dneska je to už docela vzácnost, když pan Špaček už není. Lidi co duffní si to chválí, nehoří to, krásně to voní, lidi se po tom cítí bezvadně, Ludvíčku můj, že mi taky něco přineseš!“...

A co byste řekli hezoučké, docela nahaté dívence, která vám říká »Ludvíčku můj« a dokonce se něžně přitulí? **No?** V té chvíli bych slíbil všechno. A taky jsem to udělal, teda slíbil, protože slibem nezarmoutíš.

Ulrika a Markétka

Co jsem se vlastně dozvěděl od Ulriky, nemá sice hlavu ani patu, ale už si to nějak uspořádám. Až si to srovnám s tím, co už vím, zbytek si zjistím. No, co teda vím najisto, tak s tím, že budu panem učitelem a panem kustodem, město moc nepočítá. Další kamufláž. Tohle město by za maskování mělo dostat nějakou cenu.

Mám být prostě nástupcem pana Špačka. No, Špačka... ten člověk se vlastně jmenoval původně Stummel. Tady v pohraničí je spousta německých jmen... Pak se pan Stummel nechal přejmenovat českým jménem Špaček... a jak to bývá, dostalo se mu přezdívky, která se všeobecně ujala... už i jména kamuflují! »Vajgl«... a snad i proto, že nosil »z odtamtud« ty duffy... a trouba z Moravy, tedy moje maličkost, to pochopil jako německé jméno Weigel... A víte, kdo byl, podle Ulriky, svého času pro město nebezpečím? Malíř Max Švabinský!

Takže věci se podle Ulriky mají asi nějak takto:

„Docela někde blízko je »díra« do úplně jiného světa. V tom světě bydlí nějakí jiní lidi, nebo tak něco... Ten svět je úplně, ale úplně jiný a ti lidi tam chodí nahatí. A mají tam tmou a rostou tam divné rostliny. Tou dírou můžou prolézt jenom chlapi, nebo kluci, holky ne. Ale když tam chlapi prolezou, tak se někteří nemohou vrátit. A někteří se vrátí, ale pak zas nemůžou zpátky. Nebo někde zůstanou trčet, prostě nejsou, jako pan Vajgl, teda pan Špaček... A pan Vajgl se vracel mockrát, on mohl... a nosil odtamtud nějaké důležité věci a pytlíky s různými věcmi, ale taky úžasné voňavky a masti a léky a všelijaké věci co se ve městě potřebují... a ti lidi tam jedí housenky, ale někdy ty housenky jedí ty lidi... A město si to všechno chrání a nikomu to neříkají, protože z toho mají užitek... a jednou tam byl i malíř, a ten malíř potom maloval, jak to tam vypadá, a ty obrázky jsou vystaveny na nějakém zámku, nebo hradě... ale naštěstí se neprozradilo odkud to je... kde to ten malíř Šváb, nebo tak nějak, viděl... To by bylo hrozné, kdyby se ta díra prozradila, protože by přišli cizí lidi, a buď mi nám tu díru nějak ucpali, nebo by tam lezli a lezli a tamtěm druhým by se to přestalo líbit a ucpali by tu díru oni... A to by bylo moc špatně, protože by město bez té díry už dál nemohlo být. Tak je to dlouho, a tak to musí i zůstat a basta! A taky odtamtud kdysi prý lezli nějakí ti cizí divní lidi odtamtud, ale to je dávno... moc dávno... a nikdo z těch, co jsou dneska naživu, si to nemůže vůbec pamatovat... to se jenom říká... No a doktor Schubert prý zase říkal, že přišel na to, kdo tam může a kdo se může taky vrátit, ale ve městě takový už nebyl, poslední byl pan Špaček, co se mu říkalo Vajgl, a tak hledali a obrátili nebe i peklo, aby našli... nakonec našli tebe, Ludvíčku můj, ty se prý můžeš vracet tam i zpátky, kolikrát budeš chtít... a něco mi přineseš, že? A nikdo nesmí vědět, že je tu ta díra, ani já nevím, kde je... nene... tohle mi nikdo neřekl, na to všechno jsem přišla sama, jo, někdy jsem poslouchala docela tajně... tvoje Uli není hloupá, umí si dát dvě a dvě dohromady... tak až tam budeš, tak mi něco fajnového přineseš, vid'... a Hedvice nenos nic! Ona je moje nejlepší kamarádka, a tak když bude něco chtít, tak když hezky poprosí, tak jí to třeba dám“...

No, diví se někdo tomu, že se mi stavěly chlupy do pozoru? A tahle malá Uli to ze sebe sypala »kadenci samopalů vzor dvacet čtyři: ratatata... a někdy i rychleji«, jak praví klasik... a hlava mi šla kolem. Nějak často mi ta moje hlavička promovaná chodí dokolečka, poslední dobou.

Ovšem co udělá hlava vysokoškolsky vzdělaná, má-li problém, chce-li k výšinám moudrosti proniknout? Ovšem až se ustálí a přestane se motat?? Inu, obrátí se ku zdrojům moudrosti! A tím jsou co? Knihy. A kde jsou knihy? V knihovně. A ta knihovnice taky není vůbec špatná. Rozhodně to není takové třesidlo, jako ta malá zvědavá Uli.

Škoda, že nejsem Mistrem, nebo alespoň Faustem. Markétka by tu už byla... tak se totiž jmenuje knihovnice. Úplně jiná bytůstka, než ta tak trochu splašená Ulrika. Slečna Markéta se dívá vážnýma očima. Moc milá a něžná.

„Ludvíku, vzpamatuj se! Proč jsi přišel? No?“... Člověk si musí občas poručit. Pokud zrovna není anarchista, tak by měl sám sebe i poslechnout. Ano, občas se povzbuzuju hlasitými výkřiky.

„A, pan učitel... pomohl vám ten Klíč?“

Přiznání by mělo být polehčující okolností, že? No, přiznal jsem, že ne, že ty listy zpeřené.... Přiznal jsem se i k tomu ostatnímu, k průzkumu ve věži, k výletu k oběma lomům, i k tomu, co jsem se dozvěděl od Ulriky... Jenom to jméno děvčete, které mi prozradilo tajemství, jsem nepřiznal. Ale ani to nebylo třeba...

„Ulrika, to vám řekla Ulrika... to je jí podobné.“

Co se dá dělat... nepopřel jsem to...

„Jsem ráda, že jste přišel za mnou. Spíš se čekalo, že půjdete za Vaňkovou, nebo třeba za Schubertem, ale tohle je důvěra, kterou, pane Ludvíku, rozhodně nechci zklamat. A taky jsme si mysleli, že vám to bude trvat delší dobu, než vás ty nastražené indicie přivedou k pochopení toho o co tu jde...“

Krucipísek, tak **nastražené** indicie!! Co to je, tohle? Nějaká zkouška, hra? Reality show? Skrytá kamera? Hmmm...

„Teď byste se měl vidět, Ludvíčku. Škoda, že tu nemám talířek, bojím se, že vám ta vaše zelená kukadla vypadnou na zem. Chi, chi, chi...“

„Slečno Markétko! A teď s pravdou ven! Jak je to vlastně. Jaké indicie a proč jsou na mě nastražené?“

A tak jsme seděli a povídali a povídali. Teda Markétka povídala a Ludvík hlavně poslouchal. To bylo jiné vyprávění, než od té ztřeštěné Ulriky. Ta Markétka to má v hlavě uspořádané, ví co a jak. A hlavně!

Patří do »**Družiny**«!

Takže vezmeme to popořadě. Ve městě je díra do jiného světa. – *A už tuším kde, he, he, he!* Tu díru udělali »ti druzí«. Už se neví, proč ji dělali, a už se neví, jak tu díru místní lidi objevili.

„Mimochodem“, řekla Markétka, „takových děr do jiného světa je víc, to jsou takové ty pověsti, jak někdo někam vlezl třeba na Velký pátek a ven se dostal až za rok, nebo se spustil do studny a na druhé straně byl jiný, vzdálený kus světa a trvalo rok, než došel domů, a tak dále. Však některé takové pohádky znáš, že?“

No, a už kdysi lidi z tohoto města přišli na to, kde ta díra je. A velmi správně usoudili, že bude pro ně nejlepší, když si tohle tajemství nechají pro sebe. Celá staletí si to tajemství uchovali. Vytvořili si »Družinu« lidí obeznámených s tajemstvím, kteří toho otvoru využívali. Ovšem i ku prospěchu ostatních obyvatel města. Vytvořili si jakýsi vztah ke své komunitě, nadřazený ostatním vazbám. Jako byly a jsou například vazby „k národu“, „k církvi“, „k vzdálenějšímu příbuzenstvu“, „k politice.“ Dbali na to, aby na sebe neupozorňovali, nelákali nežádoucí přistěhovalce. Zkrátka „nedělali vlny“ a navzájem se kryli a chránili.

I vzpomenu si na jeden starý film, kde jedna postava radí druhé: „Žer, ale nemlaskej“...

Nějakou shodou okolností se stalo, že zrovna není ve městě nikdo, kdo by se »tam« mohl dostat, když pan Špaček alias Vajgl uvízl na druhé straně, proto »Družina« rozhodla, že se musí najít nástupce dřív, než vypukne problém. No a tak hledali, až našli mne. A tak jsem byl najat, a prověřován, zda jsem pro daný úkol použitelný.

A jaký je to úkol? Prostě jenom přetahovat přes »díru«, co tam má ten Špaček pro město dozajista nachystáno.

„Milá Markétko, tohle prostě dělat nebudu! To teda ne!“

„Pane Ludvíku, jestli si myslíte, že si tady budete jen tak učitýlkovat, tak na to zapomeňte! Navíc teď, když už něco víte... Zkrátka chceme, abyste tam chodil a nosil městu, co potřebuje. Nebudu vás strašit, ale Družina je schopná vás uklidit tak, jak to už za ta století párkrát udělala. Dobře si to rozmyslete!“

No, nějaký strašpytel nejsu, ani kominíka se nebojím. Ale že by byl Ludvík hrdina Nebojsa, tož to taky ne, na to nemám figuru. A navíc, ono mi kdovíjak o to učení pubertální mládeže ani nejde. O co mi ale jde... Prostě a jednoduše mne ukrutně zajímá ten svět za dírou. No, za dírou... Svět za Kývalkou! Jasně, ta díra je někde u té věže, nebo přímo v ní, asi za tím schodištěm. Určitě! Dozajista je tam.

„Slečno Markéto, jste členem té **Družiny**, předpokládám. Aha, jste, takže vám navrhuji tohle: Vy mi řeknete, co o tom světě víte. Já se tam teda vypravím, když mi vysvětlíte, jak se tam dostat. A přinesu, co je třeba a co budu moci. Ale ještě mi vysvětlíte, jaký přesně máte z toho Světa za Kejvalkou prospěch, o co máte zájem. No a taky bych chtěl vědět, co z toho budu mít já. Když nebudu učitelem, tak z čeho jako budu žít? A nemyslete si, že jste mne, Markéto, zastrašila tou výhružkou, žádné »výhrušky«, ani »výjabka« se Ludvík nepoleká!“

Ono totiž mi v té chvíli bylo naprosto jasné, že tihle lidi mě potřebují mnohem, mnohem víc, než já je. Zdá se, že kdybych prostě nebyl, bych jim život zkomplikoval daleko víc, než by byl zkomplikován život můj, kdybych do tohoto vykutáleného města nikdy nepřišel. Takže jsem si trochu na Markétku zadupal.

„Ale ne, nechtěla jsem vás Ludvíčku strašit, vůbec ne. Takže dobře, co z toho ve městě máme? Žádné zlato, stříbro, bižuterie... Z hotových věcí se odtamtud nosí jenom maličkosti, třeba duffy. Víte, co jsou to duffy? Aha, víte. Hlavně potřebujeme různé šťávy.“

„Šťávy? Proboha, jaké šťávy? Džusy? Mošty? Nebo co vlastně? A kdo to potřebuje? Nic takového jsem tady neviděl!“

„Hmm, takže asi tak. Chutnala vám medovina, na té slavnosti? Chutnala, že? A z čeho myslíte, byla udělaná?“

„No z čeho, z medu přece! Medovina se dělá z medu, to dá rozum. Mimochodem byla naprosto vynikající. Nechcete mi doufám říct, Markétko, že budu odtamtud nosit medovinu... Jenom na té slavnosti se jí vypilo dobře aspoň hekto, to bych potřeboval vozík, ten tou Kývalkou neprotáhnu...“

„Hi, hi, Ludvíčku, trefil jste to dobře, do té díry se opravdu leze Kejvalkou, ale vozík nepotřebujete, medovina se odtamtud nenosí už dávno, tu si děláme tady. Ze dřeva. A dřeva je tu až až.“

„Tož nerobte si srandu z chlopa, děvucho!“ sklouznul jsem v rozčilení do svého nářečí...

„Ale ono je to vážně tak. Vy jste, Ludvíku, vzdělanec. Jistě víte, že med je směs jednoduchých cukrů. No a jednoduché cukry vznikají ze složitých cukrů, třeba ze škrobu. A škrob má velice podobný chemický vzorec jako buničina. Jenže přeměnit buničinu na škrob jde velice těžko a draho a vůbec to není ono. V našem světě to nejlíp umí termity. Ale oni to taky nedělají, dělají to bakterie v jejich bříšku.“

No podíval jsem se Markétce na bříško, zkrátka mi to ta poznámka nějak připomenula, nebo co... hmm, hezké bříško... A je vidět nejen to bříško, ale i to, že sedí Markétka na prameni poznání, v knihovně. Žabka na prameni... teda poznání. Hezká žabka, moc hezoučká...

„Věřím, Ludvíku, že to znáte, jste přece vzdělanec, ale ono je to složitější, a to vám všechno dozajista řekne pan Špaček. Jsem si jistá, že už ukrutně netrpělivě na někoho čeká. Pan Špaček je vystudovaný chemik. Před válkou býval i novinářem a za války se uklidil tam, na druhou stranu.“

„Počkejte, Markétko, kolik má pan Špaček teda roků? Sto? No a to mi řekněte, jak je možné, že jste takové tajemství tak dlouho udrželi pro sebe? Teda pro město? A co myslíte, jsou na světě ještě nějaká jiná místa s takovouhle dírou **jinam**?“

„Tak to vám říct můžu. Na té druhé straně té **králičí díry** se stárne mnohem pomaleji. Podle toho, co říkal starý Vajgl, teda pan Špaček, je tam jiný vzduch a vůbec všechno jinak, ale to vám dozajista řekne sám. A rád, když si tam chudák nemá už tak dlouho s kým povídat.“

„A jak jsme ten průchod udrželi. Domorodci, teda občané města, o tom průchodu věděli. Ne všichni ovšem. Jenom ti spolehliví. Utajení má starosti »**Družina**«... ten název nejdůležitějšího spolku ve městě je opravdu hodně starý. O věci se nemluví ani mezi občany, kteří z toho mají užitek, a před cizími už vůbec ne. Problémem jsou lidi, kteří k nám přijdou odjinud, třeba služebně. Tak ty se buď snažíme »vyštípat«, nebo je oklameme, v krajním případě jim hlavičky vyčistíme.“

„A zabili jste už někoho, Markétko?“

„Zabili... neradi, moc neradi, ale zabili. Víte, za dobu co ten průchod opatrujeme to opravdu párkrát jinak nešlo. Když je zle, obyčejně raději vyčistíme hlavu. Človíček zapomene, nebo si bude vzpomínat na něco docela jiného, a dělat něco jiného než to, co dělat chtěl, nebo na co si chtěl vzpomenout. To byl případ toho malíře. On se tam dostal a dostal se i zpátky. Ale začal malovat, co si tak nějak pamatoval. No, postarali jsme se o to, že si absolutně nemohl na svůj výlet ani trošku vzpomenout. Ty obrázky jsou moc hezké, pan Vajgl říkal, že sice tuze přesné nejsou... jsou vystaveny na zámku kdesi na Moravě. No a naše lidi chráníme, jak to jde. Když začínají války – a že jich naším krajem přešlo! – tak se chlapi vytratí. Jsme tady pohraničí, tož místní úředníci vystaví papíry, že jsou už pryč, že utekli, že se odstěhovali, nebo se verbíři důkladně opijí a pak se jim hlavinky dokonale vyčistí... Za té poslední války tady byl dosazený jakýsi Němec a nejenže posílal nahoru hlášení, které mu sestavovala »Družina«, ale když potkal nějakého muže, který měl být už dávno odvedený, tak ho prostě neviděl, kdyby do něho břichem narazil. Tomu jsme tu jeho **blembeřici** vyčistili opravdu obzvláště důkladně.“

No, mně se ta moje »blembeřice« točila kolem taky pěkně...

„A průchody do jiného světa? Dozajista jsou i jinde, i když možná do jiných světů, než kam vede ten náš. Slyšel jste o Sannikovově zemi? Ostrov je, a ostrov není.... Nebo admirál Byrd. V Antarktidě viděl město, viděl ho i jeho pilot i jeho fotoaparát.... A město není... a možná zase někdy bude... a co ta Alenčina Králičí díra? Neznáte Alenku a její Říši divů?“

To už se Markétka smála. Hmm, směje se hezky. Fakt je, že průchody do jiných světů jsou asi kde všude. Mizející ostrovy v Atlantiku, nebo v Americe v jakýchsi jeskyních, na středním východě, v Himálaji, prý i celá země, Agharta... nebo jak vlastně...

„No, a naše Kejvalka má proti těm ostatním velikou výhodu. Je tu pořád a stojí solidně. A prý stojí stejná i tam, na té druhé straně.“

„Tak to mi, Markétko, řekněte, kde přišla ta macatá věžička k tak nestabilnímu jménu?“

„Chi, chi, chi... Ludvíčku uvidíte!“

Králičí díra

No a tak jsem tady. Nic moc teda, opravdu nic moc. Vlastně fuj. Veliké fuj. Docela jsem se těšil na nový zážitek. A taky mi začínaly vadit pohledy místních. Jestli věděli, nebo nevěděli, proč jsem tady... no koukali tak nějak... nedočkavě, nebo co.

Tak jsem na to hupsnul. Nacpal jsem si do kapes pár věcí, které jsem považoval za důležité a užitečné. Býval jsem trampem a táborníkem, takže jsem vzal nůž a hodinky a šitíčko a ... a vůbec takové ty věci, co se na výpravu do neznáma berou. A ruksáček a deku a sirky a ... a ešus... No vlastně těch věcí nebylo pár, ale pořádná hromádka... Připadal jsem si v té chvíli někdo jako Indiana Jones, Amundsen, Lewis a Clark, Děžněv, Vasco de Ludvík... nebo tak...

No ověsil jsem se těma věcmi, odšoupl almárku a lezl po úzkém schodišťátku. Čekal jsem nějaký efekt, nějaké zablesknutí, zahřmění... a ono **nic**. Lautr nic. Prostě jsem se protlačil až na konec chodbičky se schodištěm a nic... Tož jsem zkoušel, jestli nenajdu nějaké hejblátko, nějakou vysunovací cihlu, kolíček, dutinu s otiskem dlaně, nebo tak něco... Něco jako to bývá ve filmech a románech, něco zvláštního ... Nic! Vzpomenul jsem si na jakýsi polský film, kde se hrdinům podařilo uvést tajemný stroj do chodu vykřiknutým heslem. Hmm, stál jsem na schodišti a hulákal různá slova, která mi přišla na mysl. A přiznávám, že se mi s postupujícím časem produkce vybavovala čím dál častěji slova, která ve slovníku spisovného jazyka českého nejsou a ani hned tak nebudou. Zkrátka jsem byl nakonec sprostý jako kanálník, na své ámosovské, promocií potvrzené životní poslání jsem zapomenul. Krucipísek, to mi nemohla ta Markéta říct, jak se tam leze? Žába na prameni poznání? Bylo mi tak hanba, že nemůžu dál, bylo mi stydno si představit, co budu říkat lidem, kteří mi svěřili své největší a nejdůležitější tajemství, že jsem se rozbřečel. Normálně rozbřečel jak kluk. Ne, jako vážený pan učitel, vysokoškolsky vzdělaný člověk, ale jako usmrkaný kluk.

Ubrečený, špinavý od prachu, ověšený výstrojí a výbavou na svou hrdinskou výpravu jsem to nakonec vzdal. A když jsem chtěl ta dvířka od schodiště zase zavřít, všimnul jsem si, že na háčku na nich visí nějaké hadry. Viselo to nadělené na dvířkách zevnitř a rozum dá, že jsem si nechal otevřeno. Jednak kvůli světlu a jednak z opatrnosti... no dobře, bál jsem se trochu. No a co, prostě bál. Taky byste se báli... Takže jsem ty hadry neviděl, zatímco jsem omacával zdi a hulákal ta hesla... Co to je za textil, tady. Bylo notně zaprášené a lehce zatuchlé kompletní pánské ošacení. Včetně dlouhých podvlíkaček, slavných jägerovek, co je zná i Limonádový Joe. V mých uslzených očích jsem viděl ty věci skoro i jako oběšence.

Bezduchý obal... duše pryč. No jo, ale tady v tom obalu chybí i to tělo, či tělo absentuje? Ludvík je tvor zvědavý. A když je zřejmé, že ta garderoba je očividně „věc opuštěná“, jak praví zákon, a to již dlouho opuštěná, podívá se Ludvíček, co má ten viselec po kapsách. Aha, tady je v pěkném pouzderku kapesní nožik, kapesník, a tady...

A pak se to stalo.

Když jsem obracel ten oblek na dveřích visící, dveře se zabouchly. Lekl jsem se, to ano. Ale ne kvůli tomu bouchnutí. Nepolekal jsem se, protože z ničeho nic nastala tma egyptská. Poděsil jsem se, protože ta tma přestala být tmou tmoucí, ale začala se prosvětlovat. Prosvětlovalo ji zelenkavé světélkování stěn. Aha, něco jako ta chodba v jihlavském podzemí... fosforeskující rafičky budíku, nebo tak něco. Jenomže tam nahoře, na konci schodišťátka jsem uviděl kulatý otvor. Černá díra, která tam určitě nebyla, když jsem ohmatával zeď a když jsem nemravně pokřikoval.

No hurá! Mám to! Tudy na to!

Viděl jsem kdysi film, kde se nějakí lidi taky dostávali do jiného světa. Vrhali se do toho po hlavě. Konec konců i ta Alice do své králičí nory spadla.

No nejsem emerický hrdina ani Alice. Takže jsem se opatrně přiblížil k otvoru. Napřed levou ruku – čistě pro jistotu, přece jenom, že... jsem pravák. Pak obezřetně pravou. Jde to. Ale s ruksakem na zádech se do toho otvoru nedostanu. Aha. Potáhnu svou výbavu za sebou. Kdybych

byl v té chvíli maličký, jak malinkatá byla ve mně dušička, mohl bych tím tunelem pochodovat nejenom s batohem, ale i se suzafonem...

Tedy vzhůru dolů!

Vsoukal jsem se do toho otvoru, k noze popruhem uvázaný ruksak s mojí výbavou. Hlavně aby se jí nic nestalo. Po kapsách mě tlačily další nezbytnosti, ale šlo to.

Kousek to šlo. A pak to jít přestalo. Ne že by díra končila. Nekončila, ale začala mi být těsná. A začala být i jakási vlhká. A špatně se mi dýchalo. A teplo... co teplo, horko tu je... Marjápanno!... se tu udusím! Ven, musíš ven! Hned ven!

Dopředu to nejde, tož zpátky... Sakra ruksak, ruksak!! **ruksakra!!!** Nějak se šprajcnul, nebo co...

Panika! Panika!!! **PANIKA!!!**

„Pomóóc, pomoc!!“

Nikdo mi nepomůže, zahyneš tady, udusíš se, Ludvíku!

Řval jsem a brečel, škubal sebou... Litoval jsem se. Litoval jsem, že jsem do té díry lezl, litoval jsem, že jsem se nechal nachytat do toho vykutáleného města, málem jsem litoval, že jsem si nevzal slavného Pištu Hufnágla, jak říkávala za mého dětství paní Smolíková... Hlava se mi točila strachem, přidušením, úzkostí duše i úzkostí z té díry... Nemohl jsem se ani pohnout. Napadlo mne, že tak se cítí těsně před smrtí cestovatel, kterého polyká veliký had. No jo, asi jsem vlezl nějakému hadovi rovnou do tlamy. Ten chřtán mne začíná obracet podél mojí osy. „Auu! To bolí! Zlomí mi ta potvora páteř!!!“... začíná mne polykat!!... už nelezu, už mne to posunuje samo. Jo! Říká se tomu peristaltika. Stěny chřtánu jsou pružné, vlhké, horké, hnusné!

A pak to přišlo. Ozvalo se takové hluboké »**PLUNG**« a byl jsem venku. Tedy tady, za dírou, Na té Druhé straně Králičí díry.

Špačkovovo hnízdo

Tma jako v... no v pytli. Dýchá se mi mizerně, ale hlavně, že dýchám! A na čem to ležím? Na schodech? No jo, na schodech. Sakra to je přece ta zatrolená Kejvalka! Krucifix! Tak jsem se málem udusil v té díře a jsem zase zpátky! Ale kde jsem v té díře proboha obrátil? Nebo ta nora vede ve zdech té věžní potvory kolem dokola? Ježíšikriste! Ludvo, ty jsi vysvlečený donaha! A kde je má velkolepá výstroj? Batoh, a průzkumnické věci, co jsem měl po kapsách! Marjápanno – a moje bezvadné automatické hodinky, co jsem dostal k promoci od maminky... všechno zůstalo v té hnusné díře! Ludvo, ty troubo, ty jsi vůl na entou, kdo ti kázal do toho lézt. Jak teď budeš vypadat, až se budeš nahatý plížit na faru?

No a jak jsem byl celý zničený a dolámaný, zpocený a jaksi mokrý a napůl udušený, tož jsem se zase rozbřečel. Nebo to byl ještě ten první pláč? Jen tak na chvílku přerušený? Ještěže tam dole na dveřích visí ten oblek. Navíc ty stěny zase světélkují. Krucipísek!!! Ty hadry tam nejsou!!! Ale co. Teď v museu nikdo nebude, on vlastně za mne nikdy nikdo v museu nebyl, aspoň se trochu vydýchám. Tady na tom schodišťátku je to k zalknutí. A k večeru se nějak proplížím na faru a pak se uvidí.

No, vidělo se, vidělo. Když jsem otevřel dvířka a vlezl do musea, žádné museum tam nebylo, nebyl tam ani ten chladivý a jakoby zaprášený »museální vzduch«. Dusno, horko a těžko tam bylo. Jako bych byl na dně hodně teplého a hodně hlubokého rybníka. A šero tu bylo. Místnost musea byla zastavěna jakýmsi lešením z tyčí, na kterých visí pytle, žoky, rance nebo vaky. Asi z igelitu, nebo kdovíjakého vikslajvantu. Tak jsem asi fakt prolezl! Fuj, fuj, fuj... kdybych to byl bejval věděl, tak bysem sem bejval nechodil! Tak jsem tam stál nahatý, mokrý, bez ničeho. Jak novorozenec jsem si připadal.

Zrovna jsem odtlačoval ty měchy, protože mi bránily, tak jak byly i docela nízko zavěšeny, v průchodu ke dveřím ven, na vzduch, když ty dveře rázně otevřel chlap. Musím říci chlap, protože to chlap prostě byl. Vyšší než já, svalnatější a i trochu obtloustlý a zarostlý jak Ezau, taky docela nahatý, ale vidět bylo, že je starý. Fousiska bílá, chlupiska bílá, hlava notně proplešatělá, zbytek vlasů taky bílý.

„Pan Špaček, nemýlím-li se...“ zaduněl jsem basem. Až jsem se lekl! Co to bylo? Mám přece normální hlas... ještě ho nemám ani kantorsky vyřvaný!

„Ha, ha, ha“ zadunělo to chlapisko, „doktor Livingstone, jsi měl říct!“

No jo, znám tu historku...

„Jo, jsem to já, Špaček, ale klidně mi říkej Vajgl, jsem zvyklý. Tak jaká byla cesta? Aha, nic moc, jak vidím.“

No, určitě viděl, jak jsem ubulený. Oči mám beztak červené jak myxomatózní králík.

„Pane Vajgl, jak se mi tak mohl změnit hlas? Vždyť mám hlas jak Šaljapin, nebo Haken.“

„Počkej synku, co kdybys mi napřed řekl, jak se jmenuješ? I tady platí nějaká slušnost, víš?“

„Jé, pardon, jsem Ludvík...“

„Hele, Ludvo, ty jsi slyšel Šaljapina? Já ho slyšel v čtyřiatřicátém roce, v Národním. No, jo, to je už dávno. A který je vlastně rok tam u vás? Na, chlapče, tohohle se pořádně napij, ale opravdu pořádně.“

Podal mi jakýsi ten pytlík a brčko, asi z trávy.

„Dobré, že? To ti dobře taky udělá, to tě postaví na nohy, neboj, v tom je síla!“

A pak se začal vyptávat na lidi z města, zatímco jsem nasával z pytlíku. Vždycky jsem jen jedním slůvkem odpověděl, nebo prostě kývnul, a když jsem chtěl odpovědět podrobněji, pan Vajgl zaduněl: „Pij Ludvo, pij, tak mi to řekneš třeba zítra.“

Opravdu mi ten nápoj prospěl. Únava přešla, bolest přešla, dokonce jsem se trochu i rozjařil. A přišlo mi dokonce docela zábavné mít ten hlubokánský bas. Prý je to vzduchem, ve vzduchu je prý kromě dusíku a kyslíku notná dávka jiného plynu. Pan Špaček si myslí, že by to mohl být argon, ale přestože je chemikem, nemá jak to ověřit. A že ten argon je těžší než dusík, tož se naše hlasivky

tolik nerozkmitají, jako ve vzduchu. Kmitají pomaleji. Totéž, jenom naopak, jako když se děti nadechnou helia z balonku a piští pak chvilku tenoulinkými hlásky. A už taky konečně vím, proč se ta věž tak divně jmenuje. Když totiž někdo tou králičí dírou leze, tak se ta věž jakoby chvěje, nebo její obraz se chvěje, nebo tak nějak. Protože ta věž, anebo vlastně ta králičí díra není ani u nás, ani tady na druhé straně, ona je vlastně kdoví, kde, pan Vajgl to neví a tím méně Ludvík.

A pak jsme vyšli ven. A první co jsem uviděl, tak jsem viděl květy. Hodně květů. A vzpomenu si, kdy jsem tyhle podivné kytky viděl kromě záhonku pana Vajgla.

Woinich!

Ovšemže! Takže žádný Havířov v květech, žádná Flora Olomouc... to jsou věci... no, uvidíme. Teď prý ale musíme spěchat někam nahoru. Tam uvidím zdejší nebe, Slunce a tak. Rozhlídnu se trošku. Totiž kolem té zdejší věžičky, teda jestli je zdejší, jestli není jen obrazem-odrazem, nebo čím, té pozemské, je houština notně přerostlých lučních trav a bylin. Kdoví, třeba je tu i ten tu-lipán, co ho rozeznám od staleté lípy. A rostlin a zeleniny všeho druhu kolem moc a moc. A spěcháme, ale jde se mi špatně, nejsem zvyklý chodit bosky, píchá a tlačí mě to. A taky je mi trochu stydno, takhle tu pobíhat na Adama. Nejsem žádný exhib! No, co nadělám. Nevím, jestli tu nakonec nezůstanu, protože tu cestu, tu cestu už znova absolvovat nechci! To byla hrůza, to byl přímo porod. Snad se rozední, protože je dost šero, takové jakési namodralé šero. Tmavomodrý svět sice ne, ten ne, ale jinak... A dýchá se mi v tom horku fakt mizerně. Špačkovi to zdá se nevadí, dělá dlouhatánské kroky, skoro skoky a je vidět, že se spíše brzdí kvůli mně.

Když jsme se dostali konečně na kraj toho porostu a listy všeho druhu nad našimi hlavami zmizely, nebe jsem neuviděl. Špičatá, hrubá, jakoby rozčepýřená skaliska nám stála v cestě. Ovšem co potěšilo hlavně moje chodidla, byla dlažba. Mezi skalami vedl kupodivu jakýsi primitivně vydlážděný chodníček, nebo stezička. Úzká, klikatá, ale vyložená rovnými, hladkými kameny. Připadal jsem si jako bych byl na večerním výletě v Adršpachu. Akorát tam ty skály vypadají tak nějak „civilizovaně“, oble, hladce, upraveně. A co hlavně. Adršpach je pískovec a tohle byl nějaký čedič, nějaká vyvřelina, nebo co. Rozhodně teda ne ten náš vlídný pískovec. Pan Špaček mne jistě a bez váhání vedl mezi skalisky. Vlastně to nebylo tak těžké, protože jsme se drželi toho chodníku. Sem-tam jsme se dostali na jakousi křižovatku s jinou stezkou, ale to bylo jen párkrát. Nakonec jsme dorazili ke schodišti. **Schodišti?** Tedy k něčemu mezi schodištěm, kamenným žebříkem a lezeckou stěnou. Po schodišti se **schází**, po tomhle zázraku se dá nanejvýš **slézat**. Měl bych tomu říkat asi »**sleziště**«.

Mnoho rad, mnoho pomoci a doslova podpory ze strany Špačka, a velmi mnoho námahy z mojí strany. Nakonec jsme vyškrábali nahoru. Nahoře na hoře – to zní pěkně, že – jsem zažil další zklamání. Žádný krásný výhled do dálky, žádný pohled na jasné nebe cizího světa. Ani na to místní dvojče Kejvalky nebylo vidět. Nebe jakési nanicovaté barvy, namísto Slunce jenom rozmlžená oranžová skvrna. Hmm. Takže to šero, to není ráno ani večer, to je den. V noci bude tma jak v tunelu.

Ten vrchol není špičatý, je to jakási plošina. Plošina pokrytá plochými kameny, nějakou tou místní odrůdou dlažby, trochu pískem a něčím co vypadalo jako hrubý přerostlý mech. A mezi tím rostla bylina, která vypadala jako ten koňský jitrocel. Ta škaredá bylina co roste podle cest.

V Rusku ji taky říkají »padarožník«. Jenže tenhle byl, asi podle místního zvyku, tak veliký, že by se pod jeho listem schoval před deštěm celý dechový orchestr. I se suzafonem.

Ukázalo se, že pod tím „velelupenem“ je jakási podestýlka. Velké měkké suché listy, jemňounce ochmýřené. Ha! Tady budeme určitě spinkat. Už se těším! Utahaný jsem jako kotě. Špinavý, upocený, s otlačenými chodidly, nohy ošvihané a poškrabané těmi šlahouny dole. Žádná radost. Hladový a žíznivý. Trošku jsem si ale doslova oddechnul. Tady nahoře se opravdu dýchalo mnohem líp. Lehčeji. Lehčeji jsem se i cítil. Ovšem jen do té doby, než jsem si prohlédl totém, nebo co to tam stálo. Strašák? No v každém případě nepříjemná věc. Byla na tom připevněna dětská lebka aspoň podle velikosti, myslím. Dítě to asi bývalo dost zvláštní, málo podobné našim dětem, teda soudím podle těch kostí...

No, spát budu asi pod listem, a už to mám opravdu zapotřebí. Lebka-nelebka, spát Ludvík musí, už se mu oči zavírají. Jo, ještě jsem dostal napít. Zase ta měchuřina, zase brčko, ale pití to bylo jiné. Tady dobré. A Ludvík spal a spal, a dobře se mu spalo... jako Karafiátovým Broučkům.

„Dobré ráno, Ludvo. Copak se ti zdálo na novém bytě? To se má splnit, znáš tu pověru?“

Krucí, tak jsem opravdu tady. Za Králičí dírou. Nebo za Kanálem, jak říká pan Vajgl. Hmm. Kanál je lepší název. Výstižnější. Takový fujtajblový hnus. Když si vzpomenu, jak mne to málem zabilo. Mrzutě jsem se rozhlížel po okolí. Fakt je ten, že se tu líp dýchá, asi ten argon. Dole je ho asi ve vzduchu víc. Ale horko je tu pořád. A vlhko. Tak vlhko, že je kolem sraženou vlhkostí doslova mokro jako po dešti.

„Tak co, jak ses vyspal, synku, dobré sny?“

Dědo jeden, zrovna tobě budu vykládat, co se mi zdálo. Snilo se mi, že jsem zase na té šterkovně. S Markétkou. Ale vykládat ti to, dědulo, nebudu, ještě by ses zkazil.

„Ale nic se mi nesnilo, nebo jsem to zapomenul. Hele, co to je? Kde jste to vzal? A jak jste to sem dostal?“

Kousek ode mne stál koš, plný všelijakého ovoce. Něco vypadalo jako višně, jenže velikosti pomeranče, něco jako přerostlý banán, pak zase něco co připomínalo salátovou okurku a ještě docela jiné plody, co už nepřipomínaly nic známého.

„No, tak to máš, Ludvo, od tvých nových kamarádů.“

„Jakých kamarádů?“

„No, přece těch, co vyrábějí a dodávají šťávičky, které budeš nosit do města.“

„Ani náhodou! Do toho hnusného zabijáckého Kanálu už nevlezu ani zanic! To radši zůstanu tady navždycky, takhle riskovat už víckrát nebudu!“

Na tohle pan Špaček už neřekl nic. Ale prý mám ochutnat. Asi je ten člověk toho názoru, že najedený člověk je spokojenější, klidnější a vůbec v pohodě. A snese toho víc, než člověk hladový. A hlad jsem opravdu měl. To víte, tamta cesta tou hnusnou prolézačkou mi nepřidala. Ovoce bylo prostě skvělé. No, ovoce... něco jako šťavnaté sladké ovoce, něco trochu jako pečivo, a ta okurka chutnala dokonce po mase, nebo salámu, nebo tak nějak. Kdo si myslí, že je snadné popsat chuť, ať to zkusí. Co takhle popsat třeba chuť žluté sodovky někomu, kdo ten fujtajbl ještě nikdy neochutnal. A překvapení nakonec. V košíku dole byl svazeček těch duffo.

Pan Špaček se doslova rozzářil:

„Tak chlapče, máš to dobrý, asi se jim docela líbíš.“

A tak jsem si poprvé „zaduffal“... je to dobré, moc dobré. Asi nějaká droga, nebo tak. Ale co, jestli mám pro svět zmizet tady, v tom promočeném horkém pekle, tož je úplně fuk, jestli tu skončím jako narkoman. Ovšem a to musím přiznat, udělalo mi to duffnění móóc dobře. Hnedle jsem viděl ten tmavý svět ve světlejších barvách... he he he. I ty naše hlasy se mi nezdály tak

hrůzostrašně basové. A i ta podivná lebka vypadala víc jako zajímavost a zvláštnost, než jako kus mrtvoly...

„Hele, Ludvo, a proč jsi vlastně nic nepřinesl? Jsi uprchlík? Děje se tam doma něco? Něcos provedl? Teď jsi najedený a odpočatý, tak povídej. Do teďka jsem tě nechal, protože jsem viděl, v jakém jsi stavu, ale taky mne už zvědavost trápí...“

„No jo, ale kde začít, je toho moc, pane Špačku...“

„Začni prostě od začátku, odkud jsi, jak ses dostal do města, kdo ti řekl o Kanálu, proč poslali jenom tebe a nic neposlali pro ně, co mi máš vyřídit a vůbec všechno. A řekni mi všechno, máme moře času.“

A tak jsem se pustil do vyprávění. A povídal a povídal. Co jsem věděl, to jsem pověděl. Na partyzána jsem si nehrál a řekl jsem mu i o věcech, které bych si jindy nechal pro sebe. No, jednak to dobré jídlo, jednak to duffo. Ono je výborné, že toho duffa vůbec neubývá. A moc dobře se u toho povídá. Pan Špaček se občas zavrtěl anebo zvedl obočí a bylo vidět, že by mne chtěl přerušit a na něco se doptat, ale neudělal to. Ani jednou. Nechal mne vyprávět.

A když jsem skončil, řekl jako první věc: „Chlapče, ty jsi fenomén. Nechápu, jak jsi mohl Kanálem prolézt, jak to, že tě Kejvalka nespolkla. Nebyl bys první spolknutý. Takových už bylo. Tys totiž udělal největší chybu, že ses do toho pustil bez poučení a vlastně beze smyslu. Měls počkat na lidi z Družiny. Zaprvé by ti řekli co a jak a za druhé by ti něco dali pro ty tady. A řekli by ti, že se sem zásadně nechodí ve smokingu, ale »na Adama«, protože Kejvalka oblečení nesnáší. A navíc mě mrzí ten záhon. Kdybys věděl, kolik dal práce...“

„Pane Špačku, víte, něco mne akutně tlačí, zkrátka potřebuju to, no víte co... a taky bych se rád trochu umyl, už jsem celý olepený, no, takový fuj...“

Ten člověk by mohl být nejméně mým dědečkem, jestli ne pra-, když poslouchal ve čtyřiatřicátém toho basistu, že... a je vlastně docela laskavý a milý. A navíc tu nikoho jiného nemám. Vajgl mu určitě říkat nebudu.

To co jsem musel udělat, jsem udělal do takové jakési hluboké štěrbiny. A umyl jsem se jednoduše. Prostě jsem stáhl na sebe jakýsi velelist a teplá rosa na mne stekla proudem. Když jsem to ze sebe shrnoval i s tou mazlavou špínou, řekl můj parťák schválně pozměněným hlasem: „Pátek přinést co pomůže!“

He, he, he. Tu hlášku znám, to je přece z Robinsona. Má ten děda smysl pro humor. A asi si tady zvyknul, smířil se a možná se mu tu i líbí... No mi tedy určitě ne. Přinesl mi děda celkem přesně podle Robinsonova Pátka jakési bobule. A mydlilo to a docela i vonělo. Hmm, tak tohle je fakt dobré...

A pak mi vysvětlil, jak se správně Kanálem prochází. Kanál prý nepropustí každého. Prolézat mohou jenom lidi, teda žádné zvíře. Z lidí, kdožvíproč, prolezou jenom kluci. A nesmí mít nic na sobě, ani náramky, šaty, řetízky a tak.

„Aha – už vím, proč tam, na těch dveřích visí ty šaty. Jsou pana Špačka. Chtěl se obléct, až poleze zpátky...“

Pro někoho je prolézání těžké, pro většinu nemožné, ale někdo profikne skrz jakoby nic. Někoho Kanál sice pustí dovnitř, ale pak se už nedostane ven. Polkne ho to... Nikdo neví kdy a kým a proč byl Kanál zřízen, a jakým způsobem funguje. A Ludvík je úplně první člověk, který prošel kanálem, i když byl opatřen tou svou cestovatelskou výstrojí. Věci sice projdou, ale musí být uvnitř těch měchuřin. Jinak je Kanál spolkne.

„Hmm, pane Špačku, a proč jste si ty šaty nepřetáhl sem v nějakém tom pytli? Nemusel byste tu běhat docela nahatý. A já jsem si taky vlastně mohl svoje věci a hlavně ty hodinky zachránit.“

„Ludvíku, dovedeš si představit, že by ses tady oblékal? V tom horku a vlhku? Ty šaty by byly ustavičně úplně promočené, a určitě by na tobě hodně rychle zplesnivěly. V tom by ses asi tuze necítil. A ty opruzeniny, zapařeniny. Zkus si na sebe navléct třeba jen opasek a uvidíš, jaká budeš mít bebínka na svém břichu. Tohle podnebí nepřeje více věcem, než je textil. Tady neobstojí ani většina kovových věcí. Oheň tu není z čeho udělat. Teda jediné co tu prosperuje, je ta zelenina.“

„No dobře, a co ti, co tu nechali toho strašáka s lebkou, ti co přinesli to senzační jídlo a ještě lepší duffo... Ti neprosperují? Těm se tu nedaří? A co jsou zač? A proč nepřijdou teď? Jsem už zvědavý.“

„Přijdou, chlapče, přijdou, za chvíli bude večer a to tu určitě budou na noc. Tohle místo nahoře je jejich hnízdo.“

„Pane Špačku, neposmívejte se mi. Před malou chvílí jsme vstávali, že je ráno. Sotva jsme trochu pojedli tak má být zase večer? Kdybych tady měl ty svoje hodinky, viděl byste, že mohlo uplynout tak nanejvýš pár hodin! Kde je do večera!“

„A tobě, hochu, ani neřekli, že tu je úplně jiný čas?“ zaduněl pan Špaček.

No jo, děda má asi pravdu. Jednak to tu zná, jednak nejsme na Zemi. Takže ty hodinky by mi moc nepomohly. Ale stejně je mi jich líto.

Tak jsme se pustili do debaty o místním čase. Teda debaty. Pan Špaček vykládal a Ludvíček jenom poslouchal. Občas jsem řekl něco jako: „Aha“, nebo: „A jó“, případně: „Ach táák“ ...

Tenhleten svět, tahle planeta, se točí jako čamrda, mnohem rychleji než Země. Jak rychle neví nikdo, protože nikdo nemá hodinky. Hmm... nikdo...

„Nás lidí je tu víc, pane Špačku?“

„No jo, je nás tu už dost. Chlapi, kteří tu uvízli jako já. Už Kanálem neprolezou, už je zpátky nepustí.“

„Fajn, ale kde teda jsou?“

„Některé si odvedly jezinky, většinou ale s nimi odešli dobrovolně.“

„Ne, pane Špačku, nerobte srandu, jakési »jezinky«, tož kaj ti chlapi su?“

„Jak který. Někteří už dozajista umřeli, někteří se jen tak toulají. Občas se někdo z nich vrátí ke Kejvalce a zkusí prolézt zpátky. Nebo si přijdou jen tak poklábosit s Vajglem. Protože je jim jednoduše smutno. A vykládám si s nima velice rád, protože mě je smutno taky. Ted' tu mám tebe a věřím, že se z našeho města zase ke mně vrátíš, aspoň na chvíli, až přetáhneš kanálem to co už je nachystané... Budu tu na tebe čekat a připravovat další šťávy. Ale ted' už dlouho z těch starých známých nikdo nepřišel, asi se zatoulali někam daleko, nebo je s nima prostě ámen.“

„A jak to teda podle těch ztracených zatoulaných tady vypadá? Než bych lezl znova do toho hnusného kanálu, radši tu zůstanu. Vždyť jsem vám říkal, že nejsem zdejší a celé město mi může být celkem šumafuk. Nemám k městu vztah a můj život je mi milejší.“

Pan Špaček zvedl obočí. Asi si vzpomněl, jak jsem mu vyprávěl o Markétě a Ulrice, či co...

„No, jak to vypadá? Tenhleten svět, tahleta planeta se točí rychle jako čamrda, ale to jsem ti už říkal, že. A podle všeho je dosti veliká, ale lehčí než naše milá zeměkoule. Viděl jsi sám, žeš lezl nahoru do Hnízda jak veverka. A taky je všude stejná. Les z té zeleniny co je dole a občas nějaké úzké jezero, nebo možná to je nějaká síť jezer, průlivů, nebo co. To je tady všude, pokud jsem slyšel.“

„Asi řeky, ne?“

„Ale kdepak, Ludvo, řeky ne, řeky přece musí někam téct. A tady řeky netečou, protože tady neprší.“

„Neprší? A z čeho teda ta všechna zelenina roste? Bez vody. Tož to je zas jakási kravina neopísaná!“ rozčilil jsem se.

„Hele, ty Slezáku, a Slunko jsi tady viděl? A tu mlhu, tu záclonu na nebi jsi viděl? Slunko ne, a záclonu z mraků jo, že? No, tohle nevím samozřejmě jistě, ale já si myslím, že většina té vody tady je v nějakém obalu kolem téhle oběžnice. A vzduch je vlhký až bůh brání, to musíš cítit sám. Té rosy ráno sis taky všimnul, doufám. Takže to vidím takhle: Kromě těch proláklín zalitých vodou je všechna voda, co tady je, ve vzduchu a v tom nebeském obalu, v té poloprůsvitné duchně na obloze. A proto tu není ani pořádný vítr. Celý povrch se zahřívá víceméně stejnoměrně. Když žádný vítr, tak žádné počasí. A vlhkosti a vody pořád habaděj. Ze vzduchu. A pak samozřejmě žádné řeky, když není déšť, který by je napájel. Ale jak říkám, nevím to jistě. Mám maturitu a plno zkušeností, nejsem žádný hlupák, ale tady nemám jak něco změřit, jak se ujistit. Žádná technika, žádné měření. Ani oheň tady nerozděláš, není z čeho. A taky není proč.“

No jo, starý Vajgl se mi trošičku rozčilil... „No, počkejte, pane Špačku, nemyslel jsem to zle, určitě ne. Ale řekněte mi něco o těch, co jim říkáte Jezinky.“

„Jezinky? Jsou to boží tvorové jako my. A jako my, ani ony pravděpodobně do toho světa původně nepatří. Buď sem spadly z nebe, nebo nějakým letadlem přiletěly. Nebo prolezly nějakým jiným Kanálem, kdo ví. Ten pan „Kdo“ to možná ví, já ale určitě ne. Vypadají podobně jako lidi, ale lidmi dozajista vůbec nejsou, jsou jiné, však je za chvíli uvidíš sám. To Hnízdo tady, to je jejich. Nocoviště, pevnost... Prostě Hnízdo. A ten totem, ta věc s tou lebkou, to mají asi na odstrašení jiných jezinek. Jiné tlupy, nebo kmene, rodu či co to mezi sebou mají. S nimi se nedomluvíš. Jestli si myslím, že o nich něco vím, tak jenom z pozorování. Ony nám asi aspoň něco rozumí, ale my jim ani trochu. Je to jako s nějakým zvířátkem. Psík rozumí třeba vysloveným povelům, ale rozumíš psímu štěkání?“

„Počkejte, ony štěkají?“

„Ale ne, neštěkají, a neboj se... koukni, už jsou tady!“

Jezinky

Na plošinu vylézala, jedna po druhé, řada jezinek. O tom, jak jezinky vypadají, mi vyprávěla už i Ulrika a hlavně Markéta. Ale jak by je mohla ta děvčata bezchybně popsat, když je nikdy neviděla? A jak bych si je mohl představit z tak nedokonalého nějak zprostředkovaného popisu?

Vypadají ti tvorečkové jako malí lidé. Asi jako afričtí pygmejové, které jsem ve skutečnosti taky neviděl. Ale liší se od nich poměrem rozměrů těla. Dosti dlouhé končetiny, krátká a subtilní tělíčka. Na rukou i nohou po šesti prstech, přesně tak jak mi vyprávěla děvčata. Ale co je od nás lidí nejvíce odlišuje, jsou oči. Veliké, celočerné oči bez duhovky, bez bělma, bez zorničky.

A pak vlasy. Ano jezinky mají vlasy. Některé je mají dosti dlouhé, některé zkracované. A ty vlasy jsou různobarevné. Jedna má vlasy tmavé. Druhá červené a třetí žlutomodré.

Je na první pohled jasné, že jsou to všechno samičky, až na dvě mláďata, které jsou – stejně jistě – samečkové. Nenosí žádné šaty, ale zato některé z nich nesou něco, co vypadá trochu jako husitská sudlice. Teda sudlice, spíše než sudlice tak »sudlička«. Zkrátka: dřevcová, bodno-sečná zbraň. Tak jsme se to učili ve škole, tak zní odborný, historika hodný název – a tak to musí být pravda i u téhle legrační zmenšeniny.

Strach mi ti tvorečkové, kteří mi svou výškou dosahují sotva po prsa a kteří odhadem by ani na Zemi nebyli těžší než patnáct, dvacet kilo rozhodně nenahnali.

I s těmi svými sudličkami.

Stáli jsme s panem Špačkem proti nim, a když se pan domácí lehce uklonil, roztáhnul prsty na rukou a začal dlaněmi otáčet „tak-tak-všelijak“, opakoval jsem to po něm. Znáte to, jak se ptáme malých dětí: „jak se máš?“ No, i na Ludvíka to platilo, mám se taky tak: Tak-tak. Všelijak.

I jezinky se měly „tak-tak-všelijak“, protože také ony dlaněmi pilně otáčely. A opravdu, mají po šesti prstech! Měla ta děvčata, teda Ulrika i Markétka, pravdu. Vypadají ručky těch jezinek, jakoby měly dva vratiprsty, dva palce. Na každé straně dlaně jeden. A všechny ostatní čtyři prsty stejně dlouhé... To vrtění dlaněmi je asi jejich pozdrav. Takže pozdrav pánbů, milé jezinky...

Chvilí jsme stáli proti sobě a vrtěli a vrtěli. Trochu mi ta stvořeníčka připadají jako starší děti někde u vody, na výletě. Když už odložily ty sudličky a ranečky a košíky a co to vlastně všechno ještě nesly. A jako děti se daly do řeči. No, řeči... je to vlastně spíš řeč ptačí, než lidská. Jakési cvakání, mlaskání, usykávání, zapísknutí... Už jsem říkal, že jsem vystudoval a promoval na pedagogické škole, že? Učili jsme se i o anatomii dítěte a o tvoření hlasu. No, řekl bych, že z jejich zvukového projevu je patrné, že nepoužívají hlásky, kterým se odborně říká vokály. Mají vůbec hlasivky? Všechny zvuky dělají jen v pusinkách... Ještěže jsem tím promovaným odborníkem... Hmm a co ten počet prstů? Jakkak asi počítají? Vyrábějí, tož počítat určitě musí... Počítají po dvanácti? Sakra, ale lidi mají prstů deset a taky počítají po tuctech. Anglicky je každé číslo až do dvanácti originál až pak přijdou ty „teens“... určitě počítají jezinky po tuctech. Spíš je zajímavé, proč počítáme občas po dvanácti i my, lidi. Že bychom se s jezinkami už někdy, kdysi, potkali? Soustavy početní mohou být různé. Francouzové počítají třeba po dvaceti, že. Devadesát dva se řekne francouzsky: Dvakrát čtyřicet a tucet: »quatre-vingt douze«... Hmm a taky nám říkali v informatice, že jsou soustavy osmičkové, šestnáctkové a ovšem dvojkové... No, a jsou ty jezinky všechny docela nahaté, vypadá to, že prostě vůbec neznají ani sám koncept oblékání... i když tady. V tomhle klima... Špaček má pravdu. Jen by to vadilo, překáželo a užitek žádný. Obleček z trávy a člověk by vypadal jako oživlá kupka sena. A rychle hniјícího a zapařeného sena...

Ludvíku, řekl jsem si, jsi moc chytrý kluk... takhle se občas povzbuzuju, a kdyby vedle mne nestál starý Vajgl, povzbuzoval bych se hlasitě. Může to někdo mít za zlé zdrcenému, nahatému

junákovi, který uvízl v cizím světě? Horkém, mokrém, tmavém, úplně cizím, neznámém a dozajista ukrutně nebezpečném světě?

„Ludvo, teď dávej pozor, prosím tě,“ řekl pan Špaček docela vážně. „Už se určitě rozlehlo, že jsi tady. A bude o tebe zájem. Hmyzáci, počítám, dají pokoj, když jsme tu dva. Ale ty jezinky zpoza vody by mohly přijít. Takže bacha.“

„Pane Špačku, nestrašte mě, co se zase chystá? A jaký zájem?! Ausgerechnet o mě! Copak jsem nějaký Smolíček-pacholíček? Ještě jelena se zlatými parohy a bude to tak všechno. Ano, jsem vysokoškolsky vzdělaný člověk, ale Yankeem na dvoře krále Artuše určitě nebudu. V tomhle podělaném světě... Jaký mužou mít nějaké místní jezinky zájem o bambulu, jakým jsem? V tomhle podělaném světě jsem docela k ničemu! Na co jsem štuđoval? Ještě jsem si ničeho pořádně neužil, ani s holkou jsem se doopravdy nepomiloval a tady?! Tady mě nanejvýš něco sežere! A zpátky nemůžu!“

Zase mě to bere. Budu rád, když se hned teď zase nerozbrečím před Vajglem a i před těmi jezinkami. Jak by asi znělo bulení basovým hlasem? Hrdina teda nejsem. To už vím. Vyrosl jsem u maminky a u dědy, pak škola, no a pak pajdák. Byl jsem tam mezi holkama a bylo mi tam dobře. Vzpomínám, že v prvním ročníku, kterási lektorka řekla, že je dobře, že studuju pajdák, že by mne přijali i bez přijímaček.

„Tohle je, milé dívky, Kluk. Naše učební pomůcka...“

Špaček se tvářil docela vážně a ve mně byla malá dušička. Tak malinká, že by se ta dušička v trávě ztratila.

Tohle je ovšem už moje druhá noc »za Kejvalkou«. A stojí za to o ní vyprávět, protože ta první noc se počítat nemůže. Jednak jsem poprvé vlastně nespál. To nebyl spánek, to bylo bezvědomí. I když s hezkým erotickým snem.

Zalezli jsme zase všichni, teda my dva a banda těch jezinek pod ten samý list. Místa tam bylo pořád dost a dost. Jezinky si tam odnesly i ty svoje ranečky, košíčky, sudličky a pytlíčky. Když jsme se uvelebili my, rozložily se kolem nás tak, že jsme byli polehávajícími jakoby obklíčení. Obloženi jezinkami jsme byli nejen my dva, tedy Vajgl a Ludvík, ale i ti dva jezínčí kluci. Pak jedna z nich otevřela košíček a z něho vyletěla světluška. Takovou světlušku jste dozajista neviděli. Jasně, o tomto hmyzu mi vyprávěla i Markétka, ale znáte to, jak by někdo popisoval jinému třeba velblouda, kdyby ten někdo velblouda nikdy neviděl? A jakou představu by si o tom hrbatci vytvořil poučovaný?

Takže jsem na světlušku hleděl dosti vykuleně. To zvířátku má sice dva páry křídel, ale jsou to křídélka od pohledu jaksi kožovitá, má to jenom čtyři nožky, ale veliké je to jako asi kotě. A ty oči! Ty oči nejsou dozajista složené oči hmyzí, kouká to stvoření pohyblivýma očima. Vypadá, jako by si kus podoby vypůjčilo z knížek o Ferdovi. A co je úplně úžasné: tomu zvířátku svítí, nebo spíše světélkuje břicho. Světluška se zachytila nad námi na listu a zelenkavým světlem osvětlovala naše ležení.

Jezinky se pustily do jídla a pití a hlavně do svého brebentění, popiskování, pomlaskávání, vrčení a cvakání. Občas některá odběhla k té samé trhlíně, kterou mi pro mou úlevu ukázal pan Špaček. Příkladně srozumitelným pohybem nám nabízely to své občerstvení a musím říci, že si ty potvůrky baští a pijí skvostně. I další duffo jsem dostal.

Tenhle svět je plný překvapení. Prohlížel jsem si totiž ty jejich sudličky. Ty hlavice nejsou z kovu! Je to nějaký kámen. Řekl bych porfyrický granit. Nejsem geologem, nebo mineralogem, tak se možná pletu. A možná taky, že tady je všechno docela jinak. Ale nějaký kámen je to určitě. Krucipísek, ale jak dokázaly tvrdý kámen takhle jemně opracovat? **A nabrousit!** Proboha, čím ten nádherný kámen skoro do zrcadlového lesku naleštily? No a ty násady, teda dřevce, jak říkáme správně odborně my, historici. Nejsou tuhé, ale velice pružné. Jak s nimi ta jemná stvořeníčka asi zachází? Vzal jsem tu věc do ruky, zatočil nad hlavou jako Jánošík valaškou.

„Jajajííí!“

...Moje rozpustilé zavýsknutí se rozlehlo jako zahoukání zámořského parníku... Všechny jezinky ztichly, stály, dívaly se svýma celočernýma očima na mne a pilně ukazovaly, že se mají „tak tak všelijak.“

Co to do slušně vychovaného a vzdělaného šohaje, jako je Ludvík, vjelo? ...Asi to duffo. Nebo ta dobroučká šťávička? Odložil jsem sudlici a začal jsem taky ukazovat, že se mám „tak-tak-všelijak.“ Asi se mi to zdálo, ale řekl bych, že se začaly usmívat. Rozhodně se zase rozbrebentily, posedaly si, polehaly.

Uvelebil jsem se na své původní místo uprostřed ležení, vedle brumlajícího Vajgla:

„Co to děláš, Ludvo? Víš, jak jsi je polekal? Na druhou stranu jsi zabodoval... stoupl jsi v ceně. Doufám, že toho nebudeš litovat.“

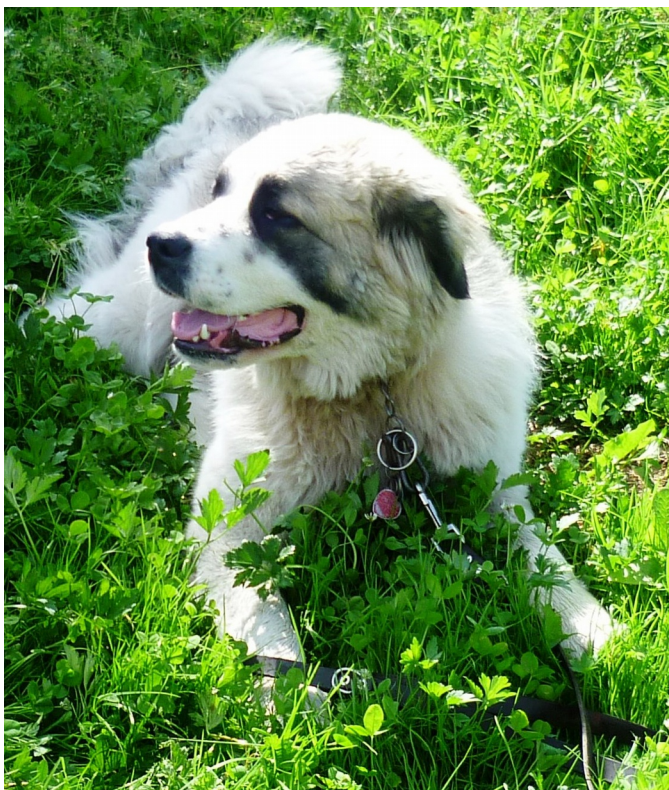
Pak se otočil na druhý bok a dal tak najevo, že rozhovor se mnou skončil.

Jezinky ale se mnou ještě neskončily. Kterási z nich – nedovedu je rozlišit, než podle těch barevných vlasů – mě začala hladit. Trochu mne to polekalo, a hodně překvapilo. Snad nechtějí Ludvíka hladit do úplného vyhlazení? Co to má znamenat? Jak se mám zachovat, jak reagovat? No, nereagoval jsem nijak. Počkám si, co z toho bude. Pak se k tomu hlazení přidala další a pak ještě jedna jezinka. Držel jsem statečně. Ono to hlazení bylo příjemné, ale bylo i dost divné... a vlastně nepříjemné? No, celkem jsem se i trochu obával... představte si, že vás po cemru a hřbetě šolíchá šest šestiprstých ručiček. Teda, když to nejsou lidi, mají ručičky, nebo pacičky? Tlapky? Ale po tlapkách by se chodilo. Ne, ne... Jezinky chodí po těch svých dlouhých nohách ty ... no ty horní končetiny mají na něco jiného. Po skalním slezišti a po těch rostlinách se pohybovaly naprosto perfektně... že by to byly místní opičky? Ovšem ony nepochybně pracují, obchodují, vyrábějí nástroje, zbraně... Práce polidštila opici: tak jsem se to učil ve škole, tak musí být pravda a basta. Ale lidi to taky nejsou... Takže práce pojezinčila... koho vlastně? No teda? Normálně si mne položily na záda a začaly mne zpracovávat zepředu. Mám si to nechat líbit? Kdybych se řádně ohnal tak je setřesu jako nic. Jsou fakt lehké. Těch dvacet kilo nemají ani náhodou. Ale hele, ony mne nehladí! Ony mne něčím mažou. Holky tak dost! Tohle místečko byste mohly vynechat! To není nic pro vás, vypadáte tak nějak nedospěle! No proto! Aha, a už jsou na mých nohách... Nelechtejte! No, konec konců to tak nepříjemné nebylo, že. A co teď, teď budu modrý? Zelený? Čím mne to napatlaly?

Kdo má psa, dobře ví, že to zvíře má smysl pro humor, že se umí smát, když něco vyvede, nebo když se zrovna obzvlášť silně raduje ze života. Směje se, i když neroztahuje tlamičku od ucha k uchu. Nevím, jak to naše Linda dělá, ale bezpečně poznám, kdy se směje.

Asi jsem opravdu »intuitivní empatik«, neboť i u těch jezinek jsem poznal, že se smějí, že jsou v dobrém rozmaru. Jejich štěbetání se rozumět nedá, ale stejně vím docela určitě, že jsou v dobré a spokojené náladě. Cítím to bezpečně. Co mě trochu překvapuje, jsou ty jejich dvě děti, ti kluci jezinčí... Ti jsou z nich nejméně aktivní. Brebentit jsem je neslyšel, obyčejně jen tak posedávají a koukají. Nejsou nakonec nemocní?

Ale teď se něco děje. Jezinka, která postávala u toho „sleziště“ začala z ničeho nic velmi hlasitě brebentit a tleskat. Jejich

svatojánek se doslova rozzářil, na chvilku osvětlil to naše ležení pod listem, ale pak přeletěl nad tu čím dál tím víc aplaudující jezinku. Ostatní jezinky posbíraly své zbraně a rozutekly se. To dá rozum, že nemohly utéci daleko, protože ta jejich plošina není nijak rozlehlá. Zkrátka se poschovávaly do tmy. Prostě jasný alarm! Zůstali jen ti dva jezínčí kluci.

Kruci písek, co to zas je? I pan Špaček se probudil a celý mrzutý prohlásil:

„Tak a je po spaní... Ludvo, jdeme!“

Vytáhl zpod té listnaté podestýlky pořádnou hůl pro sebe a podobný, skoro dvoumetrový klacek i pro mne. Viděl jsem, že kromě těch holí tam leží schováno i něco jako opravdu mohutný palcát, něco jako přerostlá bulava. To jsem se učil ve škole, palcátem se taky bojovalo, ale byla to zbraň spíše podtrhující význam jejího nositele. Ale bulava, to je něco jiného! Opravdový bojový kyj... No, sakra... co nás čeká? Ještěže tu zubatou palici nebudeme asi potřebovat.

Šel jsem i se svou holí za panem Špačkem. Postavil se na okraj sleziště a opřel se o tu palici. Ta vřeštící jezinka se rázem uklidnila, uklidnil se i svatojánek, sedl na totem, zavěsil se rovnou pod lebku. Bříškem svítil pod čelist tak, že se přízračně rozsvítily oční důlky. Aha, chybí té lebce kosti patra... Zdá se, že čekají na něco, co vyleze nahoru. Proboha, aby to tak byly ty hrůzostrašné housenky, o kterých jsem slyšel od Markétky a i Ulriky ještě ve městě!

Nahoru nelezly našťestí lidožravé housenky, ale objevila se další světluška, docela stejná, jako ta naše.

Ludvíku, sakra, opravdu »naše«? Copak jsem nějaká jezinka? Nebo už se cítím opravdu příslušníkem téhle jezínčí tlupy?

A zatímco se tahle cizí světluška vznášela a osvětlovala sleziště, drápaly se nahoru nové, cizí jezinky. Zkrátka, jiná tlupa. Taky vyzbrojená těmi sudličkami a ověšená ranečky, košíky, měchuřinami, pytlíky a vůbec kdoví čím.

Ta strážná jezinka, která ten alarm vyvolala, začala táhle pískat. Opravdu pískat. To jejich brebentění v místním vzduchu znělo ovšem spíše jako jakési brumlání, ale tohle byl plnotučný pozemský pískot! Až uši bolí! A do toho kraválu zaduní jakýmsi halekáním nebo spíš jódlováním ještě i Vajgl: „Holarióó!!“ – Až jsem se sám lekl – a tiše dodá, přes rameno, ke mně, co jsem se za ním zatím schovával: „Ludvo, teď ty!“ Při tom kraválu mě strach docela přešel, a tak jsem po Jánošíkovsku vyskočil do výšky, zatočil tou holí, tím batonem nad hlavou a jako z parníku mocně zadunělo vyzkoušené a osvědčené hulákání: „Jajajíí! Jupííí!!“

Hotový Titanic!

A nastalo ticho. Ty cizí jezinky v tichosti a bez brebentění odkládaly sudličky a svá zavazadla a urputně ukazovaly, že se mají tak-tak-všelijak. Ty naše vylezly ze tmy, taky pomalu skládaly zbraně a ukazovaly příchozím, jak se mají: tak-tak-všelijak.

Když na plošinu vylezl zbytek nové tlupy, ukázalo se, že jich je asi tolik, jako těch domácích. Pochopil jsem, že aspoň některé z nově příchozích znají pana Špačka. Jestli je poznal on, nevím. Rozhodně se k nim nijak nehlásil. Naše i ty nové jezinky se nakonec taky rozložily pod listem. Místa tam je dost a dost. I pro ty nové, i pro ty jejich děti. Taky jsou to kluci a taky tak jaksi zaražení, no, jsou na novém místě, v nové společnosti. Světlušky má ta nová tlupa dvě. Tož se nějak rozvěsily na spodek listu všechny tři. A asi soutěží, která z nich bude svítit míň. Ještě chvilku se ozývalo obvyklé brebentění, ale pak postupně vypuklo ticho, protože všechno usnulo. Včetně Ludvíka.

Přemýšlel jsem o tom, co jsem viděl, co jsem zažil, přál jsem si ukrutně, aby to byl jen sen, ze kterého se probudím nejlépe doma u maminky, nebo aspoň ve městě, kde budu panem učitelem a kustodem musea, kamarádem té milé a chytré Markétky, nebo aspoň potřeštěné malé Ulriky. A když už nic, tak jsem si přál, aby se mi tohle to aspoň zdálo. No, snu neporučím. Asi pod vlivem

té noční invaze se mi zdálo, že je válka, že mým úkolem je vymyslet nějaký tajný kód, nějakou šifru. A tak jsem najímal jezinky, aby do rádia brebentily tak, jako ti američtí šifranti, ti Indiáni. No, co mám povídat. Snové nesmysly...

Když jsme se ráno probudili, cítil jsem se naprosto skvěle. Necítil jsem žádnou tíseň z horka a dusna, vjela do mne jakási síla a elán a vůbec chuť do života. Dýchá se mi výborně! Asi to dělá ta zdejší strava. Ovoce všeho druhu a chuti a hlavně ty různé šťávičky a mošty. Mají ty jezinky toho dost a dost. Tak nevím, dělal ten Pacholíček dobře, když volal paroháče? Neměl by se s jezinkami lépe? Třeba tak, jako Ludvík? Jako já? Když to tak uvážím, mám se vlastně jako haluška v másle. Krmí mne jak bravka, napájí, duffo mi nabízí každou chvíli. A že ta duffo jsou! Už jsem si povšimnul, že je každé trošku jiné, jiné příchuti... A dávají ta duffo skvělou náladu! Samy jezinky asi moc neduffní, dělají ta duffo, myslím, hlavně pro lidi. No, a ty masáže, nebo to byly „nátěráže“? Mazaly Ludvíckovo tělíčko čímsi, takže „mazáže“? Ještě i nad ránem se mi takhle věnovaly. V každém případě se mi to líbilo. No, ta intimní místička by mohly jaksí vynechávat, cítím se hloupě, tak trochu... no ale asi víte... Už si asi začínám zvykat. A už si taky začínám všimnat rozdílů mezi těma holkama... teda... chci říci jezinkami... už je rozeznávám... A taky vidím, že je Ludvík mezi těmi jezinkami docela oblíbený, populární a přiznávám velice rád, i obdivovaný. Řekněte mi, jestli znáte nějakého třiadvacetiletého junáka, kterému by obdiv stádečka holčin nelichotil! Jsou ty jezinky holčiny, ne, že ne! Začíná mi to tady vyhovovat. Ani žádnou práci pro mne nemají... Sežrat mne nechťejí, lidi nebaští, to by tu ten Vajgl tak dlouho nevydržel... Hmm, ale proč si nás teda vydržují? Doslova na nich parazitujeme. A jim se to líbí... A taky se mi zdá, že Vajgl začíná na mne žárlit... No jo, jsem mladý, a on je starý... Jsem pro ně perspektivní... ale na co? K čemu nás, nebo teda mne potřebují... na ozdobu to nebude... K jezínčatům jim nepomůžu, to jsme se učili ve škole, ty chromozómy a tak... mezidruhovému křížení... ne, ne... o tom to nebude... a navíc, rozdíl ve velikosti... jsem mnohem větší než ony... však víte jak to myslím... Ále, Ludvík je mladý, silný, pružný, hbitý, v nejlepší kondici... Kdo to ví líp než já? A kdo mne, Ludvíka, umí líp pochválit? A kdo by mne pochválil, kdybych to neudělal sám? Jezinky asi jo, vypadá to tak, ale nikdo jim nerozumí. To jejich brebentění...

Chvilku to trvalo, než jsme se nasýtili, než jsme postupně, jeden po druhém, obohatili výměšky tu trhlínu a než jsme se osvěžili rosou. Docela se holky předháněly, která nás dva, tedy Vajgla a mne, bude otírat. A lezli jsme dolů. Tentokrát jsem, stejně jako Vajgl, nesl bulavu. Zacházet s ní neumím, ale vypadal jsem určitě aspoň úžasně nebezpečně a ozbrojeně. A lezl jsem lehce, směle a s radostí... že bych byl trošku zdrogovaný?

Dokonce i v tom houští, v tom lese bylin, v tom vzduchu, ve kterém asi argonu – nebo čeho vlastně – v nížině mocně přibýlo, se mi dýchalo dobře a cítil jsem se komfortně.

No jo, ony ani ty bosé nohy nepíchají a netlačí! Aha, to mi určitě udělala ta mazáž-nátěráž. Ty holky mají asi Ludvíka rády... nebo po něm něco chtějí... Začínáš si Ludvíčku zvykat. No, zvyknout by sis měl, když nechceš zpátky... Fakt nechceš? Ale chceš zpátky, a jak! Ale nechce se ti do toho Kejvalčího chřtánu, do toho hnusného kanálu, do té příšerné klaustrofobní díry! Ludvíku, aspoň sám sobě si to přiznej!

Takhle si uvažuji... jak jsem si vzpomenu na Kejvalku a ten průlez, tak se mnou otřeplo... znáte to, „šlápnu mi někdo na hrob“, nebo „sáhla na mne smrt“... ne, ne... maminku chci vidět, i Markétku a dokonce i Ulriku, ale tu díru? Tu nikdy!

Průvodem jsme mezi tou zeleninou došli na místo, které se jezinkám – bůhvíproč – zalíbilo. Určitě to tady znaly, bylo to asi jejich místo, protože jsme se s panem Špačkem mohli usadit

u veliké, rovné a bezvadně vyleštěné kamenné desky. Toto rozhodně nebylo samo sebou, to nebylo dílo přírody, to byla přenáděrná kamenická práce. Zase to kamení! Vypadá to jako deska na ohromném hrobu...

Jezinky se rozlezly po tom býlí. Škoda, že nejsem botanik. Jsem jenom „botanic“ ...botanic... teda bosý vyjukaný kluk. Vajgl si tu duffní jakoby nic a není mu blbě, že ty naše holky lezou po stvolech a listech jako opičky a my, silná chlapiska, si tu sedíme. A dokonce vlečou jakési lusky, či co to vlastně je.

„Jé, nechcete pomoci?“

„Ludvo! Proboha zticha! Ted' sed', mlč a ani nedutej“, přímo do ucha mi – ovšem krapánek dunivě – zašeptal Vajgl. No jo, ty jezinky jsou vlastně ted' taky jako myšky, žádné brebentění.

Ale copak jsem „duta“? A jak se vlastně „duta“?

Jezinky zvedly lusk na desku, kterási vytáhla jakousi čepel, ani nemusím říkat, že kamennou, a pěkně lusk nařízla. Z toho přerostlého lusu se hrne jakási bělavá šťáva. A naše milé holky to rozmazávají po tom kamenném stole. Jo ták! Není to našťestí hrobová deska obra Hromburáce, ale normální jezínčí pracovní stůl!

Ludvíku, už fakt blbneš! Zamysli se nad tím, co myslíš: »normální, jezínčí«... Je ten kamenný stůl normální? Normální stůl má maminka ve své kuchyni... Jsou jezinky něco normálního? A co ty Ludvíku! Jseš normální? No a ten můj hovězí nápad nabízet těm našim jezinkám pomoc... česky!... ach jo... kdepak, nejsem normální. Buď jsem za dva dny zhlounul, nebo jsem dočista zfetovaný...

Na stole zasychá rozetřená šťáva. Vypadá to ted' jako želatina, jako velmi tenká vrstva rosolu. No jo! Z toho budou ty blány, materiál na ty měchuřiny! Je to jasné... Je zajímavé dívat se, jak ty holky spojují nařezané pruhy folie do vaků, žoků, i docela malých pytlíků. My lidi uděláme na své ruce jednu „špetku“, tedy ty tři prsty... a protože jsme většinou praváci, nebo leváci, chci říct vlastně „jednoručáci“, platí pravidlo: Jeden člověk-jedna špetka. Jezinky nevypadají na to, že by preferovaly jednu ruku, takže protože mají na každé ruce dva palce, udělají na ní dvě špetky a jsou teda čtyřikrát špetkovatější než kterýkoliv člověk. Ty sáčky jim pod ručičkama přibývají přímo zázračně. Některé nosí stonky a kolíky a jiné tyče, hole... a jakási semena, nebo jsou to pylové kuličky? Dvě se pustily do výroby košů, nebo nůsí, nebo jak to nazvat... Pilné holky... a my si tu s Vajglem jen tak postáváme...

Upřímně řečeno, čekal jsem od člověka, kterému se muselo ukrutně stýskat, větší chuť mluvit, konversovat... No co...

Ted' se to pilné a tiché stádečko nějak rozbrebentilo! Odněkud se objevily ještě další cizí jezinky a za nimi, světe div se – člověk! Rozhodně starší než Vajgl, skoro úplně plešatý, nevysoký a docela při těle. Ta sudlice, nebo naginata, nebo jak ten nástroj vlastně nazvat, v jeho rukách vypadala hóódně nepatřičně. Celý udýchaný na nás volá: „Už jdou, už jsou za námi!“

Všechny jezinky se nahrnuly k nám, ty legrační sudličky z hračkářství posbíraly a vypadaly na to, že se chystají s někým bojovat. I ti dva dědkové se očividně na něco chystali.

„Tož Ludvíku, s pomocí boží – jak říkáme my ateisti – HRR na ně!“

„Ale kde jsou? A kdo? Ty lidožravé housenky?“

A jsou tady! Potvorové neopísaní! Hrozní! Ze všeho nejvíc mi připadají postavou koně, kteří běží jen po zadních nohou... vypadají, jakoby ty potvory měly kolena vzadu... jakoby...

Na předních nohách mají nějaké prsty? Nebo jsou to klepeta?... Tak tyhle obludy rozhodně nejsou savci, a asi nebudou ani poctiví obratlovci. Vypadá to na nějaký přerostlý hmyz. Fujtajbloví hmyzáci! Fujtajblový svět! Místo tlamy to má naprosto plnotučná hmyzí kusadla a žene se to na naše jezinky, které dost beznadějně napřahují ty své zbraně dětské velikosti.

A to zase ne! „Ajajaj jí!“ Moje bulava zahvízdala vzduchem... a prásk! Tlapa s klepety se zlomila, rána zaduněla o krunýř té zubaté velekokybylky luční a z trhlíny se vyhrnula krev. Červená krev. Jak to, že ti hmyzouni mají červenou krev?

Ale Ludvo! Nedumej nad barvou jejich krve a do nich! Jsem berserk! Zdá se mi, že svět podivně zpomalil a jen já se pohybuji normálně. Rána, obrat a ještě jedna pumelenice! Neohnu svou

hrdou páteř obratlovce před nějakým trapným členovcem! Na ně! Svoje jezinky vám, vy zrůdy ze špatného filmu, Ludvík nedá!

„Ajaja jí!“

Sakra, Ludvo, ty se do toho mordování nějak vžíváš! Tobě se to dokonce snad líbí! Prásk a prásk! Masakruješ to nepozemské živočišstvo ve velkém... to si říkáš humanista...? Jo! Jo, jsem člověk, a taky jsem zrovna teď berserk! ... ale tahle pecka taky sedla! A tahle taky! A hele, tomuhle jsem docela urazil palici! Jo! Jsem lidumil, tedy jezinkofil! Na ně! Jsem stokrát silnější a desetkrát rychlejší než vy, hnusné zelené potvory s červenou krví! Ho, ho! Jak vám ta červená na těch zelených břichách sluší! Pojd'te si k tatínkovi! Upravím vás do krásy! Břink! Kde jsou další? Proč už tu nejsou? Ludvík chce boj! Chci boj! Boj!

Vzniklo kolem mne přímo smetiště-mrchoviště...Šlapu po ulámaných nohách a kusadlech těch zubatců, po zemi se válí uražená klepeta, ještě v křečích se cukající, a pomalu mne přechází ten amok, to bojové běsnění. Už není do koho bušit, nemám, kam bych bulavu vrazil.

Ty, co moje řádění přežily, poskakují pryč. Hmm moc jim to nejde... asi je nějaká ta nožka tak trošku přeražená... no jo... nemají si začínat... jsem **king**, jsem Arnold, jsem Barbar Ludvík!!

Dědkové stojí jako vyřezaní svatí za dědinou, ani si nemáchli... No a jezinky stojí taky a koukají, co to bylo. Co by to bylo, holky moje. To byl přece **váš Ludvík!**

A teď jsem taky pochopil, k čemu mne ty jezinky mají.

Dolfi a třešně

Po bitvě jsem byl umořený jako kotě. Přesně vzato, to ani nebyla bitva, to byla poprava. Tedy poprava by to byla, kdyby ti potvorové s hmyzími kusadly byli rozumné bytosti. Pokud to byla zvířata, tož by to ovšem nebyla bitva, ani poprava, ale byla by to jateční porážka. Doufám, že jsou ta stvoření něco jako zvířata. Sednul jsem si, opřel se... ty drogy, které ze mne na tu chvíli udělaly běsnícího berserka vyprchaly.

Ludvíčku sedíš si tu jako hromádka neštěstí. Měl bys junáku vypínat svou mužnou hrud'! Měl bys do svého hrudníku mocně bušit... Jako Tarzan... nebo to byl KingKong, král pralesa? Zachránils svoji milovanou jezinčí rodinku. A taky jezinky toho nového starého člověka... Tak Nového, nebo Starého... už se mi to plete...

Oči se mi zavíraly samou únavou a slabostí. Ani mne nevyburcoval pohled na jezinky, které se lačně vrhly na zbytky těch kobylek, nebo co to bylo, a vysávaly z pahýlů a mrtvol jejich krev. Nechutné... kdybych prohrál a ti potvorové hmyzí by mne takhle zmrzačili, taky by ze mne sály krev? Co jsou vlastně zač, tyhle jezinky... No, a pak jsem usnul. To nebyl spánek, to bylo bezvědomí, to byly mdloby... A zdálo se mi, že jsem Smolíček pacholíček, jezinky mne nesou do lesa, aby ze mne vychovaly za pomoci drogy svého ochránce a pak se na mne ty jezinky vrhly, že mne vykošerují jako Hilsner Aničku Hrůzovou... A jelen nikde...

Když jsem se probрал, nebyl jsem sice bez krve, ale úplně bez síly. Nějaké jezinky ze mne sice olizovaly zaschlou krev, ale byla to jenom krev těch hmyzích nestvůr... i když... jaký hmyz, když má červenou krev, že... To jsem se učil ve škole, tak musí být pravda a basta!

S Vajglem a Dolfim jsme se vypravili na cestu do Hnízda. Teda, Dolfi, to je ten dědula, co i se svými jezinkami vyhledal pomoc a podporu u nás. Musel být na nás hodně divný pohled, jak jsme se vlekli jako ti ztracení Bulhaři. Skleslý Vajgl v čele, za ním totálně vyčerpaný a skoro ještě spící Ludvík, a za námi ještě pořád schvácený a dech popadající Dolfi.

Vlekli jsme se... naše zbraně jsme nechali na místě jezinkám, ty tam jaksi pořád měly cosi na práci...

Nahoře ve Hnízdě jsem se v první řadě pořádně napil a v ještě prvnější řadě zalehl. Co budou dělat ti dva dědkové mi bylo absolutně jedno.

Když jsem se probрал, bylo ráno. Tak to znamená, že jsem prospal nejen celý zbytek dne, ale taky celou noc... i když... tyhle dny a tyhle noci... kdoví, kolik je to dohromady hodin... V každém případě jsem se cítil docela dobře. Jistě, Ludvík je junák, Ludvík je rek a hrdina Nebojsa! Ale mám hlad jak český spisovatel... A žízeň mám taky jak český spisovatel. Třeba jako spisovatel Hašek. A koukám, na hnízdě je docela „přejezinkováno“...

Jak praví básník: „Pro samou jezinku není kam plivnout“... nebo to byla housata, co se na ně neplivá? No jo, jezinky Vajglovy, pak ta skupinka co přišla v noci a nakonec ještě i ty, co prchaly před tou místní zvířenou i s Dolfim... tři party v jednom Hnízdě, to je asi opravdu přespříliš...

Jezinky podle svého způsobu pilně brebentily, některé jedly jakési to ovoce, některé něco kutily u těch svých měchů, vaků košů a vůbec. Naše zbraně byly v pořádku na svém místě, moje bulava krásně vyčištěná... beztak ji olízaly, ty moje milé jezinky...

Krucipísek, Ludvo, tohle přece nejsou děti! Tohle nejsou žáčky z páté třídy a ty nejsi jejich učitel! Ludvíku, vzpamatuj se, jaképak »moje milé jezinky«... To nejsou lidi, žádný homo sapiens, tohle jsou jezinky... tak jsem si říkal, ale nějak si nemůžu pomoci, začínám ta stvoření mít rád.

A pak přišli ti dva dědkové, že by si chtěli se mnou promluvit. Posedali jsme na kameny. Že muži mají sedět, když mluví, to věděl i Vinnetou... Jezinky si posedaly taky, jakoby se chtěly debaty účastnit. Všimnul jsem si samolibě, že do mojí blízkosti se jich nahrnulo mnohem víc, než k těm dvěma dědkům. A co navíc, nanosily před nás jídla a pití a nějaká ta duffa, a jakési listy a všelijaké jiné věci, které jsem neznal.

„Tož, Ludvo, jak bych začal“, pustil se do řečnění starý Dolfi.

A řečnil dobře, a řečnil rád. Bylo to vidět a bylo to slyšet. Jak jsem říkal, seděli jsme na kamenech, a ty dobroty před námi naservírovaly jezinky jen tak na list, na zem. No, a abychom měli pohodlí, tož nám ty věci podávaly. Stačilo na něco lehce ukázat a už se kousek nesl do lidské ruky. Jezinky podávaly a my jsme baštili, popíjeli, duffnili... Teda my dva, Špaček a Ludvík... Ludvík – hrdina, že ano... Dolfi hodovat nemohl, Dolfi přece řečnil. A to co dědula vykládal, se mi vůbec nelíbilo.

Ale poslouchal jsem pozorně, tvářil se velice důstojně, jak se na oslavovaného hrdinu patří. A tak jsem konsumoval, nemlaskal, moudře hlavičkou pokyvoval, občas řekl něco jako „hmmm“, nebo „ach ták“, nebo jsem nesouhlasně zamručel...

Nevím, čím to je, ale **vždycky**, naprosto vždycky se něco dokonale podělá zrovna ve chvíli, kdy jsem na špici, když jsem ten nejlepší. Proč musí Ludvíček bez výjimky v takové chvíli spadnout z oblaku úspěchu ne „tvrdě na zem“, ale měkce, úplně měkce do nějaké hnusné žumpy. Jako zrovna v této chvíli.

V té bohaté ovocné nádheře před námi jsem totiž uviděl třešně. Normální pozemské třešně. Asi jsou ty třešně tady vzácnost, protože je položily na takovou jakousi podložku. A byly ty třešně jenom asi čtyři... Krásné, červené, lesklé a i od pohledu šťavnaté třešně. Ale když jsem velkopansky na ty třešně ukázal, podaly mi nedovtipné jezinky něco jiného, ne ty třešně. O to větší jsem na ně dostal chuť.

No co, Špaček třešně očividně nechce, a to se divím, když je ten špaček, he, he, he ...a má je na očích tak jako já... a Dolfi, dědek jeden, si je nezaslouží. Už jenom za to, co mi tu vykládá.

Tak jsem se natáhl, sehnul a to ovoce si vzal. A strčil do pusy.

To, co se stalo, se nedá popsat. Představte si, že vám v puse vybuchne granát. Že vám utrhne jazyk, čelist. Najednou vám vytrhnou všechny zuby, prolomí patro. Do krku nalijí kyselinu a v nose zapálí vatru. Hrůza. Řval jsem jako... vlastně nevím jak co... z očí mi tekly proudem pálivé slzy, a z nosu šlehal plameny. Vyskočil jsem, vlastně mne ta ukrutná bolest vymrštila a hnál jsem se bolestí slepý pryč... Určitě bych se z plošiny zřítíl, neviděl jsem a neslyšel... Ludvík by doslova »spadl z hnízda«... A bylo by mu to jedno... taková bolest! Aúúú!!

Kterási jezinka se asi vrhla pod moje nohy, takže jsem narazil tou částí hlavy, kde jsem míval kdysi obličej do země. Válel jsem se bolestí po zemi a řval. Ale ono i ten řev mi přinášel další bolest, protože jsem se musel nadechnout a ten oheň, co jsem měl v puse se mi natáhnul do plic, takže jsem se rozkašlal... Jezinky se mne pokoušely udržet, ať se neskutálím dolů z hnízda, jak jsem se válel bolestí po zemi. A některé přinášely vodu, kterou mi lily do pusy, nosu a očí. Trošku se mi ulevilo.

Ulevilo se mi natolik, že jsem si i v té bolesti vzpomenu na příhodu, kterou mi kdosi kdysi vyprávěl. Taky s nějakými pekelnými třešněmi:

Turista si v Budapešti na tržišti koupil „třešně.“ No, a když je s chutí strčil do pusy a pochopil, že to je jakési zběsilé koření pro obzvláště otrlé Maďary, které je za třešně jenom kamuflované, ze samého smutku se na ulici rozplakal. Bolestí pobíhal sem a tam a brečel jak želva. Houfek Maďarů ho zvědavě okukoval a ten popálený se jim snažil vysvětlit, co že se mu to stalo, kde ho bolí... Ale domluvte se s Maďarem, když je Maďar... Nakonec z něho vypadlo, že ho „pálí ústa“...No, a kterýsi soucitný Budapešťan zavolal taxíka a požádal taxikáře, aby brečícího, nešťastného a ve velkoměstě evidentně ztraceného turistu odvezl, kam si přeje: tedy na „Páli úcta“... Páliho ulici...

Už nikdy nebudu jíst žádné třešně! Rozhodně! Nikdy!

A tak tu ležím. Bývalý oslavovaný hrdina, bývalý obdivovaný rek, zasloužilý bojovník a vítěz... a teď zase špinavý, potlučený ubřečený, uslintaný kluk. No, a aby to bylo ještě horší, tak jsem se tou bolestí ještě i po....! Však víte co... Povolily mi přede všemi těmi milými jezinkami a dvěma dědky útroby. Tak, jako se to stalo tomu dobrotivému, přiblblému, degenerovanému excísaři. Nebo ex-knížeti? A Ludvík je rázem ex-hrdina! Fuj... radši bych se neviděl. Radši bych

byl, kdyby mne **nikdo** neviděl... Všechno mne bolí, jsem zničený. Pusa, nos, oči, hrdlo, plíce, všechno mne pálí jak čert. Ta hanba!

Už tu nechci být. Ať mne třeba ta Kejvalka tou svou smradlavou hnusnou dírou sežere. Tu ostudu bych tu asi těžko snášel. Přelezu si domů. Zkusím to. Třeba se to podaří... a když ne? Ne, nebud' ubožák Ludvíčku. Po tomhleto by ses do očí těm milým stvořením podívat nemohl. Polezu!

Ještě bych měl napsat, co vlastně Dolfi říkal, než jsem jeho přednášku ukončil tím velkolepým trapasem, tím svým definitivním znemožněním.

Takže asi tak.

„Tož, Ludvo, jak bych začal“, začal Dolfi zeširoka. „Víš, jsem už hodně starý, narodil jsem se ještě jako poddaný císaře pána. Zalezl jsem tady ještě před velkou válkou. A už jsem se nemohl dostat zpátky. Zkrátka Kejvalka mne nepustila. Než přišel tuhle Špaček, bylo tu pár jiných chlapů. Všecky jsem znal. Většinou se vrátili domů, někteří párkrát něco přenesli... Ale žádní velcí pendleři to nebyli... párkrát a dost. Chápeš, prostě byla válka a než se nechat zabít někde v Haliči, nebo Srbsku... Tady se žilo lépe, než někde na Italské frontě v Alpách a naděje dostat se domů odsud byla poměrně veliká. Tak párkrát něco přešmuglili a jak to šlo, vrátili se napořád do města. No, a já tu zůstal.“

Zase přestal, ale jen aby mohl spolknout další kus ovoce.

„Když tu chodil Špaček přes Kejvalku, tak jsem tu poblíž vlastně neměl co dělat. Tož jsem se nechal odvést do světa. Chodil jsem se svými jezinkami dál, abych tuhle Špačkovi nezavazel. Jo, Špaček, to je veliký pendler. Ten toho přešmuglil na metraky. A jak že to tady vypadá? Víš, Ludvo, tady si žijeme jako pánubohu za pecí. Je to celkem klid. He, he, he... Vlastně je to stejné, jako u nás ve městě... tiše si žít, nevysrskovat palici, nemlaskat. Připravít se na všechno, ale nedělat vlny...“ šklebil se na mě potutelně.

„Tyhlety jezinky to vědí taky, poučily se,“ pokračoval po chvíli. „Každá jejich rodina by chtěla mít některého z nás, z lidí, z chlapů... Před hoppery, teda těma „hmyzákami“ jak si tady hulákal, je dokážeme ubránit, teda já už těžko, ale třeba tys to dokázal bez tréninku a na poprvé úplně bezvadně... Jenomže lidí je tady poskrovnu...“

Ukousl si z velkého ovoce a chvíli mu trvalo, než to rozkousal.

„Ještě žes tady tak hulákal. Když jsme měli hoppery za sebou a slyšel jsem to tvoje povykávání, hned jsem věděl ke komu se schovat. Silný mladý hlas, co nabízí pomoc? To musí být mladý silák, který neví, že nebude pomáhat jenom s nějakým nákladem, ale hlavně starému Dolfimu s hoppery.“

„Jó, jezinky... Potkal jsem tady pár lidí chytrých a zkušených. Vymysleli, jak to s těmi jezinkami asi bylo. Proč tak dopadly. Ony sem našly s úplně jiného světa, ony sem nepatří tak, jako sem nepatříme my, lidi. A prý to býval národ veliký a silný. Podle starých kostí, co se tu občas najdou, bývaly jezinky velké jako my a ti jejich chlapi, to bylo něco. Né jako ta jejich dnešní nedochůdčata... Však se na ně podívej. Vypadají jako malí zaostálí kluci. A jsou jim asi taky tak platní. Tenhleto svět býval kdysi docela děravý. K nám těch děr bylo víc, i do jiných světů. A občas prolézali různí potvorové.“

„Slyšels jistě nějaké ty povídačky... I jezinky v nich jsou... a co myslíš, kde se tam vzaly? O elfech jsi slyšel? A co myslíš, vymysleli si

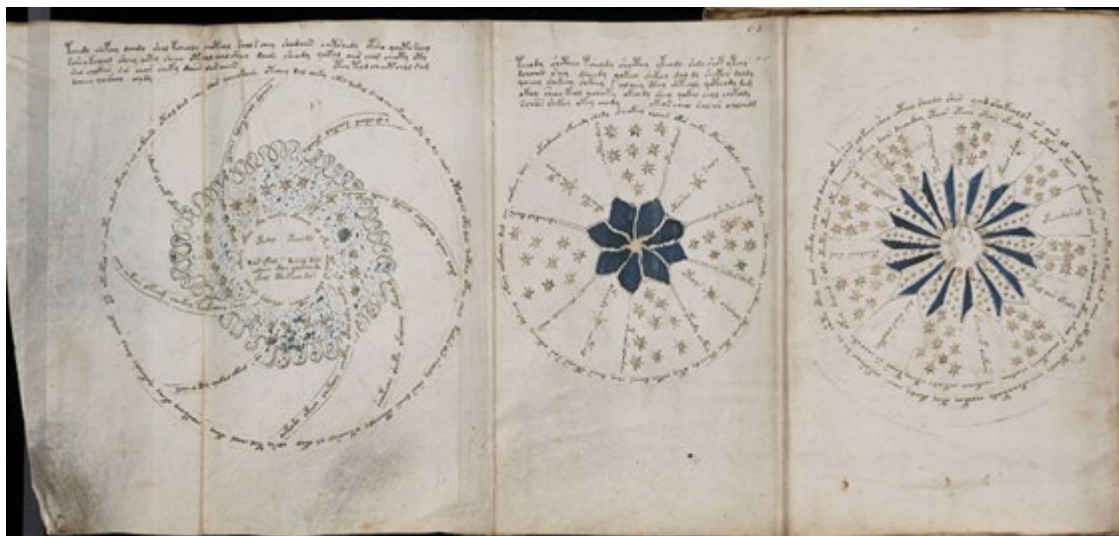

naši předkové ty divé lesní muže a ženy jen tak? Ze vzduchu? Nebo potkali nějakého neandrtálce, co se jim dneska říká bigfoot a yetti?“

„A ty jsi prý původem někde ze Slezka, od Beskyd... o hadovi Orgovášovi jsi slyšel? No, i ty zdejší housenky se do lidského světa dostanou...“

„Jenže jak u nich začala válka, všechno se jim pokazilo,“ vzdychl si. „To víš, Ludvíku, lidi to nejsou, tož i válčili jinak. Vymýšleli na sebe všelijaké jedy a pozměňující chemikálie. I u nás se říká, že když se rodí hodně chlapců, bude válka. A tady to vzali z gruntu. Pustili na své nepřátele nějakou materii jedovatou, že se jim kluci skoro přestali rodit. A ti co se narodili, se jaksi do války nehodí. Však se na ně podívej, člověk by jim dal lízátko a ne zbraň. No, a ta druhá strana udělala totéž. Žádný válečný vynález se neutají, tak to je i na Zemi. No, a další věc je ta, že tady v tomhle světě je ohromná bída o kovy. A aby bylo ještě hůř, tak jedna z válčících stran vymyslela, nějakou tou úpravou, že zdejší rostliny kdejaký kousek kovu stráví, spotřebují. Takže kus oceli se rozplyne jako nic do všelijakého tohohle býlí, do té zeleniny co je jí kolem dokola tolik... A potíž je, že zrovna železo potřebují pro svou krev nejenom jezinky, ale i původní místní žoužel, hoppeři, světlušky, housenky a vůbec. Kdoví, jestli tu válku nezačali kvůli tomu železu... železo je tu vzácnější než zlato, protože bez zlata žít můžeš, ale bez krve ne. Tam dál, tam ještě zůstalo po jejich slávě něco víc. Jsou tam cesty, a vodní kanály a tak trochu to tam ještě funguje. Mají tam něco jako školu a vůbec. My se tam ale moc ukazovat nemůžeme, protože by nás tam ty jezinky chytily, jsme pro ně velice vzácní. Kdysi tady byli ovšem kabrňáci.“

„My jim nerozumíme, ty holky nám asi taky nerozumí,“ vzdychl si. „Ale potkal jsem se s chlápkem, Vaněk se jmenoval, už je chudák dávno po smrti. Ten mi říkal, že slyšel o člověku, který se tu jezinci řeč trochu naučil. No, mluvit po jejich nemohl, to dá rozum, máme tu puslu docela jinou, ony taky nemůžou mluvit po našem. Ale prý jim dokonce něco rozuměl. A taky se snažil tu jejich řeč zapsat. Hele, Ludvo, umíš francouzsky? Neumíš? No, ale nevadí. Určitě si viděl něco

francouzsky napsaného. Oni ti Francouzové mají taková extra písmenka, třeba takové to „č“ s ocáskem. A Němci mají písmenka s dvěma tečkama, a ostré „s“, Slováci mají „o“ se stříškou

a Švédové přeškrtnuté „o“ a „a“ s kolečkem, Poláci „e“ s ocáskem... To protože naše evropské písmo je vlastně zápisem zvuku! Zapisujeme si zvuky, které má předčítač vytvořit. Když předčítač čtený jazyk neumí, ale zná pravidla čtení, bude mu rozumět ten, kdo tu řeč ovládá... ani číst nemusí umět. No, a tenhle Vaněk říkal, že ten člověk, o kterém mluvím, vymyslel písmo, které zachycuje zvuky, které ty jezinky dělají. A protože se dostal k těm chytřejším jezinkám, tam kdesi, kde je ještě jakýsi zbytek jejich civilizace, opsal si i jejich vědecké poučky. A návody, jak se co dělá.“

„V lučbě, teda v chemii, jsou ty jezinky daleko předaleko před námi. Nějak se ty zápisy dostaly i k nám, na náš svět, ale nikdo si s tím neví rady, to dá rozum. Lidi tam ani nepoznali, o co vlastně jde a k čemu by to mohlo být dobré.“

„Ale Ludvo, teď z jiného soudku. Jsme tu tři chlapi. Jediný ty se můžeš stát pendlerem. A podle všeho moc dobrým. Ale ty nechceš. Všichni pohromadě zůstat nemůžeme, těch jezinek na jednom místě by bylo moc a tenhle kraj by nás všechny neuživil. Jestli se rozejdeme každý jinam, tak my dva asi brzo umřeme, protože jak to vypadá, tak většina jezinek půjde s tebou. Podívej se, jak se rozsadily. My jsme staří a sami se užíváme stěží. Takže: Ludvo, běž domů! Špaček tu chystá hroznou dobu náklad. Odtahej to! Byla by škoda to tu nechat. Ve městě to potřebují. Jsou tam opravdu dobré věci. Ludvo...“

No, a to byla přesně ta chvíle, kdy jsem si strčil do pusy ty „třešně z pekla.“

Vyhnanec

Nikdo si nedovede představit, jak trapně jsem se cítil. Uslintaný, brečící, podělaný, usoplený – bývalý hrdina. Žádný pan učitel, historik, kustod... naprosto znemožněný člověk. Co člověk, človíček jsem. A muselo se mi stát zrovna před těmi milými jezinkami. Protože jsem se hamižně natáhl pro třešně a nacpal si je do pusy. Všechny. Že se nestydím... Ale stydím. Moc se stydím.

Radši si vlezu zase zpátky do města. Děj se, co děj. Třeba mne nezabijí, třeba se nějak domluví. Ať mne nechají jít domů, za mojí maminkou. A navíc začaly jezinky dělat jakési zvuky, které zněly nějak jako „pchch, pchch“ jestli to byl jejich smích, nebo jiný výraz nemůžu vědět, ale znělo to velice pohrdlivě. A ručkama máchali před obličejí, tak jako to dělají děti, když jim něco smrdí. Bodejť by nesmrdělo!

Brečel jsem jak želva. Napřed kvůli té ostudě, té hanbě. A pak ten pláč přešel do lítosti nad sebou samým, nad tím ťulpasem, nad tím troubou, který pokazí, co se dá. Nad Ludvíkem. Slezl jsem ke Kejvalce, propasíroval jsem se přes to na lešení oběšené bohatství dostal se až k tomu nejhynusnějšímu místu, k díře, která vede možná do mého světa, udělalo se mi zle. Zase mám lézt tomu hadovi do tlamy? Zase se mám nechat mučit a dusit? Fuj! Nejefektivnější fuj, fuj!! Cítil jsem se v té chvíli, jako samuraj, který si už pro naplánované harakiri vyhrnul tričko a pak se zalekl toho ostří. Nevím jak to vysvětlit, ale byl jsem takový jakýsi rozlítostněný. Jsem i zbabělec. Nejenom chamtivý hlupák, ale i zbabělec. Přesto jsem už strčil ruku do toho kanálu, když se otevřela ta dvířka dole pod schodištěm a kanál zmizel.

Jezinka! Jedna z nich mne chytla za nohu a tahala mne ven. Přiznám se, že jsem ji následoval velice rád. Byla to záminka k útěku od té díry, záminka k odložení... no, byla to prostě úleva. Skoro jsem musel běžet, abych jezince stačil. Nešli jsme ale směrem ke Hnízdu, ale jinam. Ještě cestou mi bylo zle, hlava se mi točila, ale nakonec jsme vylezli na jakýsi svah a tam jsme se s úlevou posadili. Nevolnost přešla. Začal jsem prohlížet svou zachránkyni. Jasně, že jsem ji znal, byla to jedna z jezinek, které se do hnízda nastěhovaly v noci. Jezinky mají vlasy všemožných barev, dozajista si je nějak barví, ale tahle měla vlásy skromné, do hněda. Budu jí říkat Markétka, jestli má nějaké jezínčí jméno, stejně bych ho nevyšlovil.

„Já Ludvík“, zapíchl jsem si prst do hrudi.

„Ty Markétka“ a zapíchl jsem prst zase do ní.

„Pchch“ řekla. A pak něco jako: „mrkt“ s prstem na sobě a „ldf“ s prstem v mém břichu. A to byl konec našeho rozhovoru a brebentění. No, asi taky proto, že příběh o Tarzanovi a Jane zcela jistě nečetla.

A vyrazili jsme dál. Šel jsem poslušně za Markétkou. Ukázalo se, že ta dezertérka má i svou sudličku. Asi si ji odložila někde stranou, když mne šla zachránit. Hlad jsem samozřejmě neměl, zaprvé jsem se nabaštil na té hostině, za druhé jsem ještě pořád měl jazyk, patro a rty jaksi opášené těmi pekelnými třešněmi. A napil jsem se do zásoby jako velbloud, když mne jezinky hasily. A tak jsem šlapal za Markétkou a byl jsem rád, že se vzdalujeme od té místní Kejvalky, od Vajgla i Dolfiho, kteří se mne tak jako tak chtěli zbavit, a taky od všech těch jezinek, co mě viděly poníženého. Tahleta místní Markétka si mne nějak oblíbila. Kdo ví proč. Určitě to byla ona, která mne ragbyovým stylem složila, když jsem se šílený a oslepený bolestí řítíl ke srázu na konci Hnízda. Určitě jsem ji nechtěně důkladně nakopnul. Chuděrku.

Ta holka cestu zná, dozajista ví, kam jdeme, kam mne vede.

Vybrala jakýsi kmínek a ukázala mi, abych si ho její sudličkou ut'al. Šlo to bezvadně. Ne, že by ten kmínek, ten stvol, byl tak nanicovatý, ale to ostří na té její dětské zbrani je ostré jak břitva. Musím nějak zjistit, jak to dělají... A tak jsem měl aspoň ten klacek. Bulava to rozhodně není, ale lepší něco, než vůbec nic.

Pochodovali jsme tak dost dlouho, dokonce jsme překonali i jakousi vodní strouhu. Přešli jsme ji po šikově rozmístěných kamenech. Krok a krok... Jezínčí krok je skoro tak dlouhý, jako lidský. Ony ty nožky mají delší, než by se patřilo k drobnému tělu. Když si jezinka dřepne na

bobek, tož má kolénka skoro až po ouška. A to bych řekl, že ty ušní boltce mají posazeny na své hlavičce o cosi výše než lidé. Měly by potíž nosit brejle... Vlastně teprve teď si jezinku důkladně prohlížím. Už jsem tu pár zdejších dnů, ale jaksi jsem si jich moc nevšímal. Neměl jsem čas. Zabýval jsem se sám sebou, svými bebínky. Ludvo, Ludvo...

Cestou jsem si všimnul ještě jedné věci. Když jsme tak putovali přes hory doly, zjistil jsem, že se daleko líp dýchá nahoře, na kopci, než v nějakém dolíku. No jo! Ten plyn, co dělá ze subrety barytonistu a z tenora basistu... Kdyby to byl opravdu argon... Kyslík je kapku těžší než v našem pozemském vzduchu dusík. Ale ten rozdíl není veliký, tož se ty plyny smíchávají bez problému. Ale argon, jestli je to tedy ten, to je jiný kalibr. Je mnohem těžší, než kyslík a pak má ovšem tendenci se shromažďovat v prohlubních a vytlačovat kyslík. Jo, učili jsme se to ve škole, oxid uhličitý ve Psi jeskyni! Tak to musí být pravda, když je to napsáno v učebnici. A basta fidli!

Proto se mi tak špatně dýchalo, proto se ti Ludvíku točila v Kejvalce hlava. Kdyby tě ta jezínčí Markétka neodtáhla, tož by ses udusil! Zachránila tě, ty bambulo Ludvíku, hned dvakrát za sebou!

Když mi to došlo, pustil jsem tu palici, chytil tu holku a vlepil jsem ji obyčejnou pozemskou pusu. Chuděrka zůstala jak opařená a začala mi ukazovat, že se má „tak tak všelijak.“ A tak jsem na ni udělal to jejich: „Pchch, pchch“... A ona taky udělala: „Pchchpchh“ a bylo.

Takže: usadili jsme se na jakési místní variantě bodláku, či čeho vlastně. Markétka upletla jakousi plošinku v místě, kde se stvoly rozdělovaly. Fungovalo to tak, že naznačila kde co useknout a kam ty klacky podat a ona pletla. Dokázala sem tam nějaké to stéblo – tlusté jako moje tři prsty – zkrátit, nebo uhnout jednoduše i tím, že ho ukousla, nebo trošku zkraje nahryzla.

Hmm, měl bych se jí podívat na zoubek... plošinku udělala docela rychle, asi to ta holka nedělala poprvé... dokonce i stříšku uchystala z jakého listu... docela pěkné hnízdo. No, a když jsem sekal poslední stéblo – to stéblo bylo tlusté jako moje paže – netrefil jsem se a to kamenné ostří sudličky se o jakýsi kámen roztříštilo. Jasně, že to byl kus poslední, když už jsem náradí zničil!

„Krucipísekhimlhergotdonervetr!!!“

Když se daří, tak se daří!!! Rval bych si vlasy. Jsem to ale mameluk! Trumbera! Přetrhdílo!

Markétka mi naznačovala, ať si vylezu nahoru do toho hnízda. Ta holka lezla po té bylině lehounce, ale já se tam drápu nemotorně jako škaredý tlustý nešikovný medvěd. Svalil jsem se do hnízda, funím a hekám. Jezinky jsou asi zvyklé, nebo co... Jsou lehoučké, to se jim to leze... a zavřel jsem oči. Když jsem je zase otevřel, byla tma. Teda tma byla okolo, ale na spodní straně toho listu seděl ten svítící tvor, vedle mne seděla Markétka a ještě jedna jezinka.

Ta nová, to je dozajista mládě, pomyslel jsem si. Markéta mne zase čímisi mazala – kde to ty holky pořád berou? – a když jsem otevřel oči, nabídla mi bobuli s ukousnutým vrškem. Ano, už jsem měl žízeň a moje popálená pusa si taky říkala o občerstvení.

Jak se tady v Jezinkově řekne »děkuju«? Nevím. Tož jsem udělal tiše jenom „pche“ a ukázal jsem, že se mám tak-tak-všelijak. Asi jsem to udělal dobře. Obě jezinky si lehly vedle mne, každá z jedné strany, položily si na mne každá jednu šestiprstou ruku, jakoby měly strach, že jim Ludvík uteče.

Ludvík vám holky neuteče, pomyslel jsem si. On ten Ludvík, vám má podle všeho sloužit asi tak, jako slouží lidem velikánský hlídací pes, že? Takový ohromný pes, který zažene každého hoppera, nebo který dokonce obstará pořádnou porci krve, teda vlastně železa, že? Hmm, kdybych přetáhl Kejvalkou, sem, do Jezinkova pár metrů železa, měly byste po bídě, co holky? No takhle jsem přemýšlel.

Trošku jsem si v tom nanicovatém bio-osvětlení prohlížel obě jezinky. Zajímavá věc. Ony se vůbec nepotí, nepotila se ani ta zdejší Jezi-Markéta, když jsme značně svižně postupovali dolem horem touhle krajinou. Ona se nepotila ani při stavbě toho hnízda... Jak se ti tvorečkové zbavují přebytku tepla? Vlastně v téhle vlhkosti, v té prádelně tady, nemá smysl se potit. Pot se neodpařuje, nechladí. I teď v noci je horko a ještě větší vlhko. A jezinky jsou docela suché a vlastně skoro horké... Aha! Kdo ví, jestli ony nemají pod kůží nějaká tepelná čerpadélka, nějaké buňky s peltiérovým jevem třeba. Něco jsme se o tom učili... jak to vlastně bylo? Chlazení takzvaným „studeným spojem“? No elektrika v tom nebude, možná nějaká chemie... Pak se Ludvo, nediv, že nechtějí jezinky nosit nějaké šatečky... Ony musí celým povrchem pumpovat ven a odvádět to své přebytečné teplo! Proto mají tak vysokou teplotu kůže! Šaty by tomu bránily. Hmm a starý Vajgl a Dolfi se taky nepotili, museli by jinak smrdět na dálku... A co je na nich zvláštní? Jo! Ti staří chlapi mají kůži jak vyretušovanou! Plet' jak prezident na školním obraze. Nikde žádná znamínka, skvrnky, bradavice, pupínky, nikde nic! Vrásky ano, šediny ano, ale jinak pleť jak malovaná. Jako má třeba Ulrika, nebo ta opravdová Markéta, nebo paní Vaňková... vlastně všichni lidi ve městě! Ahá!!... Tak to jsou taky ty šťávičky! Nejenom med ze dřeva. A kdo ví, jak je to s tím zpracováním kamene. Kdo ví, jak to dělají. Takhle jsem uvažoval, až jsem usnul.

A ráno jsme se všichni vraceli zpátky ke Kejvalce. Už si tu cestu tak trochu pamatuju.

»Přes hory přes doly, mé zlaté parohy, Smolíčka jezinky pryč vedou«... Tak nějak to bylo v té pohádce?... Kdo ví, co bylo podkladem té pohádky... Nakonec jsme zarazili na dohled Kejvalky. Akorát střechu jsem uviděl a už mi husí kůže naskočila. Tam... tam je někde ta hnusná, ta šílená díra! Jezi-Markétka se vydala ke věži a ta mladá jezinka mne držela za ruku, jakože mám zůstat schovaný.

Je to hrozné, takové domlouvání. V těch fantastických románech, co jsem potají četl doma, se vždycky objeví nějaký úžasný překладаč, translátor, nějaká babylonská rybka, nebo nejlépe telepatie... a tady nic. Funguje ta domluva opravdu jen jako mezi dvěma živočišnými druhy. První signální soustava. To jsme se učili ve škole. Grimasy, skřeky, gesta... ono vlastně ani ta gesta nejsou všeobecná. Bulhar kývá hlavou, když chce říct ne a vrtí jí, když chce říci ano. Američan zvedá prsty, když chce naznačit uvozovky, ale zkuste před ním udělat gesto dlaní pod krkem, když vás něco znechutilo, nebo unavilo: »mám toho až po krk, už je toho dost!« Bude si myslet něco o podřezání. Dva prsty na krku jsou pro Rusa stejně jednoznačné, jako pro Itala význam svislého pohybu prstů po tváři. Skautské zdvižené dva prsty jsou jiné, než italské „cornuto“, ale totéž dlaní k adresátovi znamená něco jiného. Třeba zrovna v té Americe. A i gesta řečníků se liší podle národností. A to jsme všichni pozemšťané. A tady?

Jezi-Markétka se vrátila s jakousi ořechovou slupkou z poloviny naplněnou nějakou mazlavinou. Aha! Markétka šla něco málo uloupit Vajglovi z jeho zásob. Doufám, že na to nepřijde, nebo že se nebude tuze hněvat.

Když jsme se vrátili k našemu hnízdu a nasýtli se, naznačil jsem, že bych se chtěl mrknout jezince do pusy. Nakonec mne pochopila ta mladší. Mají ty jezinky docela jiné zuby než lidi. Žádné špičáky, žádné stoličky. Krásné bílé ukrutně ostré řezáky vpředu a vzadu místo zubů takové jakési rohovitě, nebo jaké destičky. A jazýček docela jako my, když jsme byli dětmi. Možná jen o něco tenčí, možná o něco delší.

A pak jsme vyráběli kamení.

Musím říct, že si ty jezinky nežijí špatně. Vůbec si špatně nežijí. Myslím si, že jsem za pár dní, které jsem s těma dvěma jako „vyhnanec“ prožil, jsem na to kápnul. Už jsem si zvykl na některá jejich gesta, na některé grimasy. S tím jejich brebentěním je to horší. Víte, když se učíte nějaký jazyk, tož učitel řekne: „A teď, milé děti po mně opakujte...“ No, ale po jezinkách se opakovat nedá, protože na to nemáte pusy. A jezinky sice mají pusinku šikovnou, ale zase podle všeho nemají hlasivky. A dělejte po nich nějaká gesta, když vám chybí prsty. A chybí vám jezinci nátura a zkušenosti.

Co vím určitě, tak to jejich „pche“ je nějaký výraz veselosti, uklidnění, souhlasu, dobrého rozmaru, nebo tak něco. A to gesto „tak-tak-všelijak“ znamená něco jako: „koukni, nic v ruce nemám, jsem tvůj kámoš, trochu se tě bojím, nic mi nedělej“... Ale napřáhnout ruku k lidskému pozdravu znamená pro jezinky něco jako výhrůžka: „Podívej, co na tebe mám, dej si pozor!...“ A kdybyste se sem dostali, nesmějte se tak, aby vám byly vidět zuby, to je neslušné. A nesahejte na jezinky, které vás dobře neznají, bojí se vás. No představte si ten rozdíl jen ve velikosti. Jako kdyby na vás, na lidi, chtěl sahat třeba velký cizí kuň. Sakra, jaké: »na vás, na lidi«, přece »na nás, na lidi«. Ludvíku, jsi přece taky člověk, nejsi jezinka.

Ono zase na druhé straně, být jezinkou není vůbec špatné. Ty holky se samou prací vůbec, ale vůbec nepřerazí. Vezměte si třeba, kolik si my lidé přiděláváme práce jenom tím, že musíme nosit šaty. Těch polí s textilními rostlinami! Všechno se to musí obdělávat, vyrábět hnojiva, sklízet, vyrábět na to zemědělské stroje. No a pak sklídit, zpracovat. Někam vozit, a zase další mašiny, další chemikálie, další práce... A doma se o ten textil musíte starat, skladovat, prát, žehlit, látat, recyklovat... A na všechno tohle potřebujete plno věcí, které někdo musí vyrobit, dovézt, odvézt, vytěžit, vypěstovat... To je přece ukrutné práce, ukrutné energie. Spotřebováváme u nás na zeměkouli celkově šílené množství zdrojů, peněz, úsilí jen pro tohle. Jen si to představte. No jo, žijeme na Zemi i v místech, kde by nám bylo bez šatů zima. A tam, v místech, kde by nám zima nebylo, se zase trapně a zbytečně stydíme chodit nahatí. A tak raději pracujeme navíc, moc a moc navíc, abychom si na svá těla obstarali nějaké ty obaly. Prostě, tak jak říká moje maminka: „Trp, parádo!“

Ani se stravou se jezinky tuze netrápí. Kde co, kolem dokola je jedlé. A to nejenom pro jezinky, ale taky pro nás, pro lidi. A nejenom jedlé, ale taky většinou třeskutě dobré. Teda – až na ty třešně... Je toho podezřele hodně, co jezinkám nahrává. Řekl bych, že buď je ten místní bůh-tvůrce ukrutně miluje, nebo si to jezinky zařídily ještě před tím, než vypukla ta válka a jejich civilizace upadla. A když už něco nejedí, tak se jim to hodí jinak. Žijí si tak nějak jako sběrači. Učili jsme se to ve škole, o těch sběračích, lovcích, zemědělcích a tak. Teda to musí být pravda. I když! Nemůžete si představovat, že se jen tak popásají. Seberou tohle, seberou támhleto, smíchají to s tímhle a pomocí onoho a tamtoho z toho vznikne toto.

A co teda jezinky celý boží den dělají? Hrají si, brebentí, kreslí a snad i píší a vyrábějí různé věci. Třeba taky to kamení. No, a taky podle všeho dokonce cestují a tak trochu obchodují. S čím? Nevím jistě, ale řekl bych, že asi s parádou, s mlskami a nebo s nějakými jinými věcmi, kterým jsem neporozuměl. Totiž parádou. Jaká paráda, když se neoblékají, že? Ale už jsem říkal, že mají vlásky všemožných barev? Že skoro každá je má upravené jinak? Jako, když si závodníci zdobí své

stroje technikou „airbrush.“ Barev a kombinací až oči přecházejí. A těch vodiček a mastiček, čím se mažou. To stojí za to. Fakt je ten, že ty jejich masáže a „mazáže“ jsou výborné i pro lidi. Nejenom kvůli dokonalému vzhledu pleti, ale i kvůli tomu, že se třeba Ludvíček přestává děsivě potit, že už nemře horkem a dusnem, že ho nepíchá do šlapek každý kamínek a stéblo. Ten jejich obchod bych chtěl ještě prozkoumat. Nebo bych se mohl zeptat Dolfiho, nebo Vajgla... třeba už na tu moji ostudu trochu zapomenuli. Určitě něco vědět budou.

Hmm, jak tak uvažuju, ony si vlastně tou péčí o svůj tělesný povrch nahrazují aspoň kus námahy, kterou by měly s péčí o nějakou tu textilní módu....

A taky bych se rád dozvěděl, jak je to s místní faunou. Po zemi toho moc neběhá. Jenom ti hnusní hmyzouni, ti hoppeři a ještě ty ohromné housenky. Ty jsem ale ještě neviděl. No, a pak tu lítají světlušky, co dozajista nejsou brouci a místní motýlové. Ty světlušky se podle všeho dají od jezinek snadno ochočit. Zdá se, že jim rády posvítí. A motýlové jsou nádherní. Jestli to motýlové jsou, ovšem. Ale vypadají tak.

No a taky občas asi vyrábějí ty své kabely, košíky, žoky. Jak se dělá ta blána, to jsem už viděl. A jak se dělá sudlička a ostatní kamenné věci určitě brzo uvidím. Taky bych rád viděl, jak se dělá to duffo, zdá se mi, že žužlám pořád ta dvě tři poslední a přestává to být pomalu ono. I když se bez duffo obejdu, že ano, žiju si jako lord. Dokonce ty dvě pozvaly Ludvíka ke hře.

Že si předávají takové ty provázky napnuté na různé způsoby mezi prsty, to mne nepřekvapilo. Konec konců, není to tak dávno, když jsem si takovou hru užíval taky. Jenže s jezinkami se to hrát nedá. Ony mají o prsty víc a mají je šikovnější. Ale stejně jsem viděl, že hledí docela vykuleně, když jsem předvedl „kolíčku“, „vodu“ a „nůžky“... tak se těm figurám, těm obrazcům z provázek napnutých mezi prsty říká. No, a ty holky toho znají víc, mnohem víc. Jo, prsty navíc, jsou prostě k tomuhle výborné.

Hrají ještě i jinou hru. Vypadá to ze začátku trochu jako naše »drápky«:

Prostě vezmou půl druhého tuctu jakýchsi plochých semínek. Pak některá ta semínka vyhodí do vzduchu, a když spadnou, tak je uspořádají do řádku. A pak znova vyhodí některá ze zbylých a znova do řádku... občas berou a vyhazují i ta semínka, která už ležela disciplinovaně uspořádaná v řádcích... Jsou ta semínka, ty placičky dvoubarevná, z jedné strany světlá, z druhé tmavá. Nakonec, když hra skončí, koukají na obrazec a brebentí. Někdy, když se jim to obzvláště podaří, dělají to své „pche“... Ovšem co je podařená hra? Jsem z toho jelen. Jelenem je Ludvíček, jezinky by se taky našly, chybí akorát ty parohy a Smolíček. Tuhle hru naprosto nechápu. Pravidla jsou pro mne zrovna tak naprosto nepochopitelná, jak pravidla amerického baseballu.

No a pak mne různými gesty a posunky a všelijakými kvílivými zvuky přiměly k tomu, abych hrál s nimi. Když to hrají ony, tak jedna hází a urovnává hrací semínka do řádků a ta druhá jenom brebentí a kouká. Když jsem to hrál s nimi, tož jsem jenom házel. Ony obstaraly všechno ostatní. Podávaly mi ta odpočítaná vrhací semena, rovnaly je do řad. Ovšem hlavně a především brebentily... Nu, asi jsem ustanovil nějaký pozoruhodný výsledek. Protože když byla všechna semínka nastoupena v předepsaném tvaru v barvách, tak jak padla, jaksi se obě zarazily. Koukaly na tu sestavu, na mne. Ale žádné „pche.“

Ani Ludvíkovi není do „pche.“ Nemám s kým slovo ztratit, s kým si pokecat. Chybí mi takové to lidské pohlazení. Jezinčího pohlazení mám až-až... Ale není to ono. Mám se jako lord, ale opravdu to není ono.

A začali jsme dělat kamení. Kamení se ve světě za Kejvalkou, v Jezinkově, dělá takhle:

Napřed přijde docela cizí a stará jezinka. První jezinka, která vypadá stará. Teda docela první stará jezinka, kterou jsem tady viděl. A nese jakýsi ranec. Pak se dají všechny jezinky do brebentění a ručkama máchání, a dělání „pche“ a „tak-tak-všelijak“ a vůbec... ta „Jezi-baba“ pak vysype svůj

ranec naskládá si do něho jakési ty bobule a semena a zrnka a dokonce i několik těch „třešní z pekla.“ Až jsem se otřepal, když jsem je viděl. Husí kůže mi naskočila. Fuj, fuj, a ještě třikrát fuj! A nakonec Jezi-babka si osahá Ludvíka.

Ale to už si si líbit nenechám!

Zahulákal jsem na ni něco jako: „Himlhergotkrucajzelement!“

Hotový Trautenberg s hlasem Titaniku! Baba se lekla, až poskočila. Ohmatávat se nenechám, tahleta si plete pohádky! Ohmatává se Jeníček a né Smolíček! A když jsem napráhl i paži k pozemsky přátelskému potřepání, tož babka popadla svůj – teď mnohem větší ranec – a mizela tak rychle, že počet mých prstů už asi spočítat nestihla. A ty dvě moje jezinky dělaly zase: „Pche, pche, pche.“

Ono to byl asi obchod! No jistě, něco za něco. A omacávání Ludvíka bylo asi součást ceny. Nebo se chtěla ta jezi-baba ujistit, že jsem skutečný.

No, a to dělání kamení? To nic není. Nejdřív musíte udělat v takové měkké hlíně, takovém bahně přibližný tvar toho, co z toho chcete mít. Pak ve skořepině nějakého ořechu či čeho, co je veliké jak mamčin kotel na vyvářku prádla, namícháte jeden písek s jinými dvěma a přidáte vodu a šťávu co přinesla ta stará jezinka. Doporučuju, abyste si na míchání sehnali nějakého toho Ludvíka, hlavně jestli jste jezinkou. Je to dřina i pro takového promasírovaného chlapáka jakým teď jsem. Pak to řídké těsto nalijte do té formy, co máte udělanu. To těsto docela rychle tuhne. Když je dost tuhé, odlitek vytáhnete a normálně zpracováváte, třeba jen tak rukama, asi jako plastelínu, nebo hrnčířskou hlinu. A když už to tvrdne víc, můžete povrch krásně vyleštit. Nebo si uděláte z toho těsta, už lehce natuhlého, hroudu a jen tak bez formy si uplácáte, co se vám zachce. A když je to hotovo, tak nepoznáte, že to není pravý kámen, žula, porfyr, rula, čedič... A vyleštěný a naostřený nástroj.

A tak jsme udělali novou sudličku, pro mne pořádnou sudlici a bulavu a taky jakési škrabky a nože a pilku. A jak jsme to tuhnoucí těsto zpracovávali, vzpomenu si, jak moje maminka krájí knedlíky. Nitkou. No, nitka tu nebyla, ale všelijakých cancourků, liánek, měkkých, ale pevných šlahounů a oddenků tady je moc. Tož jsem vzal jakousi pružnou tyč, ovázal ten provázek na jedné straně a i na druhé a vznikl mi nástroj jako oblouková pila. Pila, nebo luk. A šmidlat to kamenné těsto jde báječně, zkuste si to. Ta tětíva se sice rychle dře, ale není potíž ji vyměňovat. Řez je jak malovaný: rovný, hladký. Jak knedlík od maminky.

Takhle by se mělo stavět! Naskládat hroudy vedle sebe a než úplně zatuhnou, vytvarovat strunou horní povrch a na to, až to úplně ztverdne, naplácat další řadu hrud. He, he, he...

A archeologové budou bádát, jak to udělali, když mezi balvany nestrčí ani žiletku. A kde se vzal v kameni vlas! A jak vlastně vůbec ty kameny opracovávali, když neměli chromovou ocel na nástroje. A jak je přemísťovali... Že jsem ale škodolibý a zlomyslný kluk...

To míchání mi dalo zabrat. Dělalí jsme těch dávek víc, všechno najednou bych neumíchal ani já. A ty holky moje malé, ty už vůbec ne. Když jsem ale viděl ten můj nástroj, ten řezací nástroj, napadlo mne, že bych si mohl opravdu zkusit udělat jednoduchý luk.

Doma, tam kde jsem chodil do školy, jsme měli lukostřelecký oddíl. V tomhle sportu jsou samozřejmě různé disciplíny. Mě se nejvíc zamlouvala střelba na 3D terče a rychlostřelba. No ovšem, žádný Andersen nejsem. A nikdy jsem nebyl. Nemyslím ovšem toho pohádkáře Hanse Christiana. Ale Larse Andersena! To je panečku pašák, to je mistr nad mistry. Takový Hoodův výstřel, kdy se trefí šíp, co trčí nehybně v terči, to pár lidí umí. Ale trefit šíp v letu? To umí jen veliký Lars Andersen. Dvě střely za tři čtvrtě sekundy! Trefuje se ve výskoku, nebo zavěšen na hrazdě hlavou dolů... To je lučištnický bůh!

To teď jsem se zapomenul... jen jsem si vzpomenu na staré časy.... Ale co, můj luk tam někde na mne čeká. Třeba ho ještě někdy uvidím. Ale teď, teď si zkusím udělat něco jednoduššího. A když už se tu patlám s tou kamenickou výrobou, udělám si aspoň pár hrotů na šípy.

A dal jsem si záležet. Hroty musí být stejné, abych se aspoň občas trefil. A kdo ví, třeba se mi bude ještě hodit. Jestli přilezou ty housenky?

A dostal jsem takový ďábelský nápad. No, a abych si to posichroval, udělal jsem do každého hrotu napříč, hned za špičkou, takovou šikovní díru. Akorát malíček prostrčit. Z toho je vidět, jak veliký jsem ty hroty udělal.

No, udělal, Markétka mi hodně pomohla. No tak dobře, až na ten šišatý první hrot, který jsem dělal já, mi je udělala ona... no, tak se mi nesmějte... to vaše „pche-pche“ je slyšet až sem, za Kejvalkou.

Filosof

„Tak konečně!“

Takhle nás uprchlíky přivítal pan Špaček, když jsme se všichni tři vydrápali do Hnízda. A nastalo zase veliké brebentění a šestiprstýma ručkama mávání, a vůbec veliké jezinčí vítání. A hned se domácí jezinky vypravily dolů pod sleziště pro naše vaky a všechny ty saky-paky, co jsme přivlekli.

Jestli se mi jezinky posmívaly za ten trapas, za to faux pas, co jsem spáchal posledně, to naštěstí nevím, ale asi ne, protože si mne přišly po jezinčím způsobu pohladit. A Špaček taky nic neříkal, nic mi nepřipomínal a do rozpaků nepřiváděl.

Zarazil se ovšem, když domácí přitáhly zpod sleziště tu moji novou bulavu a hlavně, když rozbalili ty naše rance. Byla v nich totiž tři úplně nová duffa. Hned si jedno strčil do pusy. Zatvářil se sice na jednu stranu velice spokojeně (*ta duffa byla úplně čerstvá a naprosto bezvadná!, to vím sám, samozřejmě jsem jedno vyzkoušel*), ale hodně vážně.

„Hmm, Ludvo, to není legrace. Viděly tě ty jezinky, co přinesly ta duffa?“

Safryš, jak může vědět, že to přinesl někdo cizí?

„Ne, pane Špačku, nikdo mě neviděl... jen jedna stará jezinka, taková vážně příšerně stará jezi-baba“...

„Ajajaj, to je špatně, Ludvo, to je moc špatně! Dovedeš si představit, co z toho může být za malér? Hlavně pro tebe, ovšem. Ale i pro mne, a pro naši partu, a vůbec pro všechny! Ty by si teď měl především štanďopéde popadnout tu výslužku, co jsem nachystal a co tam visí dole v Kejvalce a šupnout ji k nám domů!“

Takže Špaček, považuje tu tlupu jezinek za svou partu... he, he, he... no dobře.

„Pane Špačku, už jsem vám říkal, že do té hnusné díry nevlezu ani za nic, málem jsem se tam udusil a skoro mne to rozmačkalo! Nikdy více!“

„Ludvíku, ty jsi rozumný a chytrý kluk, s maturitou a dokonce s promocí. Já se ti teď pokusím bez emocí vysvětlit, co by se mohlo stát, když mě neposlechněš. A slibuju ti, že se ti v průchodu nic, ale zhora nic nestane. Zradily tě šaty, víš? Bez šatů tudy projedeš jak horký nůž máslem! Ludvíku, slib mi, že se o průchod aspoň pokusíš!“

„Dobře. Aspoň se pokusím. Ale teď mi to vysvětlíte s tím nebezpečím, s těma vašima hrůzama a tak. Ludvík není necita, taky jsem si tu naši partu docela zamiloval.“ A kouknul jsem se na Markétku. „Chtěl bych pro ně něco udělat. Jestli se odvážím cestovat přes tu díru, tam a zpátky, tak přinesu ohromnou hromadu železa sem, jezinkám, aby se měly dobře.“

„Hele, Ludvo, tak poslouchej. To, co tu vyprávěl Dolfi je hezké, ale ono to je ve skutečnosti asi trochu jinak. My, chlapi, co jsme tu zůstali, si vyprávěním předáváme, co víme o tomhle světě. Sem lezli lidi už hodně dávno. A jak jsem ti říkal, někteří se dostali daleko od zdejší Kejvalky... Tak si to tu vyprávíme, jako nějaké „Staré pověsti jezinčí“, když se sem tam potkáme. Taky jsem byl kdysi mladý a taky jsem chtěl změnit svět. Tenhleten, a ten náš, ten lidský, taky. Snil jsem o tom, jak využiju znalostí jezinek v chemii, a jak zpřístupním jejich vědění našemu světu. A taky jak podpořím ty naše roztomilé kamarádky. Jen si to představ ta jejich kamenická výroba! To co dělají, jak ty kameny tvoří a tvarují, to není naše lidská výroba nějakých napodobenin přírodních hornin, kterým se říká slepence. Třeba beton, to je umělý slepenec, že.“

Tak jsem kývnul, že to ovšem vím.

„No, ale ty jejich kameny, to nejsou žádné slepence, to jsou dokonalé »geopolymery«. Opravdový kámen nerozeznatelný od přírodního. Jenže! Jenže ony to dělají z místních rostlin, z té zeleniny co tady všude kolem roste. A jestli chtějí lidi něco takového dělat u nich doma, tož si musí odsud přetáhnout ty šťávičky. Ty agens. U nás doma to nevyrobíme, jednak nevíme jak, a nevíme ani z čeho. A ty rostliny odsud, tam u vás doma nerostou.“

„No, počkejte, pane Špačku, přece jsem zničil váš záhon ve farní zahradě, vzpomeňte si, jak jsem vám o tom vyprávěl... tak třeba tam ty kytky rostly.“

„A víš co, synku, dobře jsi udělal! Zkoušel jsem to pěstovat, ale nic z toho nebylo. Ty mrzáčky tam churavěly a žádné šťávičky v nich nebyly.“

„A co mělo vzniknout, pane Špačku?“

„A co myslíš? Cos tam našel? Staré duffo, že? No, o duffo je zájem nejen tady, ale i tam. A duffo je vzácnost dokonce i tady a tak jsem zkoušel tu náplň vypěstovat tam u vás.“

„I tady je vzácnost? Přece tady se dělá? Ne?“

„Ale kdepak, Ludvo. Duffo se sice dělá v tomhle světě, ale ne tady. Dělají je někde asi dost daleko odsud. A upřímně řečeno, nevím vlastně proč. Jezinky neduffní a že jsme tu my, a lidi vůbec, to by mělo být tajemstvím. My jsme, Ludvíku, něco jako yetti, nebo kulový blesk v našem světě. Všichni o nich vědí, ale nikdo vlastně neví co je to zač a málokdo to viděl.“

A hele, povšimnul jsem si, jak Špaček plete slova: „u nás“, „u vás“... Kdo ví, jestli se nezačíná cítit doma tady, v tom Jezinkově...

„Takže ta duffa jsou předmětem zdejšího dálkového obchodu. Je to tak? Ale za co je ty naše místní jezinky vyměňují?“

„No, docela určitě to nevím, ale myslím, že díky tomu, že jsme tu do okolí natahali z našeho světa spoustu železa a kovových věcí vůbec, rostou tu rostliny, které jinde nejsou. Nebo mají víc šťávy. A taky mají vliv ty housenky. Takže naše holky mají přirozený monopol na tovar, který potřebují jinde. Ovšem neobchodují jen s těmi duffy, to je luxusní zboží pro nás, ale ony samy potřebují něco odjinud. Když nic, tak na svou parádu.“

„Pane Špačku, a není to sobecké, když město na té zemské straně si žije pohodlně a drží si tajemství samo pro sebe?“ nedalo mi to a musel jsem si rýpnout. „Nepodělí se s takovými nezaslouženými dary s celým lidstvem? Není to nemorální?“

„Ludvíku, myslel jsem o tobě, že jsi chytřejší. Že ti není hanba! Vystudovals dokonce dějepis a zeměpis. Představ si, co by se stalo, kdyby se možnosti města po světě rozkřikly. Kolik by se nahnulo různých vyžírků, zlatokopů, podvodníků a vůbec. Určitě by vypuklo něco jako zlatá horečka. A dozajista by se našlo pár chlapů, kteří by sem dokázali prolézt. Ty jezinky jsou hodné a milé. Myslíš si, že by je ti dobrodruzi nechali jen-tak být? Tak jako nechali chtiví přivandrovalci být předtím docela šťastné domorodce na nějakých ostrovech? Žádná síla by ty hordy nedokázala zastavit. Tak jako nikdo nezastavil zlatokopy, když vtrhli na soukromé pozemky při zlaté horečce v Kalifornii. Tady jako tam by to skončilo jen zničením, zotročením, prostě neštěstím. Hele, Ludvíku, chodíš na houby?“

„No, byl jsem párkrát, ještě s tatškou, ale moc jsem toho nenašel. Zato tatínek! To byl kabrhák! Ten byl málem schopný najít hříbka i pod ledem. Maminka se smála, že má na houby čenich jak vlčák!“

„Jo, a chlubil se někde tatínek, kde ty hříbky rostou?“

„Ale kdepak, taková místečka si přece každý houbař nechává pro sebe! To by se mu tam nahnuli cizí houbaři a všecko by mu vysbírali! To máte jako s rybáři. Takový rybář si musí své místečko hlídat. Ale hlavně musí hlídat místo, kde vnadil, kde zakrmil. Jinak on ty ryby navnadí a druhý mu je z toho místa bude tahat ven.“

„No tak vidíš. Kdybychom tenhle svět a jeho možnosti prozradili, byli bychom hloupí, jako ten žvanivý houbař, nebo rybář. A naši milí tam v lidském světě by přišli o všechnu výhodu, kterou mají. To není jenom ta výroba geopolymerů, to jsou taky prostředky na výrobu té medoviny, co ti tak chutnala, na léky, na parádu děvčat a hlavně taky psychoaktivní látky. Jak jinak bychom se za války ubránili odvodům, nuceným dodávkám a vůbec pustošení. Dokázali jsme tenkrát dokonce i odklonit postupy vojsk, zneutralizovat všelijaké ty vyžírký, co se po válce všude hrnuli a vůbec. Ne, ne, Ludvo nechme to jak to je. Pamatuj si: co funguje, do toho nerýpej!“

Musím uznat, že na tom něco je.

„A ještě něco ti řeknu, Ludvíku. Nepřeceňuj jezinky. Viděl jsem, jak se na ně díváš, hlavně na některé, že... Ale ony nejsou lidi, a nemají ty znalosti, co si myslíš. Dolfi si taky myslí, že mají kdovíjaké znalosti z chemie. Teda z té organické. Ale já si myslím, že je vedle jako jedle.“

„No, tak to tedy nevím, pane Špačku. Sakra, vždyť ty holky tady předvádějí zázraky! Rozhodně mě úplně dostala ta blesková geopolymrace. Nebo vůbec ty „šťávičky“, kterými působí psychosomaticky! Podívejte se na mě, jsem tu pár dní, žádný extra pohyb, žádná cvičení a koukejte, co mi narostlo za svalstvo. A vzpomeňte si, jak jsem tu řádil a běsnil, celý bez sebe, když tu vltli ti hoppeři. Vždycky jsem býval tam doma spíš takový hodný a mírný sušinka.“

„Jo, a taky mamčin Ludvíček, že? No, to nemyslím, Ludvo, ve zlém, je hezké, že máš rád svou maminku. A pokud se týká těch svalů, co ti narostly, to je prostě něco takového, jako třeba u lvů. Viděl jsi někdy lva cvičit? Nanejvýš se někdy protáhne. A svalnatý je až-až. Tohle ti udělaly jezinky, protože jim to vyhovuje.“

„Proboha, pane Špačku, vy si myslíte, že si nás takhle pěstují, aby nás třeba pak snědly? Abychom byli takoví nějací masití, jako jsou nějaká ta plemena dobytka?“

Docela jsem se polekal. Tak, že by všechny ty pohádky o jezinkách měly nakonec pravdu? Jsem teda tady obyčejným jídlem?

„He, he, he... Ludvíčku, ty jsi pořád ještě tak trochu děcko. Jíst tě určitě nebudou, toho se neboj. Víš, někdy se mi ale zdá, že jsme pro ně něco takového, jako jsou pro nás, pro lidi, taková ta vzácná domácí zvířata, domácí mazlíčkové. Prostě třeba jako by byl pro nás nějaký vzácný, hezký, veliký pes. Krmíme ho, hrajeme si s ním, máme ho rádi, mazlíme se s ním, chlubíme se, no a taky očekáváme, že když přijde lump, že ho aspoň zastraší, nebo ho zažene, prostě se nás účinně zastane. Taky své zvířecí miláčky nejíme, neboj!“

„Tak moment! Nechcete snad říct, že jsme pro jezinky něco jako zvíře! To snad nemyslíte vážně!“

„Hele, mladej, zklidni hormon... uvažuj a mysli v klidu. Krmí tě? Mazlí se s tebou? Rozumíš jim? Vykládají si s tebou? O čem se bavíte? Pral ses kvůli nim s těmi hoppery? A co ta stará jezinka, co tě ohmatávala? Vzpomínáš si, jaks mi to tady vykládal? Věř mi, mohlo by se stát, že tě ty naše za něco vymění s jinou partou... nebo mne. No, je to tak, zamysli se, ne že bychom tu byli zrovna za nějaké hafíky... to asi ne... ale přece jen tak něco. Víš, kdybys sem začal nosit, tak bych měl větší jistotu, že mne nešoupnou pryč.“

„Pane Špačku, vy ty naše milé jezinky asi moc rád nemáte, že?“

„Podívej. Vlezl jsem tady dobrovolně. Teď nemůžu zpátky a zůstal jsem závislý na tom, že mne tady živí. Bez nich bych si ani nevrzнул. To hlavní co po mě chtějí, to pro ně nejcennější, jim obstarat už nemůžu. Jsem rád, že žiju. Ale zrovna milovat je tedy nemůžu.“

„Aha, tak to je ten důvod, proč říkáte, že v organické chemii nic mimořádného neznají?“

„Ludvo, ty sice nejsi chemik, ale máš maturitu.“

„Promoci, pane Špaček, promoci! Dokončil jsem vysokoškolské vzdělání... a s červeným diplomem!“

„No tak dobře, teda tu tvoji promoci. Víš, jaké organochemické zázraky dělá tvoje maminka, když ti vyvařuje? Jaké proměny se dějí na pekáčích, v hrncích, pánvičkách? Kolik života je v soudku s kysajícím zelím, ve flašce s kvašenými okurkami? Jaká biotechnologie je kynoucí těsto? Dovedeš si představit ty proměny bílkovin, když tvoje maminka smaží řízek? A je biotechnolog? Nebo dokonce chemik? Ale kdepak, je prostě dobrá kuchařka.“

Asi si Špaček všimnul, že se mi při jeho řečech o mé mamince začaly »potit oči«, protože změnil tón řeči.

„Teda nevím, jestli ty jezinky mají nějakou tu svou Rettigovou, ale jestli něco dělají, neznamená to, že ovládají nějak extra chemii. Ber to tak, Ludvíku, že díky tomu, že žijí u tohohle konce přechodu, u té zdejší Kejvalky, tak si vedou, taky díky nám, docela luxusní život. Teda luxusní na zdejší poměry. My pendleři jim zajišťujeme přísun tady velevzácného železa a kovů vůbec. Ono je vlastně jedno, jestli se budou chvilku bavit z kovových hřebců, nůžek, nebo hřebíků. Nakonec všechno stejně sežere ta zdejší zeleň. Ale jak to tady roste, jak tady prosperuje! A v kolika družích! A pak ta zdejší parta, ten klub, velkorodina, nebo co to tady ty jezinky vlastně jsou,

prosperují taky. Mají prima zboží na výměnu, mají nás, co si nás drží coby domácí mazlíky a strážce. Teda nás, co nemůžeme domů. Třeba mne a Dolfiho.“

Špaček se odmlčel a já se podíval na jezinky a hlavně na tu svou oblíbenou. Že by to bylo tak drsné? No, Špaček je mrzutý, protože nemůže domů, protože obchod mezi světy, díky mému strachu prolézt zpátky vážne a on se obává, co bude dál. Má strach, že ho budou vodit po Jezinkově tak, jako asi podle všeho vodí Dolfiho. No, i u nás necháváme občas vzácné a zasloužilé zvíře v klidu dožít, i když už není přímo užitečné... Třeba ty bernardýny, nebo nějaké závodní koně. Asi bychom se pokoušeli udržet při životě i nějakou jezinku, kdyby se dostala do našeho světa. Ukazovali bychom ji, asi bychom ji zkoumali, byli bychom na ni vlídní, laskaví...

„Pane Špačku, ale co kdybych opravdu prolezl a začal dělat toho pendlera...“

„No ano, Ludvíčku, ano! To je to, co ti celou dobu říkám!“

„Moment, neskákejte mi do řeči, řekl jsem: co kdyby. Kdybych začal přenášet ty věci, tak ten obchod můžeme dělat ve velkém... více železa přece není problém. To by znamenalo více štáv, více různých chemických agens, katalyzátorů a tak... No, dostalo by se na více lidí, třeba i mimo město u Kejvalky.“

„Jenže to by bylo špatně. Před chvílkou jsme mluvili o těch hřibových místech, vzpomínáš? Hele, Ludvíku, co se stalo, když lidi tam u nás začali šetřit s vodou? Zdražili ji. A co se stalo, když se rozmohly ty nové úžasné moderní kotle na vytápění? Když nastala ta »dřevofikace«? Podražilo dříví na topení. Ti první, ti co s tím začali, chvílku prosperovali, do té doby, než to začali dělat všichni. Víš, Ludvíku, pamatuju dobu, kdy mít automobil byl sice dost velký náklad, ale byla to neskutečná výhoda. Člověk nebyl otrokem jízdních řádů, všude byl rychle a pohodlně, dostal se vlastně kdekoliv. Už v době, kdy jsem byl naposled doma, kdy jsem nebyl ještě zablokovaný tady, doba se změnila. Automobil je pořád pro obyčejného člověka velký náklad, ale výhody se ztratily. Kolony, zácpy, zákazy vjezdu, předpisy, všelijaké zákony, povinnosti. Všechno jenom proto, že tu původní výhodu chtěli mít všichni. A tak ji nemá nikdo. Všem zůstaly náklady, ale nikomu výhody. A nejhorší je, že vlastně není cesty zpátky. Že by nechali automobil jenom tobě a ostatní byli tak laskavi a zůstali doma? Tak je to, Ludvíku, se vším. Když jsem se narodil, začaly se pořádat závody či soutěže letecké. I kdejaký amatér se mohl účastnit se svým podomácku postaveným strojem. Pak se věc tak rozmohla, zkomplikovala, že se to stalo věcí naprosto elitářskou a pro většinu lidí nedostupnou. Tož vymysleli jiná letadla, bezmotorové větroně. No, a pak se po nějakém čase ukázalo, že v jejich soutěžích může obstát jen aparát velice dokonalý, prvotřídně vybavený a proto hodně nákladný. Vlastně v ceně letadla motorového. Všechny ty uhlíkové materiály, titanové nosníky... Tož vymysleli ti chudobnější rogalá, ty kluzáky... Ještě co pamatuju, tak už jsou ty v závodech užívané stroje pro obyčejné lidi cenou nepřístupné... A totéž se asi stane i s těmi klouzavými padáky, co měly nahradit ta předražená rogalá... Ale to už pořádně nevím, když jsem zůstal trčet tady. Jen si říkám, že to tak určitě je, ale to posuď sám. Ludvíku, nedělej převraty. Nepovede to k dobrému. Popřemýšlej. Přeber si to. A ještě jednu věc ti řeknu. A neber to jako strašení ani vyhrožování. Jen jako varování. Podle toho co pozoruju, a i podle toho, co mi řekl Dolfi, se kvapem blíží říje jezinek. A to není nic, co bys musel zažít. Ještě jednou ti radím, vezmi, co je připraveno a odnes to domů. Neboj se, nic to není, když se to udělá správně. Pomůžu ti, slibuju!“

„Tak jo, pane Špačku...“

„Synku můj milý, ani nevíš, jakous mi udělal radost! Já jsem věděl, že jsi rozumný! Už jsem dal do města vědět, že se vracíš, už tě čekají!“

Takhle nějak jásal Špaček, když jsem souhlasil s cestou domů.

„Ale moment, vy jste **dal vědět**? Vy máte s naším světem nějaké **spojení**?“

„No, spojení zrovna ne, telegramy posílat nemůžu, ale co myslíš, jak je možné, že jsem tě čekal tady dole, v té zdejší Kejvalce? S **welcome drinkem** v ruce? To tě nenapadlo, že jsem se nějak musel dozvědět, že se někdo objeví?...“

„No jo, ale kdo vám, pane Špačku, tu zprávu poslal, když jsem nikomu o svém úmyslu prolézt sem neřekl? A hlavně jak?“

„Ludvo, ti, co ten průchod kdysi udělali – čert ví jak a proč – zařídili i to, aby se na druhé straně dozvěděli, že je průchod v činnosti. Možná proto, aby se v průchodu nesrazili, nebo tak něco. Zkrátka, když někdo vlezl na schodiště, tak se nahore, pod střešou rozklinká v té věžičce na druhé straně průlezu zvonek. Ta věžička ten zvonek rozhoupe, rozkýve. No, a tak asi přišla i ke svému jménu. Aspoň tak si to myslím. No, a když jsi tam v té městské věži řádl, tady to zvonilo jak na poplach. No a teď jsem párkrát vlezl do té naší Kejvalky, aby to klinklo párkrát tam na druhé straně. Myslím, že tě tam bude čekat početný vítací výbor.“

Takže mi nezbyvá, než abych se vypravil na cestu. Jezinky moje milé nějak vycítily, že půjdu pryč. Dostalo se mi mimořádného mazání a hlazení a strkaly mi do pusy zase ovoce a tak. A dokonce se jedna, nemusím říkat, že ta, co jsem si ji pojmenoval Markétka, se mi pokusila dát pusu. Asi si vzpomněla, jak jsem ji jednu vlepil tenkrát na cestě.

„Pane Špačku, teď se cítím skvěle, jakýsi silný a odvážný!“

„No, to je dobře, holky tě trochu psychicky nabudily, jasně, všechno je v pohodě! Nic se neboj, půjde to raz dva!“

A opravdu to jde jak po másle.

„Ludvíku, tady za tebe uvážu na řemínku tady ty vaky. Neboj se nic, je to vyzkoušené. Tam na druhé straně, běž ze schodů dolů, až ke dveřím, ale neotvírej je. Ty vaky se za tebou pohnou na schodiště. Musíš si ale nechat místo, abys mohl potom otevřít dveře do muzea. Nenech se zavalit. A běž už!“

Tak se vleču po schodech v chodbičce zdejší Kejvalky, Špaček za mnou postrkuje vaky... Ty jezinky mne dozajista zfetovaly, protože se opravdu ničeho nebojím. A je mi docela upřímně líto, že mám jít pryč... ani jsem jim neukázal, jak jsem to myslel s tou lukostřelbou, ani jsem se nepochlubil, jaký jsem čarostřelec. Holky o Andersenovi ani neslyšely, tož by byl největší borec mezi všemi právě Ludvík. A chtěl jsem podívat na to místo, odkud vyletují balonky, nebo bubliny, nebo co je to vlastně. Viděl jsem to včera večer a vypadalo to hezky. A litaly tam i kytky, Dolfi jim říkal tak divně, prý »helioslunečnice«. A taky mne trápí zvědavost, jaká je ta jezínčí říje.

„Ludvíčku, tak hodně štěstí a pozdravuj doma. A ty oříšky pro tu tvoji Popelku Uli máš ve čtvrtém vaku. A vrať se zase!“

A Špaček za sebou zavírá dveře, přede mnou je díra, za mnou ty rance...

„Tak s pomocí boží, jak říkáme my, ateisti!“

A opravdu, jako po másle! Hlasitě to mlasklo, jakoby mne něco oblízlo a už se řítím po hlavě dolů ze schodů ke dveřím. A za mnou jsou z díry vyplivovány ty žoky. Jeden- dva – tři... poslední!

Schodiště je už plné, rychle otevřít dveře, dokud to ještě jde.

Jo! Jo! Hurááá! Ludvík je borec největší, Ludvíček to dokázal, je nejlepší, je king! A přešmuglil veliký náklad, bude slavný!

Božíčku, co jsem komu udělal?

Proč se musí všechno naprosto podělat zrovna v té nejlepší chvíli? Proč **vždycky** musím padnout přímo nosem do toho největšího élemtu zrovna z toho stupně vítězů. Do smradlavé žumpy s vavřínovým věncem na krku.

Tak si to představte: vytahuju sice do muzea z toho schodiště za sebou ocas těch vaků. Ale stojím dočista nahatý proti skupině místních občanů. Dívá se na mne nejen Markétka, ale i doktor a paní doktorová, paní tajemnice Vaňková, jakýsi cizí muž a dokonce i Ulrika. Stydím se převelice. Koukají na mne a Ludvík neví, jestli si nemá aspoň rukama zakrývat klín. Všichni jsou slavnostně oblečení až ke krku a já, chudáček, nahatý jako prst. No a to ještě není všecko. Říkal jsem, že v Jezinkově je určitě větší tlak vzduchu, že... Tak ty vaky, co jsem přetáhl, se samozřejmě napřed drobátko nadmuly a pak pomalu splaskávaly. Ludvík se taky nadmul. Zalehlo mi v uších a tak polykám, co to jde. A ten přetlak co mám ve vnitřnostech, chce taky ven. A šel ven. Hlasitě

a mocně, jenže – zadem! Před všemi těmi lidmi! Červený jsem beztak jako zralé rajče. Ještěže se nevidím. A radši bych se vůbec neviděl!

„Ludvíčku můj zlatý“ visí mi kolem krku Ulrika. „Ty ses vrátil, já jsem věděla, že mě tu nenecháš samotnou!“

Co na tohle řekne Markétka? myslím si. Je tu přece v první řadě!

„Pane Ludvíku, tohle je můj manžel! Jsme rádi, že jste se nám vrátil a že město má zase nějakou dobu po starostech.“

Bác do hlavy! Takže Markétka je vdaná! Že mě to nenapadlo... Tak milé a hezké holky nebývají nezadané...

A všichni mluví takovými vysokými kňouravými hlásky, no jo, zvykl jsem si na basy. Zima mi je, no jo, zvykl jsem si na teploučko a vlhko. A tady je zimavo. Ještě že pro mne Vaňková přinesla deku. Hned jsem se zamotal. Ten vítací výbor posbíral ty saky a vaky, zkrátka „saky-paky“ a všechno to šlo, včetně Ludvíka v dece, na faru. Napřed bylo veliké rozbalování a radování, vypadalo to shromáždění ctěných občanů jako hromádka dětí pod vánočním stromkem.

Všichni chválili Vajgla, jaký je to rozumný a obětavý člověk, jak myslí na město, sám z toho nic nemá, jen práci a starosti a nebezpečí. Ani na onom světě nezapomenul na své rodáky, příbuzné a vůbec. Jako bych tam nebyl. Jako bych žádnou zásluhu ani neměl! Nevděčníci! Včetně vdané Markéty! Začaly se mi zase „potit oči“, tak jsem řekl, že ty oříšky ve čtvrtém vaku jsou pro Ulriku a šel jsem se obléct.

Když jsem se vrátil, Ulrika si sedla vedle mne, přitulila se a já? Já dostal kartáč, co se do mne vešlo! Pánové seděli, duffnili svěží materiálek co jsem protáhnul a vyčítali. Co jsem způsobil svou nerozvážností, co jsem mohl způsobit, jak jsem ohrozil a vůbec. A že mám co napravovat.

Vzpomenul jsem si na svou maminku, na jezínčí kamarádku, na moje ztracené automatické hodinky, co jsem dostal k promoci, na všechn ten strach a hrůzu co jsem zkusil v průlezu, na pekelné třešně, na hopery. Taková lítost mne přepadla... Nevděk světem vládne!

Jenže tak to skončilo...

O Ludvíkovi

Mějte, prosím, na Ludvíka ohled. Nesud'te ho tuze přísně, prosím! Vždyť je to vlastně jenom odrostlejší děcko. Dobře, mládenec, který odpromoval, je na své vzdělání velice hrdý, ale nemá v našem – a už vůbec ne v cizím – světě žádné životní zkušenosti. Podle všeho ho vychovala hlavně maminka, kterou má moc rád. Na chlapa je příliš jemný, ve škole byl většinou mezi děvčaty a to ho ovlivnilo jak v myšlení, tak v chování. Citlivý kluk, který se občas rozbřečí, nebo má „na krajíčku“, nebo jak sám říká, „potí se mu oči.“

Jak to dopadne s Ulrikou? Těžko říct. Ona by ho chtěla, ale on? Kdo ví... A půjde zase do Světa za Kejvalkou? No, mohl by, určitě jako jediný z města. Ale zdá se, že nechce. Čekal, že ho lidi ocení, místo toho dostal vynadáno, veškerou pochvalu slízl pan Špaček. Myslím, že teď se bude snažit v první řadě obstarat si ty ztracené hodinky, aby maminka nic nepoznala a nebyla smutná. Maminka přijede a bude se chtít podívat na svého syna, pana učitele. Těší se na ni i Ulrika, že se jí bude ukazovat v nejlepším světle, jako Ludvíkovo děvče. Chytrá je dost a mamince se dozajista vlichotí. Ale to je otázka daleké budoucnosti...

Daleké...?

Konec 1. části

2.část – Druhá cesta Škola

„Dobrý den, sedněte si děti.“

Úplně první slova úplně nového učitele v úplně prvním zaměstnání úplně nového školního roku. Teda úplně první moje slova, slova Ludvíkova. Zaznělo to hezky, a to bylo taky to všechno, co bylo hezké ten hezký den. Poprvé sám na stupínku před třídou dvanácti- a třináctiletých dětí. To se ví, přečetl jsem si o nich, co se dalo, co ve škole o nich je. Abych měl ten správný individuální přístup. Tak jsme se to učili ve škole. Pak nastává představování, abych věděl, kdo za kterým jménem vězí. No, jména...

„Jmenuji se Ludvík a jsem vaším novým učitelem. Budu vás učit hlavně zeměpis a dějepis, ale bude-li třeba, snad i něco dalšího. Teď vás budu vyvolávat podle seznamu, každý se postavte, řekněte mi své jméno, jak vám říkají doma a kamarádi. Všiml jsem si, že někteří máte jména stejná, tak aby se to nepletlo. Taky byste mohli mě – i ostatním – velmi krátce říci, jaké byly prázdniny, kde jste byli, co jste viděli. A mohli byste mi taky říct, co vás zajímá a čím chcete být. Konec konců, jste už v šesté třídě, už byste mohli mít nějaký cíl do života.“

To bylo hezké, že? Taky jsem si to nacvičil a zkusil doma na nečisto i před zrcadlem... A pak to hezké být přestalo.

Moje maminka je emeritní učitelka, a vlastně i ona je jedním ze tří důvodů, proč jsem pedagogem. Ti druhí dva důvodové se jmenují Červenec a Srpen. No, a maminka vyprávěla, že vždycky oslovovala děti mile, místo: „Anno!“, volala „Aničko!“, místo: „Karle!“ třeba „Kájo“... no ovšem a místo: „Ludvíku“ vždycky: „Ludvíčku“.... Takže je jasné, že chci být tak úspěšný ve svém povolání, jako moje maminka. Že chci, aby mne měly děti rády. Ovšem ta jejich jména! Pohraničí, smíšené rodiny – smíšená jména... Takový Ferdinand Pherd, to je ten malý hubený zrzek, to ještě jde. Rudolf Anděl se zdá v pořádku, ale co jeho sestra, Angela Andělová? Mají ti místní rodiče všech pět pohromadě? Jak mám proboha volat na Helmutha Stummela? Navíc asi je nějakým příbuzným pana Špačka... Adolf Fišer... Jak vlídně oslovovat Adolfa? Dolfi? To ne, tak se říká tomu Rudolfovi... Tak třeba Ádo? Jak ho oslovují kamarádi?... Můžu říkat Angele třeba „Andělko“?... No jo, ale ona je i Andělová... to je blbé, mohla by se urazit, kdyby to vztáhla ke svému příjmení... to je jako třeba říct paní Himmelové „Himmelko“, nebo paní Kobylkové „Kobylko.“ Děti na Angelu volají „Endžilo“, nebo „Endží“... Může pedagog oslovovat žačku „Endží“?

Ta jména některých dětí, to je taková místní zákeřnost pro Ludvíka. Tohleto mu udělali jejich rodiče naschvál! Budu je tedy oslovovat všechny jménem, tak jak je v kalendáři! A zase na tom bude nejlíp František, protože to zní skoro stejně mile zdvořile jako třeba „Ludvíček“... A Saša se bude divit, že je najednou Alexander...

Už mi docela z těch jmen hrabe. Jak správně oslovit tatínka té „Endžily“? Anděle? Podle vzoru pán? Neříká se ale v pátém pádu: „Anděli“? A podle kterého vzoru? Kruci, jsem přece promovaný učitel, měl bych to vědět...

No a ta budoucí povolání místních, to je taky dílo. Čekal jsem něco takového, jako bývalo obvyklé v době, kdy jsem chodil do školy sám. Konec konců není to tak dávno. Někdo chtěl být pilotem, podnikatelkou, učitelkou, doktorkou, vojákem, manažerem a tak podobně. Když mi první žák oznámil, že bude smolařem jako oba jeho rodiče, myslel jsem, že se mi posmívá. Navíc se jmenuje Pacholek. (pacholek jeden!) Naštěstí jsem si včas uvědomil, že ve městě existuje firma „Smolař, v.d.“ Teda ta místní firma zabývající se produkcí smoly a výrobků z ní.

Hmm, takže opravdu „Smolíček Pacholíček“ ... a oni tu smolu opravdu sbírají? He, he, he... Jako bych nevěděl...

Takže zdejší děti chtějí být: dřevařem, stolařem. Pár chce být kameníkem, dvě budou bylinkářkami... veliký zájem je následovat rodiče do pivovaru... a uhlíři zrovna tak ve městě

nevyhynou, a dokonce i nějaký úředník se najde... a zahradnice taky. A pár děvčat chce být maminkami v domácnosti.

Jo, ale zrovna ten Rudolf řekl jen tak, jakoby mimochodem, že chce být pendlerem, jestli to tedy půjde. Čekal jsem, že někdo z dětí nějak zareaguje, ale nic! Vůbec nic. Ten pendler je vůbec nezarazil.

Ludvíku, zvládl jsi to, jde ti to, děti poslušně vstávají a chlubí se, čím vším budou. Sice jsou to zvláštní volby povolání, neobvyklá přání... ale co už... Ono je vlastně docela s podivem, jací jsou zaměstnavatelé ve městě. Samá výrobní družstva a podnikatelská sdružení, která vznikla zřejmě z těch družstev. A družstva tu byla už za Rakouska a předtím se to jmenovalo cechovní manufaktura nebo jak. Vlastně jde pořád o to jedno, zachovat tajemství mimořádného zdroje, uchovat si možnost příjemnějšího života. Jo jo, Ludvíčku, zatím dobrý...

A pak přišla katastrofa. Už si asi začnu zvykat. Jen jak začnu zvedat nos, vždycky, ale naprosto vždycky, přijde nějaký knokaut.

„Tak a teď mi řekněte, jaké jste měly prázdniny, milé děti, kde jste byly, co jste zažily...“ No, obvyklé věci, věci, které se daly celkem čekat, nic zvláštního. Ta byla u babičky, ten byl doma, na dětském táboře... Hodina se blíží ke konci, tož nakonec jsem to musel velmi důkladně pohnojit poslední otázkou: „Tak, je ještě něco, co byste mi chtěli říct, než zazvoní na přestávku? Co byste chtěli vědět?“

„Pane učiteli, a kde jste byl na prázdninách vy? A jaké to tam bylo?“

Ti malí hajzlíci něco vědí! Někdo nedržel jazyk za zuby! Ta slavná »Družina« je žvanivá banda. Oni vyslepičili po městě tu moji ostudu! Co mám dělat? Co jim mám říct? Panebože dej, ať už zazvoní!

Stojím tam před tou šklebící se třídou ne jako učitel. Ne jako promovaný pedagog, ale jako zkoušený žáček, jako trouba, který si neudělal domácí úkol a ani se neučil do hodiny. A vzpomenu si, jak jsem stál v museu před těmi všemi lidmi... a začal jsem se červenat. Stojím před třídou, červený jak rajče a cítím, že se mi asi začnou zase »potit oči«. A třída se začíná smát. Co smát! Chechtají se jak nepřítel! Řvou smíchem!

Ze své první hodiny jsem utekl. A na chodbě s těma zamlženými očima vrazil do paní ředitelky, která mi šla – zdá se – na pomoc... Pozdě!

„Ludvíku, uklidněte se, pojdte do sborovny, ne každá hodina se povede...“ No, a teď ještě vytáhla kapesník na moje zapocené oči! Ta ostuda! Ta hanba! Raději bych se neviděl!

A potom se ředitelka zasmála: „Ludvíku, podívejte se na sebe tady, do zrcadla!“ Jejeje, toto vypadám! Opravdu jsem červený jako tomátka, oči jako myxomatózní králík, účes... no účes... kravata nakřivo, i ty uši mi odstávají jaksi víc. Z nervozity, z trémy první hodiny jsem žmoulal v dlani křídou. Tož jsem si umazal nejenom nohavici, ale i sáček a dokonce i pusu... Pan učitel jako malovaný! Ba co malovaný – zmalovaný!

Ale musím říct, že si mi vlastně ulevilo. Ta sběr tam ve třídě neměla legraci z toho, co se mi přihodilo na konci prázdnin v museu. (*Aspoň teda doufám*) Oni se rozchechtali nad mým vzhledem! Je to hrozné, ale ne tak strašlivé. Určitě jsem ovšem vypadal dosti zdrceně, protože paní ředitelka řekla skoro mateřsky: „Víte co, běžte domů a vzpamatujte se. Já tu třídu uklidním a pošlu domů taky. A zítra se uvidí. No, a tohle polkněte, uleví se vám.“

Jo taková štamprle udělá divy. Jenže to, co bylo v té štamprli, nebyla slivovice, nebo nějaký jiný čistě rostlinný – a tedy vlastně vegetariánský – nápoj, ale zase ta místní medovina. Fakt je, že když jsem se opláchnul, oprášil, narovnal kravatu, znovu se učesal, přestal jsem vypadat jako vyblitý výblitek, ale mnohem lépe – už jen jako vyvrhnutý vyvrhel.

V tom lektvaru něco musí být, nějaká psychoaktivní chemikálie. Tož celkem uklidněný jsem si doma lehl a přemýšlel co dál. V té škole jsem se znemožnil, to jen tak nerozdýchám. Děti dovedou být zlé, to mi i maminka říkala. Asi se k ní budu muset vrátit a doufat, že se nějaká práce

najde tam u nás. No, co ta Uli, je hezká, ale třeba si najdu jiné děvče, nebo taky ne. Zůstanu u maminky.

„Haló, Ludvíku, jste doma?“ Mám pokušení zavolat, že doma nejsem, že jsem pryč, zakřičet že spím, že jsem umřel.

A sakra! Tuhle dámskou delegaci musím přijmout.

„Pojďte dál, paní ředitelko, dobrý den, paní doktorová, vítám vás, paní Vaňková.“

Teď bych měl nabídnout jako maminka: kávu a nějakou buchtu. Maminka měla obyčejně bábovku, anebo vytáhla ze skříně krámské kekсы a řekla: »Právě jsem napekla« – a hosté se zasmáli a všechno bylo jaksi lepší.

Stojím a koukám, co bude, nevím co říct. No, ředitelka s Vaňkovou přišly kvůli mému vyhazovu ze školy, to dá rozum. Ale co paní doktorová Schubertová? Že by si ty velitelky města myslely, že se po vykopnutí z práce zhroutím? Že mne bude, coby zdravotnice, oživovat, nebo tak něco? Ohó, tak to zas ne! Ludvík je už ze svých periodických pádů a různých držkometů zocelený. Aspoň si to myslím, že...

„Smíme si sednout?“

Krucipísek, jsem celý bez sebe, mám chování řeznického psa. Hledím na tu delegaci vyjeveně až vytrčetěně a nenabídnu jim ani židli. Mimochodem jejich vlastní židli. Mých věcí tu moc není, vlastně skoro nic, to lepší zůstalo v tom hnusném chřtánu Kejvalky.

Takže zase celý tomátkově červený:

„Jistě, samozřejmě, sedněte si...“ přistavuju židle a přisunuju gauč, aby se dámy vešly.

„Tak jak to uděláme, Ludvíku? Jak si to představujete?“

„Nevím, jak se to správně dělá, ze zaměstnání jsem vyhazován poprvé. Asi tady paní ředitelka napíše na okres, potom nějaké formality kvůli museu, inventura, nebo co... a pak odjedu...“

„Ale ne, nebojte se, nikdo vás nevyhodí, víte dobře, že město vás potřebuje. Takže to bude takhle:“

(V tomhle městě zřejmě panuje hodně tuhý matriarchát! Vaňková mi to prostě oznamuje jako rozhodnutou a docela hotovou věc, do které nemám co mluvit. Nadvláda holek se od Jezinek rozšířila až sem. Jako ostatně asi dost jiných věcí, že...)

„Vy, Ludvíčku, pozvete svou maminku na návštěvu. Určitě netrpělivě čeká na pozvání a ráda přijede, to je jasné.. Vy zajedete do okresního města a nakoupíte si, o co jste přišel při vaší nešťastné výpravě na druhou stranu. Třeba ty hodinky, co jste se jimi Ulrice chlubil jako malý kluk.“

A hele, Vaňková se usmívá, tak to asi nebude tak zlé.

„Vaše maminka může bydlet s vámi, místa je tu dost pro celou kumpanii, a třeba to tu přestane vypadat jako v pionýrském táboře.“

(Co se jí nelíbí? Mám uklizeno, nádobi – teda ešus – umytý, stůl utřený... a ostatní věci, jako ubrus, koberec, záclony, sošky, dečky, vázičky a ostatní serepetičky a zbytečnosti jsou pěkně uloženy vedle, v tom pokoji do ulice.)

„Vaší mamince nic prozatím neřekneme o vaší cestě na druhou stranu. Kdybyste jí to vykládal, mohl byste jí způsobit starost. A my bychom jí pak museli tu vědomost z hlavy vymazat. Umíme to, šťávičky na to máme. Ale je to už zřejmě starší dáma, a není jisté, jestli by jí to trochu neuškodilo. Takže o tomhle radši pomlčte!“

„No dobře, ale co škola, paní Vaňková?“

„O to se nestarejte,“ řekla paní doktorová Schubertová. „Manžel vám vystavil prozatím nemocenskou, a vy budete mít volno, abyste mohl pracovat v museu.“

V museu? V Kejvalce? Nebo snad **zase za Kejvalkou**???

„Napsal jste své mamince, že jste byl ustanoven kustodem našeho musea, že?“

No, jo, napsal, jasně, že napsal... To jim asi řekla Ulrika. Zase Ulrika. Šikovně ze mne moje tajnosti vytahuje.

„A vaše maminka je učitelkou, že?“

„Ano, bývala učitelkou, ale teď je už v důchodu.“

„Myslíte si, že by mohla tak na půl úvazku ještě učit? Když vy tu nebudete?“

„To nevím, paní ředitelko... myslím, že ano. Občas zaskakuje za nějakou tu zlomenou učitelskou ruku...“

„Tak domluveno!“

Jakýpak domluveno? Ještě jsem neřekl... ale ony na mé mínění nečekají, pro ně je to zkrátka domluvené a basta!

Teda – vzaly to na mě hopem!

A mělo místní velitelství pravdu. Jak domluveno, tak se stalo. Maminka přijela. Přijela skoro hned, a bylo i vidět, že přijela moc ráda.

A ovšem bylo veliké vítání a slzičky.

„Ludvíčku věděla jsem, že někým budeš... to jsem ráda, že tě zase vidím... a málo píšeš domů, ty jeden... ano, máš to tady hezké... a to je hezké děvče ta Ulrika... no, kdo by to byl řekl, že si tak brzo někoho najdeš... Ludvíčku, ale víš, nespěchej s tím děvčetem, ještě máš času dost... no, teda, tak to je to tvoje Museum, aha... jeď, tak to jsi váženým občanem tady, jak jsme byli včera na tom korze, všimla jsem si, jak se na tebe všichni usmívají, a jak tě dokonce ti místní zdraví... teda, jsi tady chvíli a už jsi docela známý a zdá se i oblíbený... ty můj zlatý Ludvíčku!“

A byla bábovka a cukroví a dokonce vytáhla z tašky i moje oblíbené pralinky a kočíci jazýčky.

„Viš, nebyla jsem si jistá, že to tady mají... vím, že jsi to měl vždycky rád, tak jsem ti to raději přivezla z domu.“

Je mi celkem trapně. Kdyby maminka věděla, jak to bylo doopravdy. Jak málo jsem ve městě pobyl, co jsem natropil tady a hlavně **tam**... A říct jí to nesmím... a tak rád bych se svěřil, maminka by mě hladila, jak bych jí všechno povyprávěl, postěžoval bych si, pobřečel, maminka by mne utěšovala, všechno špatné odpustila... bylo by to jako kdysi...

Otrlý Tvrdák Hrdina Nebojsa teda nejsem ani náhodou, že?

A pak jsme dostali návštěvu. Velikou a důležitou návštěvu. Přišla za námi na faru celá delegace. Tajemnice Vaňková, paní doktorová a i pan doktor Schubert. No a ovšem vzápětí za nimi se, jakoby náhodou, objevila i Ulrika. Ty dvě dámy se na ni dívaly docela nevraživě, ale Uli dělala, že si nevšimla těch pohledů a poznámek. A maminka? Ta se dívala hlavně na mě.

Po přivítání a ochutnání kafička a bábovky (maminka opravdu „právě napekla“) vytáhla paní Schubertová láhev medoviny.

„Víte, to je místní specialita, to musíte ochutnat, maminku našeho Ludvíka musíme počastovat...“

Ten „náš Ludvík“ zabral. Mamince se návštěvníci začali neobyčejně zamlouvat. A pak se ochutnávalo. A ochutnávalo. Pan doktor měl taky láhev.

„Ale paní, toto je docela jiná várka medoviny, jen si dejte, jen tak na porovnání... Pamatujte, z rukou lékaře je i alkohol **lékem**... No tak, co říkáte, která je lepší?“

A tak mi ta parta za chvíli moji maminku namazala. Mamince medovina chutnala. Všechny tři dámy byly brzo hotové kamarádky, i Ulriku vzaly na milost. Vlastně ji musely vzít mezi sebe už dřív, kdyby nebyla v Družině, nevítala by mě při návratu, že?

A pak doktor Schubert začal s tím hlavním. S důležitým, proč vlastně přišli.

„Vzpomenete si, jak jste byl u mne na lékařské prohlídce? Ne, ne, nebojte se, nic vážného... Našel jsem ale u vás takovou věc... Nedávno přišel ten výsledek z laboratoře... Ne, opravdu nic vážného to není, nebojte se paní... Zkrátka je tu podezření, no vlastně ani ne podezření, spíš taková možnost, že by pan učitel mohl být bacilonosičem. Ne, ne on to právě proto naprosto určitě nedostane, i kdyby ty bakterie opravdu měl, a to samo není vůbec jisté. Ale je to taková malá možnost, že by to mít v sobě mohl. Takže v zájmu takové té předběžné opatrnosti, více méně nadbytečné, ale znáte to, sichr je sichr... Zkrátka by bylo nejlepší, kdyby tady pan Ludvík nějaký čas k dětem vůbec nechodil.“

„Proboha, Ludvíčku můj, co budeš dělat? Jak se budeš žít? Takové práce ti ta vysoká škola dala, toho studia po nocích.“

„Paní, to se vůbec nebojte. Ludvík se ke svému povolání vrátí. A nemocný není a nebude. Opravdu ne. A o jeho výdělek se taky nestrachujte. Víte přece, že má práci v našem Museu. A jako pracovník musea a vlastně historik se může účastnit po dobu karantény práce na vykopávkách. To je už zařízení. Je to v zahraničí a je to placené z jakýchsi cizích fondů... myslím, že dost dobře placené, to by vám mohla lépe vysvětlit tady paní tajemnice. Já vám řeknu jen tolik, že bych moc rád byl na jeho místě...“

„Takže budete muset najít za Ludvíka náhradu, co? A až se můj chlapec vrátí, bude místo obsazené.“

„No a nechtěla byste vy sama za syna zaskočit? Ludvík vyprávěl, že jste excelentní učitelka. Zkušená...“

A bylo to. Pojedu na vykopávky, maminka mě zastoupí. Kdyby chuděrka věděla, kam Ludvíka posílají, co se bude vykopávat... Vykopnou Ludvíka... a kam ho vykopnou...

Ale promyšlené tu mají bezvadně, to se musí uznat.

Zpátky a tam

Moje přípravy na ty »vykopávky« nebyly nijak zdoluhavé. Většinu příprav svižně, ale důkladně zvládla Družina. V duchu jsem si tu partičku pojmenoval »VMV«, teda »Vrchní matriarchální velitelství«. Ty dámy měly v Družině převahu a s mimořádnou vehemencí se pustily do přípravy mé cesty »na vykopávky«. Největší práci mělo »VMV« s mou maminkou. Řekl jsem dámám na rovinu, že mamince cigánit nebudu. Tož velkolepě cigánilo velitelství. Vlastně to byla ta nejdůležitější a největší práce.

Maminka si moje museum prohlédla hned po příjezdu, tak teď byla ta místnost volná pro rejdy »VMV«. Takže se ze síně musea stávalo depo železářství. V jutových pytlích byly ukryty ty poloprůhledné, jako plastické vaky, které jsem přitáhl z »druhé strany«. Ve vacích už ovšem nebyly šťávičky, plody a semena »tam odtud«, ale jak říkám: železářství. Kovové hřebínky na česání psů. (jo, kdyby tak psů...) Kovová zrcátka, nůžky a nožíky, kotouče měděného drátu, kovové podložky, hřebíky, odstřížky zinkového a olověného plechu, celé tyčky klempířského cínu, dokonce špony a železné piliny... a bůhví co ještě. Nebyly ty vaky veliké, ale těžké ukrutně.

A Ludvík, filuta, si udělal svůj vlastní, soukromý balíček. Udělal jsem si dva malé pytlíčky. Doufám, že hermetické... Do jednoho jsem schoval obyčejný turistický kompas, do druhého svoje automatické hodinky. Mamince by bylo divné, kdybych si je nechal doma. Chuděrka neví, kde ty hodinky, ty co mi dala k mojí promoci, skončily. Ani já to nevím. Ale ty čerstvě koupené jsou stejné, tak je nemohu nechat doma, musí jít se mnou »na vykopávky«. A ten soukromý paš jsem přibalil k jinému harampádí.

A ještě pár posledních pokynů a rad, teda jen těch, co smí slyšet i maminka, doprovázení na večerní autobus, pusinka od maminky, třesení rukou od členky »VMV« a odjezd »na vykopávky«. Tedy jakože na vlak do Polska, tam má být napřed seminář a teoretická příprava a vůbec...

Na první zastávce za městem z autobusu ven a do přistaveného auta doktora Schuberta. A šup zpátky do města a do Kejvalky. Organizace taková, že kdyby byla Hitlerovi k dispozici u Stalingradu, mohla válka dopadnout docela jinak. Maminku cestou od zastávky „úplnou náhodou“ potkala Ulrika a plakala jí na rameni, kdeže je její Ludvíček, maminka plakala taky, a společně plakaly zrovna u cukrárny, kde taky „úplnou náhodou“ narazily na majitelku, která jim pro ten pláč i večer otevřela a kafičko obětavě uvařila. Tohle všechno jen proto, aby maminka svého Ludvíčka, co směřuje někam do tramtárie, nezahlédla oknem doma na farním dvorku.

Tak. Vaky jsou svlečeny z jutových povlaků, narovnány na schodech v chodbičce a svázaný buřtoidním způsobem do dlouhého ocasu. Moje šaty visí na osvědčeném háčku a doktor Schubert připraven k posunování a postrkování těch těžkých pytlíků k díře, ve které za chvíli zmizím z tohoto světa.

A tak jak říkáme my ateisti: „S pomocí boží! Banzai! Vpřed! Vperjód!“

Plung! ... a jsem tady. Totiž **tam**. Nebo jak to mám říct? Šlo to samo. Jak po másle. Zbytečné obavy jsem měl... Jde to bezvadně... vždyť je to zábava takhle skákat ze světa do světa, to už je těžší skočit na koupališti z věže... A už se za mnou tlačí náklad. Jeden vak, druhý, třetí... Sakra, nějak málo. Ono se to přetrhlo... Tož zpátky! Třeba ten zbytek dotáhnou. Takže šup zpátky... A jsem zpátky, Schubert už je pryč, tady jsou ty vaky... a hup! No vida! Paráda! Všechno jsem přetáhnul. Hurá! Jsem nejlepší! Jsem veliký pendler!

„Dobrý den, pane Špačku“... už zase duním basem!

„Výborně Ludvíku! Vidíš, že to jde. Ani jsem tě tak brzo nečekal... Hmm, máš toho dost, to je dobré... a víš co? Od posledka jsem zase něco nasyslil. Jestli to půjde, tak to hned zítra šoupneš k nám domů a máš fajront. Mám to nachystané, tak to můžeš přetáhnout a zůstat doma. Co? Dobrý nápad, ne? Zkusíš to?“

Po pobytu na zemi jsem si už zase odvykl tomu těžkému a vlhkému vzduchu. Tomu tlaku, modravému šeru a ukrutné vlhkosti. Mamince ten brzký návrat nějak vysvětlím, nějak se vymluvím, a i to slavné »VMV« může být spokojeno s bleskovou dodávkou...

„To není **dobrý** nápad, pane Špačku. To je prostě nápad **přímo výborný!**“

„Fajn. Ale nebud' zklamáný, když tě Kejvalka hned nepustí. Málokterý pendler dokáže prolézt na druhou stranu dvakrát po sobě ve dvou dnech. Ale zkusit se to může.“

A viděl jsem, že Špaček mne na téhle straně až tak moc nechce.

„Pane Špačku, ale já jsem se před malou chvilkou protáhl dírou třikrát! Sem, zpátky a pak zase sem.“

Špaček kecnul docela zdrceně na jeden z vaků.

„Cože? Třikrát?“

A tak jsem řekl, jak to bylo, jak se ten vláček pytlů přetrhnul a jak jsem se pro ten utržený ocas vracel.

„Ten Schubert je splašenec zprčený! To je jasné, když si otevřel dvířka, aby odešel, tak se průchod samo sebou zavřel. No a náklad se ti přetrhl. To nemohl počkat? Ale to ti řeknu, Ludvo, ty jsi fakt fenomén. Tak poprvé lezeš průchodem oblečený, a podruhé to mírnýx-dýrnýx stihneš třikrát po sobě. To tu ještě nebylo. Kejvalka tě má zřejmě obzvlášť ráda, ale – budeš tu muset nějakou dobu zůstat, dneska už to určitě nepůjde.“

A tak jsem zase tady.

„Pane Špačku, člověk by řekl, že byste měl být rád, že jsem tady, že nejste sám. A zdá se mi, že byste mne nejradši neviděl. Copak se vám nestýská? Nechcete si s někým promluvit? V nejhorším případě teda aspoň se mnou?“

„Ale ne Ludvo, tak to není. To víš, že se mi stýská. Už z toho, jak se říká, blbnu. Jenže rozhodně chci zůstat tady, u Kejvalky. Nechci dopadnout, jako dopadla už pěkná řádka dobřejch chlapů, pendlerů, co se tady ztratili. Prostě je jezinky odvedly a bylo.“

„Moment, jak »odvedly«... jak můžou tady ta stvoření co váží stěží pár kilo – a to myslím i s botama, kdyby nějaké měla – odvést chlapa jako jste vy, nebo třeba já? Jsme schopni je srovnat do latě, než bychom řekli »švec«! Taková tintítka, takové chuděrky...“

„Jó? Ludvo, zamysli se. Copak jsi tady jedl?“

„No, co by. Někaké ty šťávičky, nějaké ovoce, jakési ty místní zeliny, oříšky, či co to vlastně je. Je toho tady až až...“

„Hmm, tak jo. A kolikpak sis toho nasbíral Ludvíčku sám, vlastníma pětiprstýma rukama? Já ti řeknu kolik. **Nic!** Nebo skoro nic. A vzpomínáš si, jak jsi tady, ty bohatýre Čurilo Plenkoviči, likvidoval hoppery? To si opravdu myslíš, že bez podpory těch šťáviček, masáží, vybraného krmení a psychoaktivních agens bys proti těm potvorám obstál? Cítil by ses bez nich jako berserk, nebo jako žužla vzadu? A kdepak se vzaly zbraně, ty palice, sám sis to udělal, ty Tomáši Alvo Ludvíku? A ty svaly co teď máš, ten »pekáč buchet na břiše«, ten sis vysportoval sám, za těch pár dní cos tu byl, ty Frištenský? Bez jezinek bychom tu chodili »jak bosí po strništi«, dusili bychom se tady, potili jak dveře od chlíva na vánoce! A ovšem hladověli! Bez jezinek, milý Ludvíčku, bychom byli dávno na onom světě. Otázka jenom je, jestli by to byl ten náš onen svět, nebo ten onen jezínčí. Takže chť nechtě, musíme jít těm potvůrkám malým na ruku. A za druhé, Ludvíku, ty by ses s nimi pral? Ty bys je stavěl do latě? Vážně?“

Hmm, musím uznat, že má Špaček pravdu... Bez jezinek by to tady, za králičí dírou, nešlo. Teda pro nás, pro lidi.

„No, máte pravdu. Jasně. Ale proč si mám pomáhat pryč od téhle Kejvalky a co teda ty jezinky mají z nás? Proč se teda o nás starají, proč nás živí?“

„Ludvo, už jsem ti to říkal. My jsme pro ně něco jako růžový slon. Strašně vzácný a navíc můžeme být ještě i ukrutně užiteční, třeba v obraně proti těm hopperům, nebo kdyby se objevily housenky.“

„To jo, to si pamatuju, že jste to říkal. Ale co to má společného s tím, že mne tu nechcete? A neříkejte, že je to jinak. Vidím a cítím to.“

„Máš pravdu, nechci. Říkám to nerad, ale tak to je. Nechci. To máš tak, ty holky mají třeskutou nouzi o chlapy. Ti klučíci, co je s sebou vodí, žádní obzvláštní chlapáci nejsou. Však jsi je sám viděl. A je jasné, že když nejsou tatíci, nejsou ani jezínčata. Ovšem někdy, občas, se jim samozřejmě zadaří a sem-tam se nějaká ta jezinka přece jenom narodí. No, a aby se šance na jezínčata trochu zvětšila, tak ony ty jejich tlupy si své ubohé chlapce vyměňují. Vždycky když na ně přijde období říje, svolávají se, scházejí se a ty své samečky nešťastné si mezi sebou ty jejich tlupy vyměňují. No, vyměňují... vypadá to spíš, jako kdyby i s nimi obchodovaly. Naše parta si vezme tohohle, dáme vám tamtoho, nechcete? Tož přidáme ještě sadu košíků, tašky, barvu na vlásy... mastičku...sudličku... nebo tak něco. Teda samozřejmě nemůžu vědět, že si zrovna takhle o ty své kluky licitují, že, jasně, nerozumím, ale opravdu to tak vypadá. Díval jsem se. Bylo tady nahoře na Hnízdě. Ony ovšem dobře vědí, že je dobré, aby u téhle zdejší Kejvalky byl někdo z lidí. Mají z obchodu s naším světem větší prospěch, než je z obchodu mezi světy prospěch našeho města. Ale kdybychom tu byli dva, když to na ně přijde, tak se může stát, že jednoho »zobchodují«. No, a protože tu u Kejvalky chci zůstat, tak nechci, abychom tu byli dva.“

„Aha, ale proč tu chcete za každou cenu zůstat? Neláká vás podívat se dál? Co je za kopcem? Nikdy vás to nelákalo?“

„Ludvíku, neláká mne to. Chtěl bych se prostě jen vrátit domů. To, jak a komu Kejvalka otevírá průchod, to je prostě mysterium. Občas zkouším, jestli se průchod třeba zase neotevře i pro mne... Tak se nechci odsud, od Kejvalky, tuze vzdalovat. Prostě to sem tam zkouším. Teď je ale zaručeně na delší dobu s průchody šmytec, když ses coudal sem a tam... A navíc, díky spojení s naším světem je tohle místo obzvláště od místního pánbička požehnané. Říkal Dolfi, že podle toho co viděl a co mu řekli chlapi, co je kdysi potkal, není v tomhle světě lepšího místa, než právě tady. A Dolfimu věřím. Sedíme si pánubohu za pecí... Takže já se odsud nehnu. A bylo by hezké, kdybys aspoň načas zmizel ty. Podívej se třeba, co je za tím kopcem, co je dál. Jezinek je tu teď až-až, nějaké s tebou určitě půjdou.“

„Aha“... řekl jsem asi docela zdrceně. Takhle jsem si ty „vykopávky“ nepředstavoval. Špaček, ten Vajgl jeden, mne opravdu vykopnul! To je teda vykopávka. Aspoň, že je upřímný.

Asi mu to taky bylo proti mysli, takhle Ludvíka drtit, protože na posilující »welcome drink«, na toho »vitoka« jak říkáme tam u nás, nezapomenul. No, díky tomu se mi aspoň trochu ulevilo...

Chci se ještě zeptat na tu říji, ale jsem už tak zklamaný, že jsem to spolknul.

A tak jsme vytahali pár z těch žoků, co jsem přetáhnul.

„**Jéé to táády!**“ zaburácel Špaček.

Jezinky mu jistě nerozumí, ale přilákal jich tím dunivým řevem dost. Ani jedna z těch, kterou jsem znal. Ani jedna. Holky si pytle naložily na jakási nosítka, na jakési tyče a my dva jsme mohli jít a pak lézt nahoru do Hnízda jako páni. Stejně je zvláštní, jak si tak malí tvorečkové jako jezinky dokážou poradit s nákladem, který bych nesl jen s velkou námahou. Někde jsem četl, že koně ve váze slona mají větší sílu než ten chobotnatec. A psi v takovém počtu, aby vážili jako kůň, utáhnout taky daleko víc. Co by asi utáhli mravenci ve váze koně? Čtyři jezinky neváží dohromady tolik jako Ludvík, ale pytel nesou bez zjevné námahy, bez funění a hekání. Hekal a funěl jsem cestou za ně. Ulevilo se mi až nahoře ve Hnízdě. A pak jsme vaky rozbalili.

To se ví, nevysypali jsme to na jednu hromadu. Pěkně jeden po druhém. Usypali jsme pár železných podložek, trochu zinkových a olovených odstřížků. A nastalo mezi jezinkami veliké brebentění, ručky se jenom míhaly. Tohle zboží zmizelo jak zázrakem.

„Kde máš nějakou galanterii?“

„Tady v tomhle vaku, v tom co byl druhý v tom vláčku.“

„No dobře, když vláčku, tak vláčku. My sice říkáme »sestava«, ale »vláčku« taky rozumím. Tak ten necháme, Ludvo, na konec.“

To mě teda docela mrzí, protože zrovna tam jsem schoval tajně svoje hodinky a kompas. Kompas se nestane nic, ale s těma hodinkami by bylo třeba párkrát pohnout, aby se nezastavily. Říkal jsem, že jsou automatické! Nemusí se natahovat, stačí je nosit a jenom ten pohyb ruky je sám od sebe natahuje! Jsem na ty hodinky hrozně hrdý.

A tak jsme otevřeli další vak a taky usypali trochu železářství. A zase veliké vzrušení a veliké pobíhání, vrtění, ručičkami mávání a věcí rozebírání.

„Pane Špačku, ty holky si to zboží rozebírají a nijak nám neplatí! Nic nám nedávají!“

„A co bys, Ludvo, chtěl? Bankovky? Korále? Mušle? Nebo třeba nuggety? He, he, he! Ludvo, jen počkej, tohleto je jenom začátek, počinek!“

A měl pravdu. Byl to jenom začátek. Nastával totiž přímo soudný den. Blázinec. Cirkus jak v židovské škole. Jak na perském trhu. A když se zdálo, že vzrušení opadá, tož Špaček zase nějakého vaku usypal. A začalo to znova. Dokonce se ty jezinky mezi sebou i popraly. Za vlasy se krákaly, lomcovaly sebou, pohlavkovaly se... No, divadlo. Pravda ale je, že se ani jednou nepokusily na vaky sahat, nebo samy z nich něco vytahovat. A taky jsem si všiml, že jezinky, které si své košíky a tašky naplnily, zmizely, aby se objevily další zájemkyně.

Ke konci dne byla pryč asi tak čtvrtina obsahu všech pytlů. Ovšem mimo toho jednoho, o který jsem měl největší zájem.

Noc proběhla docela klidně, zase pod listem, zase pod dozorem těch světélkujících létajících koťat, ale ráno nastalo pravé boží dopuštění. Jezinek jak much na chciplé kobyle. To jste neviděli!

„Co se divíš, Ludvo. Dlouho žádná dodávka z naší strany nebyla, co měly, došlo jim už dávno,“ zaduněl klidně Špaček při naší snídani.

Kolem postával dav jezinek a čekal na předvedení zboží. Nemůžu si nevšimnout, jak se od sebe jezinky liší. Rozhodně nejsou jedna jako druhá. Nejenom, že některá je větší a některá menší. Rozdíl není jenom ve tvářičkách, ale hlavně v účesech, v různých barvách vlásků. Nejkrásnější jsou vlasy tam té vpředu, té co má vlasy v modrém. Prameny vlasů v různých odstínech modré. A navíc s něčím, co bych nazval „metalíza“, prostě ohromné! Jedinečné! A některé zase mají svá tělíčka lehce ozdobená malůvkami. No, opravdu nevypadají naše zákaznice špatně.

„Tak s pomocí boží, jdeme na to!“

Vysypávám to železářství, a ovšem pořád jedním okem sleduju jezinky okolo. Zdá se, že právě ta modrovlasá má nějakou šarži, nějakou autoritu, nebo co. Zaprvé si zboží prohlíží jako první, zadruhé jsem viděl, jak jedné z jezinek jakýsi železářský kus vzala přímo z ruky a dala ten krám jiné. A asi je pořádně mazaná, protože se první postavila k vaku číslo dvě, kde je ta „bižuterie.“ A ovšem taky moje hodinky a kompas. A ta „bižu“ je venku. Hrábnul jsem rychle po váčku s hodinkami a i po tom druhém s kompasem. Ovšem když se objevilo to lesklé zboží, ty nůžky, nerezová zrcátka, kovové knoflíky, nožičky... no, ozvalo se takové to **hlásité ticho**... – a pak hromadné jezinci vydechnutí a pískot jak od Slavíka – loupežníka.

Modrovlasá si prohlíží zboží a prohlíží si i sebe. Sebe v zrcátku. No, je to nějaká šéfová, o tom není pochyb. Ukazuje na tovar a jiné jezinky to vybrané ukládají do košíků. Teď jsem si všiml, že vlastně ty poslušné holky mají taky nějaké modré prameny vlásků... Ono to je nějaká skupina a s vlasy nejmodřejšími je jasně šéfová. Nebo velitelka. A je zvyklá, že ji ostatní poslouchají. Přišla si ke mně a už natahuje ruku po těch mých soukromých balíčcích.

„No, tak na to radši rychle zapomeň, krásko! Tohleto je moje a jenom moje, stejně bys nevěděla k čemu to je. Nesahej na to! A když se nepřestaneš natahovat a sápat po mých přístrojích tož uvidíš tóčo... **UÁÁÁ JUPÍÍJÓÓÓ!!**“...

Řvu na tu křehotinku jako Tarzan a pro jistotu ještě zabuším tarzanovsky pěstmi do hrudníku. A hele, jak hezky umí ta modrovlasá ukazovat, že se má „tak-tak-všelíjak.“ No tak jsem taky na ni rukama zavrtěl. Chci být s místní honorací zadobře.

„Poslyšte, pane Špačku, nezdají se vám tyhle jezinky jaksi jinačí? Tohle je docela jiná parta. Ty původní byly milejší, tak nějak vlídnější... Tohle mi připadá jako parta urputných, cílevědomých holek. Vypadají, jakoby měly poslání, nebo jak se říká teď, módním jazykem, jsou na misi!“

„Viš synku, řekl bych, že tyhle tu ještě nikdy nebyly. Tohleto je výprava z velké dálky, určitě až z těch ještě trochu civilizovaných částí jejich světa. Neznám je, vyprávěl o tom kdysi Dolfi, ale ten to měl taky z druhé ruky, taky od jiných pendlerů... Nic proti tobě Ludvo, ale dělal jsi vlny, a tohleto je výsledek.“

Tak se asi chovali členové výpravy Dr.Emila Holuba, když dorazili k Mašukulumbům... Ovšem ti divoši asi máme být my, a ta modrovláška je doktor Emil Holub.

Moje skvělé hodinky, můj fyzikální přístroj, funguje bezvadně! Jsou právě tři hodiny, neděle... akorát nevím, jestli v našem světě jsou tři hodiny ráno, nebo odpoledne... uvidím. Hodinkami kroutím usilovně, pověsil jsem si je nakonec na šňůrku, na krk.

Zato kompas mne zklamal úplně. Neukazuje nic. Asi se místní magnetické siločáry kroutí podivně, nebo svět magnetismus vůbec nemá – třeba jako náš Měsíc... No co už, využiju ho jinak.

„Vážená Modrovláško, dovolte, abych vám daroval tenhle přístroj,“ pukrle a úklona, za kterou by se ani mušketýr nemusel stydět. Honorace je evidentně potěšena... něco brebentí, nějak gestikuluje, ale stejně jako intuitivní empatik vím, že její ego je právě teď mnou dost efektivně leštěno... Jak říkám, s místní honorací je třeba být zadobře.

Ta modrovlasá teď courá s kompasem v ruce po hnízdě. Nějaké ponětí o funkci přístroje asi mít musí, když se chová celkem rozumně... tělo aparátu drží, zdá se, vodorovně, hledí na střelku, občas korpusem otáčí... ale, teď se zdá, že si povšimnula reakce střelky na blízkost hromádek železa. Nejsi hloupá Modrovláško!

A ještě jedna věc mne zaujala. Bleskurychlá koroze všeho kovového. Teda všeho, co jsem přetáhl, přešmuglil. Rezaví to všechno přímo před očima. Víím, je tu horko a je tu ohromné vlhko. Ale ta koroze všeho kovového je naprosto třeskutá! Nepřirozeně třeskutá. Za pár hodin jsou dokonce i ta nerezová zrcátka zakalená. Podložky, hřebíky, plechové odstřížky, dráty, všechno se děsivě rychle přímo před očima, jako ve zrychleném filmu, rozpadá. To nemůže být jenom tím klimatem... Ovšem jezinky si i ty rezaté kousky s radostí odnášejí. Jistě, dokud byly třeba nůžky ještě kovovým výrobkem, stříhaly se, šlechtily se, hřebínky česaly. Ale mají neméně zájem i o rozpadající se kusy, o rezavějící hroudy, které byly před pár hodinami kovovou věcí... Jak říkám, jezinky si věci rozebírají, odnášejí, občas se, jak se zdá, i nějak dohadují. Jestli to je nějaký druh obchodování? Nevím. Určitě mi to zůstává utajeno. A Špačkovi taky, i když si něco vymýšlí o pravděpodobné bezhotovostní platbě vzájemnými jezinčími službami, nebo jakým že to nesmyslem...

V každém případě pro nás, a vlastně pro všechny, uspořádaly ty modrovlasé na závěr velkolepou hostinu.

Bohužel.

Hostině ovšem předcházely veliké a všeobecné přípravy. Když říkám veliké, tak myslím opravdu **veliké**. To dá rozum, že jsme se o té slavné hostině, nebo hostinné slavnosti nedozvěděli ani od nějakého „jezi-posla“, ani jsme nedostali pozvánku. Ale dovtipili jsme se.

Kromě příprav plochy hnízda a přípravy všelijakých dekorací, snášení různých listů, lusků, oříšků, ořechů a ovoce, kromě té jejich výroby jakýchsi lektvarů, pro nás zcela nepochopitelným způsobem: matlála-patlála-žbluch, totiž začali jezinky nacvičovat něco, co bych nazval „kulturní vložkou“, nebo třeba „besídkou.“ Dokonce se bude hrát na nějaké instrumenty. Vyrobyly si to přímo před námi, takže klidně můžu popsat, kdybyste si to chtěli vyzkoušet taky. „Pch, pchh, pchh...“

Ten první je obdoba asi našeho xylofonu. Do slupky velikého podlouhlého ořechu navrtáte dírky, to těch narazte takové velice pružné, různě dlouhé a různě silné tyčinky. A hraje se to prsty, akorát by bylo dobré mít jich na každé ruce po šesti.

Ten druhý nástroj pro změnu nevyžaduje prsty vůbec žádné. Jsou to dvě různě silné a různě dlouhé trubice z místního druhu trávy, něco jako bambus. Ty dvě roury se spojí vedle sebe, horní konce se opatří takovou tou štěrbinou, aby to pískalo. A spodní díry obou trubic uzavřete pohyblivou tyčkou, něco jako píst. A hraje se na to tak, že se fouká do jedné, do druhé, nebo do

obou pístů alek najednou a každou rukou posunujete jeden ten píst. Zní to trochu, ale hodně trochu, jako hra na malinký pozounek. Žádný problém, zkuste si to udělat. Nesmíte zapomenout, že jezinky mají daleko menší plíčka a ten jejich „fuk“ za mnoho nestojí a taky mají kratší ručky, takže nemůžete dělat trubice tuze dlouhé.

Ovšem třetí instrument, to je něco skutečně jako z jiného světa. Představte si něco jako školní globus, udělaný z velikého ořechu. Zůstane jenom skořápka s otvorem na jedné straně. Prostě odstraňte kulový vrchlík. Teď vezměte škrabku, a skrze tu díru ve skořápce vnitřek vydlabejte. Nu a pak vnitřní stranu té skořápky na těch správných místech zeslabte. Namordujete se až až, zvláště proto, že svou tlapu k tomu výkonu – skoro gynekologickému – nepřinutíte, a i kdybyste si půjčili tu jezínčí ručičku, tak zase nevíte kde a kolik škrabat. Zvenku na tom globusu vyleštíte na správných místech plošky a zespodu, kolem toho otvoru, přidělejte tři nožky, aby hotový celek vypadal trochu jako malý zahradní gril ve tvaru oválu. Teda správněji rotačního elipsoidu, jak říkáme my, vzdělanci. Hraje se na to tak, že do každé ruky vezmete dvě paličky, celkem teda čtyři, a klepete to těch plošek. Nejlepší jsou – zdá se – paličky z ulámaných hopperských hnátů. Hra na ten nástroj zní hodně zvláště a nedovedu to k ničemu přirovnat. Bubínek to rozhodně připomíná jenom vzdáleně, protože každá ta ploška vydává jiný tón. „Štíhlý tón, tón, který se chvěje, chvíli plný naděje a pak se ztrácí...“ tak nějak, jak je to v té písničce...

Zkoušely holky na instrumenty hrát, zvlášť, sólově a taky společně... No nevím... hudební sluch mám tak akorát. Tak akorát, abych pedagogickou fakultou prošel. Trochu mi v hudebce na škole nadržovali, aby mi nezkazili známky a stipendium. Ta jezínčí muzika je zvláštní. Ony asi nemají ani ty stupnice stejné jako my lidi. I když... kteří lidi? V Číně mají stupnice o pěti tónech, existuje stupnice chromatická, muzika čtvrt' tónová, desetistupňové stupnice... učili jsme se to na vysoké škole, tak to musí být pravda. Takže jednoduše: Nepoznávám, jakou stupnici používají, jestli je to moll, či dur, nepoznám to ani doma, natož tady. Určitě je to něco úplně, ale úplně jiného. Zní to zvláště, tak nějak smutně, žalostně, vtíravě, teskně... nebo jak vlastně.

A tak si Ludvík řekl, že k programu taky přispěje. Hráť na místní nástroje neumím, housle, které mi dala maminka, tady nemám. A jak jsem ty housle neměl rád! Takže hrát nebudu. Se zpěvem bych asi taky nepochodil, zpívám sice rád, hodně rád, ale o to hůř, co si budu namlouvat, že. Takže co? No přece – **lukostřelba!** Myslím, že z místních materiálů by šlo udělat luk jedna báseň. Zvláště, když se mi podařilo vysvětlit jedné jezince, co potřebuju. Za to vysvětlování bych dostal na pedagogické fakultě jedničku! Pedagog má umět vysvětlovat! A utrpěl jsem úspěch. Ty místní rostliny poskytují materiály na luk prvotřídní kvality. Navíc, když domorodka pochopí a pomáhá. Těťiva taky narostla, i šípy se daly vyrobit. A hroty, hroty přece už mám! Když už začalo být jezinkám jasné, jak bude Ludvíkův nástroj vypadat, pomáhalo mi jich víc. No tak dobře. Pod mým vedením mi to sportovní nářadí vyrobily! Přiznávám, vyrobily mi ho vlastně ony. Ať jsem za moulu! Pravdomluvného moulu.

Ale pomáhal jsem!

Pozdvižení jsem vyvolal hned při prvním otestování. Už jsem říkal, že na mě narostla spousta masa, které jsem dříve neměl. Je to z té výkrmné diety, a taky z těch masáží a „mazáží“... No zkrátka jsem o dost silnější, než jsem si myslel. No a tak jak jsem si taky ten luk při výrobě průběžně zkoušel, pořád se mi zdál slabý a tak mi vyšel nakonec tak trochu... jak to říct jemně: **»trochu homérský«**... Zkrátka tvrdý až bůh brání... Ukrutně a mimořádně výkonný luk mívá sílu nanejvýš okolo 50 liber. Tahleta obluda má možná sílu 50 kilopondů. No, natáhnout se dá, ale vystřelený šíp už nikdy nikdo nenajde. Hleděly na tu střelu jezinky jako u vytržení. Tak s tímhle tu „kulturní vložku“ určitě obohatím.

Samozřejmě i jako výrobce té dalekonosné a pancéře probíjející zbraně jsem sledoval okolí. Zajímavá věc: ta modrovlasá má manýry a chová se docela jako u nás velitelé, náčelníci, vedoucí a šéfové... a ty ostatní jí to žerou a obskakují ji, obsluhují, dávají pozor, co říká a poslouchají ji.

Ale ještě jednu zvláštní věc pozoruji. Jednu jezinku z družiny modrovlasé poslaly dolů do údolí. A byla už skoro u paty toho sleziště, když na ni začala šéfová hvízdát. Ale nebylo to takové

pískání jako na nádraží, tak jak pískají výhybkáři při šibování. Tohle bylo něco jiného, jako když ptáček v kleci píská „Pepíku, pepíku.“ Neslyšíme to slovo, ale domyslíme si ho z toho pískotu... No a ta dolejší jezinka jí taky tak odpovídá... Od koho se asi ti Guanchové z Kanárských ostrovů ten systém hvízdavé řeči naučili???

„Ludvíku, pojď mi pomoci, prosím tě!“ koukám, jak Špaček skládá do vaku pytlíčky se »šťávičkami«, jakési seschlé bobule, lusky...

„Kde se to tu vzalo?“

„No a co myslíš, chlapče. Holky to nanosily. To je přece obchod! My jim nosíme železo a ony nám ty šťávičky.“

„No, obchod, jaký obchod bez peněz, přece nám nic za železo neplatily a vy jste, pane Špačku, taky nic za tuhle úrodu nedával.“

„He, he, he, a to je právě ta místní finta. Mám to vypožorované... Ty holky podle mne žádné peníze nemají. Nevím to určitě, to dá rozum, ale mám takový pocit, že ony si prostě řeknou něco jako: »tady máš kus železa a dlužíš starýmu Vajglovi dva lusky „blrw“«. A ta druhá mi buď ty dva lusky přinese, nebo řekne třetí jezince: »Tak ty chceš tenhle košík? No dobře tady ho máš, ale dlužíš Vajglovi dva lusky.« Chápeš, nemůžu vědět, že to tak je, ale vypadá to tak. Ony ty holky necigání... No, prostě přijde nějaká jezinka a něco ti přinese. To se ví, někdy to trvá dost dlouho, než se to jejich placení výměnou – nebo jak to pojmenovat – dostane až k zpátky ke mně. Výhoda je, že ti pořád někdo něco nosí.“

Obchodníka bych tu asi dělat nechtěl. Zaprvé pamatovat si, kolik komu dlužím a kdo mi co má přinést? To musí být šílené. A taky ta doprava. Všechno se nosí jen tak, v koši, v nůši, vaku... hrůza. A vůbec: »obchodník«... to slovo tu sedí bezvadně, to tu práci vystihuje dokonale! Tady ten **obchodník** ustavičně něco **obchází**. Průchody, které obchází věžovité skály, i obchodník obchází. A taky musí obcházet ta jezírka, anebo obchází prohlubně zaplněné argonem... Pro samé obcházení něčeho si jméno »**obchodník**« určitě zaslouží.

„Hele, Ludvo, lapni to a jdeme!“

„Pane Špačku, a proč nenecháte jezinky, ať nám s tím pomůžou, aspoň dolů z hnízda.“

„Protože nechci, aby ta modrá věděla, co s tím dělám a tak. Vůbec se mi ta jejich šéfka nelíbí! Ani trochu! Kdo, ví jaká čertovina v tom je, zase. Kouká jí to z očí!“

„Hmm a to mě se zase ty její vlásky líbí... modrá a ta stříbrná do toho... fakt hezké.“

„Ludvo, Ludvo... ty romantiku naivní...“

Tak se bavíme a smýkáme ten pytel k té místní Kejvalce.

„Poslyšte, pane Špačku, co vlastně ty jezinky z toho železa, co tu tahám... co z toho mají? Co jsem viděl, tak ho akorát bleskově odnesly.“

„Dyť jsem ti to už říkal, železo je tady vzácné, a v krvi – i té jejich – železo musí být. Bez něho se neobejdou.“

„Ony ten šrot jedí?“

„Poslyš, Ludvíku, ty jsi vážně někdy jak děcko! Samozřejmě, že nejedí. Myslím, že tím asi hnojí některé rostliny v tomhle pralese a jedí potom plody. A určitě posílají to zboží dál, aby i ty další jezinky, ty co bydlí na druhém konci světa, z toho něco měly... no a viděl's jak se s tou tvojí galanterií mazlily, jak si hrály, než to zabalily a poslaly dál.“

Ale najednou...

„Co to bylo?! Slyšel jste to taky, pane Špačku? Ty rány? Je to hrom?“...

Docela jsem se polekal!

„Krucí, Ludvíku, to teda nevím... slyšel jsem to, to by hluchý slyšel... co to je, sakra!“

Ted' ale musím něco říct o krajině, tady za králičí dírou. Je tu pořád mlhavo, takové namodralé příšeří, viditelnost je tu mizerná. Doma, u nás nosím brýle na dálku, ale tady je nepotřebuju, protože tady žádná dálka ani vidět není. To když vylezete u nás doma na Lysou, tak vidíte na kilometry a kilometry daleko.

Tady ne, projdete kolem skaliska, obejdete druhé a jste jakoby v jiném pokoji, jakoby v divadle otočili točnou a objevily se nové kulisy, nová scéna...žádný obzor není vidět, žádné význačné body v dálce, ani podle slunce, ani podle hvězd se nemůžete orientovat... A pak, je tu celkem ticho. Vítr tu nefouká, vzduch se skoro nehne, takže žádné šumění trávy a listí. Zvířata tu taky nejsou slyšet, akorát když začnou brebentit jezinky a to se tedy zrovna do dálky nenese. Dole, mezi skalami, tam, kde je těžší vzduch, se nese do daleka akorát to naše dunivé hulákání. Nahoře ve hnízdě už nezní naše hlasy tak ukrutně „ze sudu“...

A teď ty rány. Jo, kdybych měl sebou svoji bulavu, nebo třeba ten nový luk, tož bych se cítil pevnější v kramflících. A Špaček se, tuším, polekal taky.

„Ludvo, pohneme radši do Kejvalky, ať se zbavíme toho žoku. A mám tam schovanou pěknou těžkou hůl, čistě jen pro jistotu, mohla by se hodit.“

Hmm, tak Špaček se nepolekal, Špaček se docela obyčejně **bojí**...

„No vážně, pane Špačku, co by to mohlo být? Ty housenky?“

„Sám jsi housenka! A dělej! Pohni!“

Přes bohatýrský zvuk, zní Špačkův hlas úzkostně... Tak společně, ovšem i s tím žokem funíme a směšně poskakujeme po cestičkách směrem ke Kejvalce. U toho hlubokého zvuku je těžké odhadnout, odkud se to nese. Tak jako podle hromu těžko určíte, odkud bouřka přichází. Kolik toho hluku zachytí členitý a zeleninou porostlý povrch skalních věží? Je původce těch ran daleko, nebo jen za touhle zákrutou cestičky? Co to je potvoru, že dělá takový kravál? Nebo je to nějaká střelba? Výbuchy? Ale z čeho se střílí, proč se střílí a hlavně **kdo** střílí?

V Kejvalce jsme se konečně zbavili toho žoku. A hele! Tak tady si Špaček schovává ten »vítací nápoj«. Ten jeho »welcome drink«, toho »vitoka«! A ten kyj je tady taky. Že on sem chodí se strachem! Potajmu...Čeho se bojí? A aby si dodal odvahy, tož si hltne té dobroty...

„Ludvíku, na, cvakni si taky.“

„No, když mi tam něco necháte...“

V Kejvalce se zdržovat nechci. Stojí v hlubokém údolí, ještě i v jakémsi dolíku a dýchá se tu fakt mizerně.

„Dáme si ještě hlt a mizíme, co říkáte?“

„Ludvo, jasně dej si, a duffneme si trošku. Než teda půjdeme.“

Hmm, Špaček na ten mizerný vzduch přivykl, netrápí se jako já... Radši bych si odsud pomáhal. Ale co, tož mu od té dobroty napřed pomůžu! A jak si udělám v krku ten »studentský splávek«, tož to tam teče samo. Kudy teče, tudy léčí. Tak praví přísloví. A teklo! A léčilo! Až moc!

„Pintu ginu, lumpové prokletí...“ láteří v písničce babička Mary. A pak do ní vjela ta síla... »Dopije – a aby se neřeklo, putykáře změni v mrtvolu...«

No, a po tomhle životabudiči vjela ta síla a odvaha i do geroje Ludvíka.

„A víte co? Jdu se na toho bouchala podívat. Prostě průzkum. Zkoumám, tedy jsem! Examinare ergo sum!“

„Ludvíčku nechod! Kdo ví co to tam je, jsem tu už roky a nikdy jsem nic takového neslyšel. Prostě tu počkejme, až to přejde a pak se vytratíme zpátky do hnízda.“

Je to docela legrační pohled: veliké chlupaté, nahaté chlapisko mohutným bohatýrským basem škemrá jak děcko. A dokonce jsem »Ludvíček«... he, he, he... Ten musí mít naděláno v kalhotách!

He, he, he, jakých kalhotách vlastně? He, he, he...

No jasně, Ludva se přiopil – »su jakysi příkuřeny« by se řeklo tam u nás. A do toho ještě to duffo... Tož jsem lapnul tu palici a jdu. Špaček zůstal v Kejvalce a ještě za mnou důkladně a hlasitě »zarýgloval«...

Po pár krocích, když jsem vylezl z dolíku (*to je nápad, stavět věžičku do dolíku, že?*) a mohl jsem se trochu líp nadechnout, se mi ulevilo. Tak odkud to může jít, ta střelba. Ty rány nejsou pravidelné... že by to byla nějaká signalizace? Něco jako »indiánský tam-tam«, co »duní nad krajem, v oblacích prachu mizí Siouxů vítězný kmen?« Krucifix, Ludvo, pořád vzpomínáš nějaké písničky. Vzpamatuj se! Mysli na něco pořádného!

No a tak myslím na to, jak se něco hledá. Třeba v lese. Tyhle skalní věže jsou přece něco jako ohromné stromy. A Ludvík je jako Jeníček a Mařenka. Aha! Musím si dát pozor, abych našel cestu zpátky z toho bludiště. Budu si dělat značky, jako si dělal třeba Tom Sawyer, když bloudili s Becky tou jeskyní. A pak jim drobečky sezobali holubi... né, to byla jiná pohádka... Tak vidíš, Ludvíčku, úplně ses opil a teď se ti to motá všecho do kupy... Jó, takhle kdyby bylo někde světýlko, jako v té pohádce... No ano, co udělal Jeníček? Vylezl na strom, přece! No a co udělám já? Vylezu na tuhle skálu, tady tudy to půjde... Ano, ano, měla Mařenka dobrý nápad poslat Jeníčka někam nahoru. Nad tím bludištěm se zvuk nese jaksi rozumněji, dá se odhadnout odkud. Takže odtamtud. Škoda, že je tu tak mizerná viditelnost...

Takže jsem se tím směrem vypravil a po pár zatačkách jsem uviděl, co ty výbuchy dělá. No, výbuchy...

Rány jsou to děsné, ale výbuchy to nejsou docela určitě. A jak jsem tak trochu přiopilý, a jak jsem byl taky i vystrašený (*ale Špačkovi neříkejte, že se Ludva bál!*) a uviděl jsem původ toho kraválu, přišlo mi to tak legrační, že jsem se rozchechtal, až se mi břicho třásl!

Představte si:

Ten »tam-tam« dělaly tři modrovlasé jezinky. Jestli jste byli někdy na fotbale, tak víte, jak krásně zaduní míč, když ho hráč mocně nakopne. Nebo když se klepe koberec na klepači! To jsou taky rány! Teda když to někdo umí... A teď ty tři chudinky: pomoci jakéhosi lana, stonku liány, nebo čeho vlastně ohýbají kmínek jakési extra pružné byliny. A pak to pustí. Ten stvol se prudce napřímí a **bácbumtřesk!** do... no jo... do čeho vlastně?? Co to je tohleto tady? Vypadá to jako kus cirkusového stanu. Teda pořádně velký kus, pořádně velikého stanu. Něco jako vzduťá plachta. Kde se tu vzal cirkusový stan, kde se tu vzala plachta a proč do toho ty tři očividně vysílené chuděrky tak buší? Zaprášené to není, kde taky, rozbít to, zdá se, nechtějí... co to dělají, vlastně... A vypadají legračně. Modré vlásy »rozvrkočené« na vše strany, už se u toho lana skoro motají, nožky se podlamují, ani tuze nebřebentí, vypadají, jakoby se už jenom navzájem povzbuzovaly hlasitými výkřiky... Ničemu se tak člověk nezasměje, jako cizímu neštěstí. Mimochodem, znáte nějaký náš lidský vtip, nějakou anekdotu, která by nebyla založena na cizím neštěstí, nešikovnosti, směle, nedovtipnosti?

No, asi bych se tak chechtat neměl, že. Ale vypadají tak zoufale u toho beznadějného bušení... No a Ludvíček je pořád tak trochu „pod vlivem“... Ovšem mne zaznamenaly. Ten můj řehot se přeslechnout ovšem nedá. Vyklepání Humberta přestalo a pak klasika, to znáte: „tak-tak-všelíjak“ a já taky „tak-tak-všelíjak.“ A nějak mi je těch jezinek líto. Netuším, co chtěly z té plachty vymlátit, ale je jasné, že se jim nedaří. Říkám si, že by bylo asi nejlepší přivést je k těm ostatním, do Hnízda. Tak jim ukazuju, že by teda měly jít se mnou. A ovšem, taky jim to hezky česky říkám. Ale kdepak, nerozumí, nejdou. Tahám je za ruce: »pojďte!« Nic. Nechápu, nerozumí, bojí se. A pak jsem dostal nápad! Jistě, to je ono!

Na obyčejný utržený lístek jsem udělal nehtem křížek. Dal jsem ho jezince, a na tělo jsem jí jen tak špinavým prstem udělal taky křížek. Druhá dostala totéž, ale s kolečkem a na tu třetí vyšlo to zamřížované okénko. A pak jeden veliký list s hvězdičkou a hvězdičku jsem si na břicho namaloval taky. No, a pak jsem všechny lístky položil na cestu, dopředu ten můj, ten veliký. A pak jsem kousek dál nasypal na cestu hrst těch malých – jezincích – lístků. Koukaly na to holky soustředěně a bylo jasné, že přemýšlí, co ten veliký tvor znázorňuje. No a ten veliký tvor začal tu lístečkovou karavanu po cestičce posunovat až došel k té hromádce.

A vidím, že jsem to udělal dobře. Názorně! Ukazujte to názorně! To jsme se učili ve škole, tak je to pravda! A funguje to! Škola hrou! Jezinky se uklidnily, a nechaly se vést. Na rozcestí stál Špaček a přidal se k nám.

Co z toho plyne za poučení? Není špatné se občas trochu přiopít! Nejlepší je: Medovina z města mého působiště, Špačkův »vitok« a ovšem – v neposlední řadě – nošovický Radegast.

Na hnízdě nastalo ohromné vítání. Ty modrovlasé se znaly, to bylo vidět. Povšiml jsem si, že si před tou šéfovou předřepávají. Hmm logiku to má, i mezi lidmi asi platí „udělat se menší“ před nějakým králem. Sklonit se, nebo dokonce kleknout. A Ludvík je zase za borce. Vidím to na nich jasně. Rozhodně jsem zase stoupl v ceně. Hmm, ale Špačka trochu opomíjejí. Dobrůtek nám nosí až-až, ale mě nabízejí prvnímu a řekl bych to lepší. Snažím se svého spolučlověka povzbuzovat, ovšem ho soustavně zvu a nabízím z toho, co mi přinesly. Ale vidím sám, že mu to není milé, být na druhé koleji.

A přípravy na slavnost pokračují. Co se vlastně děje, nebo jaký to má smysl, to je těžko říct. No schválně. Co může znamenat, když jezinky hrají tu hru s dvoubarevnými semínky, ty »drápky«. Přitom jim vznikají nějaké sestavy, a holky kolem toho chodí a brebentí a brebentí. Diskutují nad vzory, které hrou vznikly? Nebo se – nedej bože – modlí? Velitelka zase něco usilovně kutí s kamínky, některé tahají dolů pod hnízdo celé otepi prutů a snopy vláken a hromady lusků, jiné zase nosí ovoce. I ty »třešně z pekla« jsou tady! Těch světlušek je tu už asi pět, nebo kolik...

A Ludvík se má »jak bravek na krmníku«... žiju si jak lord. No a taky vymýšlím. Tak třeba jsem zkoušel hrát na ty jejich instrumenty. Výsledek ovšem žalostný, jaký měly názor jezinky nevím, ale Špaček mne prosil, ať toho nechám, že mu jde hlava kolem už i z toho brebentění a ta moje »turecká muzika« do toho... Moje produkce se nelíbila ani mě, tož jsem toho nechal docela z chutí. Ono i přehrávání houslových etud Otakara Ševčíka v dětství mne mocně otravovalo... Ale! Dostal jsem nápad. Z toho dvojitého pozounku jsem si vzal právě ta pískátka. A přidělal jsem je k šípu. Výsledek? Jedinečný. „Huíííí!!!!“

Velkolepý hvizd. Opravdu velkolepý. No, a když už tu byly ty pekelné třešně, tak jsem si taky udělal pár vylepšených šípů. Prostě do toho otvoru v hrotu, jsem tu bobuli satanovu přilepil. Ohromné pozdvižení jsem způsobil, už když jsem si to ovoce bral. Jezinky si podle všeho myslely, že asi páchám sebevraždu pozřením. Nebo že jsem zapomenul... No, a přišla se na příčinu tartasu okolo Ludvíka podívat i sama vůdkyně, ta s těmi vlásky jak z modrého staniolu... Příprava na chemicko-chuťovou válku a i samotné „šípy mocného úderu“ jí zaujaly. Co mám říct, bavím se výborně. Škoda, že zmizel ten hvízdavý šíp. No a co. Zkusím hvízdáka najít. Beztak mne tu nahoře nic nedrží a po pravdě, už mám toho brebentění a hemžení taky dost. Užiju si ticha. Na chvíli. Na den. A ztracený šíp je dobrá záminka.

Krysařka

Výprava »pro hvízdák« dobře nezačala.

Co si budu nalhávat. Najít šíp v krajině je očividná hloupost. A zkusit ho hledat tady je pitomost přímo pyramidální. Něco ovšem Špačkovi říct musím, že. Jde mi o ten cirkusový stan, nebo co to je vlastně. V nejbližší krajině se už jakž-takž orientuju, takže tu věc najdu. Je to tak veliké, že to vlastně skoro blokuje průchod mezi skalními věžemi. Že by to bylo nějaké zvíře? A proč do toho chuděrky tak bušily? No – prostě se chci mrknout.

Každý člověk má prý – ať chce nebo ne – nějaké totemové zvíře. Někdo šelmu, ptáka, dravce, nebo cokoliv vlastně. A Ludvík? Četli jste povídky od R. Kiplinga? V jedné z nich vystupuje zvířátko »mungo«... nic moc, žádná hrůzostrašná šelma. A to je moje totemové zvíře. To je tvor, který je mi tak nějak sympatický. Prý je velký asi jako kočka, nebo tak nějak.

V té povídce má heslo, které jakoby od Ludvíka opsalo: „Běž se podívat!“ Kde už všude jsem ve svém mladém věku byl! Odkud všude mne už vyhodili! Víte třeba, jak se dostane rum do pralinek? Viděl jsem. No, nebudu se omlouvat. Prostě zvědavost mne trápí dnem i nocí. A teď ta věc. Krucipísek, to si přece nenechám ujít! Nebezpečné to určitě nebude, to by ty holky prchaly: „Mazánku, takhle se prchá“!

Takže vzhůru dolů k plachtě! A proč to nezačalo dobře? No, protože hned tři jezinky se vypravily se mnou. Vzaly si sudličky, až naše výprava vypadala jako eskorta, doprovázející zloducha Ludvíka. A tak se mi dokonce zdá, že těm mým malým bachačkám můj výlet není po chuti. No a co! Jsem člověk! A člověk to zní hrdě!... No a tady je vidět, když se tak naparuju, že jsem si zase poduffnil... Nálada »I. A.« Chuť na výzkum excelentní! Jó duffo... to je dobrota!

V jednom zúženém místě se musíme zastavit, protože proti nám poskakuje pěkně v řadě celá karavana jezinek. A brebentí a brebentí. Stojíme před zúžením a čekáme, až projdou. A než jsme přišli na řadu, došla nás – zezadu ovšem – další karavana jezinek. No, došla...

Jezinky mají ke svojí postavě dosti dlouhé nohy, takže jejich kroky jsou skoro tak dlouhé jako lidské. A tahle karavana se pohybuje kroky přímo ohromnými, jak Armstrong na povrchu měsíčním. Proč? Protože každá má podpaží jakýsi provaz, ke kterému je uvázán balónek. Ne zrovna jako náš meteorologický, o hodně větší, každý jinak šišatý. A protože jsou jezinky lehoučké, tož se zdá, že je ten balón nadnáší. Obě ty karavany vedou zase ty částečně modrovlasé. Vypadala ta obalóněná děvčata tak legračně, že jsem se musel chechtat. No, zvykají si na toho velikého tvora-potvora Ludvíka. Už se mne tolik nebojí, už vědí, že když vydávám ty dunivé zvuky, když se mi třese břicho, když mi teče z očí, tak nejsem nebezpečný ani neslušný, i když ukazuju zuby. Takže se ozvalo napřed trošku, a pak víc to jejich „pchch, pchch...“ Vytřeštěně koukaly jen ty dvě náčelnice modrovlasé. Doslova se naježily! Nebo »najezily«?? Dokonce i ty své sudličky napřáhly! Vypadaly přitom ty dvě vůdkyně karavan tak legračně, ale tak, že jsem se smíchem prostě zhroutil! Plácám rukama do země a řvu smíchy! Moje eskorta kouká jak bagr na tvrdou hlínu, něco brebentí... No, ne... tohle se nesmí opakovat, nebo smíchem zahynu! Nakonec jsme strhli k smíchu, tedy k tomu „Pchche, pchch“ i první skupinu a dokonce i všechny modrovlasé. Incident se rozpustil v rozpustilosti jezinek. A rozpustilosti Ludvíka. A Ludvíček už ví, co to bylo za bubliny, co viděl stoupat, když prve spěchal domů, teda do té místní Kejvalky. To byly podobné balonky, jako tyhle...

Tak a teď bych se chtěl samou zvědavostí rozpůlit. Jednak se **hned a nutně** potřebuju podívat, kde se ty balony prodávají, jednak prostě **ted' okamžitě** musím vědět, kam je nesou! A představuju

si, jak následuju zástup všelijak směšně poskakujících jezinek nadnášených balóny a zase mi cuká pusou. Ne, ne! Ted' ne! Ludvo, to bys zrovna ted' nezvládnul... a zase záchvat smíchu a zase... ne! Běž se radši mrknout, odkud to jezinky mají. Takže jsem se otočil a následoval tu jezínčí karavanu, kterou jsme potkali. Moje eskorta, to se ví, zase se mnou. Beztak podají na Ludvíka hlášení té modrovlasé, jak narušil... a co jsem vlastně narušil? Měl jsem se radši podívat, kam ty balonky dopravují. No ale ted' už se vracet nebudu.

Musím říct, že mne nález původu balónkového průvodu ani tuze nepřekvapil. Vlastně se něco takového dalo čekat. Kolem bahniska postávají jezinky. Z vaků, kterých výrobu jsem viděl a kterých mají plno, rolováním vytlačují vzduch. Pak okraje vaku nasadí do bahna, ze kterého bublá plyn. Vak se naplní, nadme, jezinky ho dole zavážou. A je to! Hmm, co to může být za plyn? Vlastně toho může být moc. Metan? Vodík? Nebo dokonce helium? Rozhodně je to plyn hodně lehčí než zdejší vzduch. Jak bych to vyzkoušel? Kdybych mohl trochu plynu zapálit, tak by se to možná poznalo podle plamene... I když, jakou barvu má vodíkový plamen v argonovém prostředí? A metanový? Zapalovat to teda nebudu. A vlastně nemám čím...

Tady něco zkoumat, to je potíž. Jedinou věc, kterou jsem zjistil, je, že jeden den, tedy světlo, trvá necelých šest hodin. A noc, to se ví, taky tak nějak... Kolik přesně nevím, protože sluneční kotouč není vidět a je těžko odhadnout to stmívání. Udělám to nějakým průměrem, delším měřením. Jo, a taky jsem odborně odhadl, že místní gravitační zrychlení je něco mezi dvěma třetinami až třemi čtvrtinami našeho. Prostě jenom primitivní kyvadlo a hodinky... A metr je na mém těle, to jsme se učili ve skautu, že si máme změřit a zapamatovat na vlastním těle nějaké míry.

Jezinky na hníždě pořád něco kutí, něco shánějí, někam chodí, tož jsem bádá. A musím říct, že to i Špačka zaujalo a pomáhal mi s výpočtem. Zajímavé je, že když při počítání mumlá čísla, tak německy. A stejně mi nakonec řekl, že je to k ničemu, všechny ty výpočty. No nevím. Asi má pravdu. Ale kdybychom se někdy vypravili někam dál, tak bychom měřením té gravitační konstanty a z její lokální změny mohli zkusit odhadnout – aspoň relativně – zeměpisnou šířku. Tahle planeta se točí jako čamrda, takže rozdíl v té přitažlivosti v závislosti na šířce může být znát. A Vajgl na to řekl: „Ty jsi takový náš malý mudrlant“... Naštval mne, Vajgl jeden!

Ještě máme čas, vypravím se s touhle balónní karavanou. A co! Taky si vezmu nějaký balón. Ať holky vidí, jaký je Ludvík pašák. A vezmu ten největší. Hmm. Tak ta moje šišatá vzdušná obluda má poctivých šest kubíků. Možná osm. Takže doma by mne mohla nadnášet v nejlepším případě nanejvýš pěti kily. Nanejvýš! A tady mě ta věc skoro nese... No, jo... to dělá ten argon. A taky v tom bude víc vodíku než metanu. Ačkoliv – nejvíc záleží na hustotě okolního vzduchu, že? Skáču jako Marx... ne Karel ovšem, ale Graucho! Nebo jako Neil Armstrong! Akorát musím dávat pozor, abych tím létajícím bramboroidem nezachytil za nějaké křoví, co roste okolo karavanní stezky. Ještě jsme potkali jednu skupinu, pochoduující k plynodárnému bahnisku, a pak jsme dorazili k cíli. A tím cílem byla právě ta plachta cirkusu. Jenomže to není žádný cirkusový stan. Ono to je totiž něco jako – zepelín!

„Jak prosté, milý Watstone!“ Sherlocku Ludvíkovi je to jasné od prvního pohledu. Ta výprava modrovlasých jezinek cestovala vzducholodí. A havarovaly. Samozřejmě neshořely, protože tu nic nehoří. Akorát jim uniklo dost plynu, zepelín klesl a zaklínil se. A protože jsem dělal kravál, tak nás ty trosečnice uslyšely a přišly. No, a to je celé.

Ty tři chuděrky, které do té plachty tloukly, chtěly asi přivolat pomoc. A přivolaly Ludvíka. Proč jim nepřišly na pomoc ostatní, ty co byly s velitelkou? Těžko říct. Ale Ludvík Poirot zaměstná své malé šedé buňky mozkové a přijde na to.

A tak mezitím co jezinky napouští své plavidlo plynem, Ludvík si ho prohlíží... Vypadá tedy dost hezky. Už napíná lana, na kterých je uvázáno. Vypadá to tak, že shora jsou balonety chráněny právě tou plachtou nataženou na proutěné kostře. I když „plachta“... dozajista je to taky nějaký druh té všeobecně používané blány... možná nějakým vláknem vyztužené... Zesponu ještě nejsou balonety zakryty a tak je vidět celé lankoví! A pod tělesem je zavěšeno jakési lešení. Evidentně je to posvazované z těch stébel lokální trávy, z toho místního „bambusu“... A v tom jsou zase lanka

a jakési košíky, klece a pytlíky. A taky odtamtud dolů visí provazové žebříky. Ale nevidím žádné vrtule! S větrem ta věc letět nemůže, protože vítr tu skoro není. Mezi věžemi vůbec nic, vzduch se ani nehne a nahore? Sem-tam lehký závan. Většinou nic. Napadá mě, že se buď nějakými bidly odpichují, nebo jich jde pár po zemi a ten nebeský vůz za sebou táhnou. Ale budou jim k něčemu ta kormidla, co jsou připevněna nejenom za aerostatickým tělesem, ale i k tomu lešení? Ale taky je možné, že oprava ještě není hotova. A všechno bude. I vrtule. I motor bude. Hmm motor... ještě jsem motor tady neviděl. No, ať je to jak chce, Ludvík se přijde na odlet výpravy podívat, kdyby had na skále... a žába do toho pěstí mlátila!

Fakt je ten, že cestovat vzduchem je v tomto světě jediná rozumná možnost. Nějaký vůz s koly? A po čem bude jezdit? A mezi těmi skalami? Špaček říkal, že tady to vypadá všude stejně, a do toho ty průlivy... snad by se dalo po nich nějak klikatě plavit.

No právě! Podle všeho **hodně klikatě**! Ten zepelín je solidní řešení. Ještě mrknout, jak to mají holky vymyšleno s pohonem a s pár ostatními maličkostmi. Ale Ludvík uvidí! Zdá se, že oprava se blíží ke konci, takže uvidím brzo! Už se těším!

Zatímco si prohlížím vzducholod', pustila se moje eskorta do jídla. To jsem ještě neříkal, ale jezinky toho snědí hromadu. Myslím, že v našem světě je to podobné. Každý malinký ptáček toho sezobe na svou váhu neskutečné množství. A jezinky zrovna tak. Nevím čím to je, jestli vydají hodně energie na své chlazení, nebo mají to své zažívání nějak nedbale a plýtvavě nastaveno... těžko říct. Fakt je ten, že jestli vydrží člověk bez trápení pět hodin bez jídla, tak jezinky by asi mezitím omdlely. Jedí ty holky jen jednou denně, od rána do večera. A navíc jedí pomalu. Než se do toho ovoce, nebo semene, oříšku, lusku dostanou, než ho naporcují, než sežvýkají, vycucnou, a něco z toho vyplivnou... doba!

Takže než se moje eskorta nasytila, začalo se stmívat. Nechtěl jsem jim utéct a vrátit se bez nich, beztak by měly na krku tu svou stříbromodrou velitelku. A tak, přestože eskortován jako Babinský, nenechal jsem ozbrojence ve štychu a ukázněně jsem na ně čekal.

Myslím, že nemusím nějak připomínat, že jsem si taky od svých strážkyň něco vzal, poduffnil jsem si... Koukám takhle nahoru, do vnitřností vzducholodě. Tam, po těch příčkách lezou jezinky. Ano, ty s těmi na modro obarvenými vlasy. A jak už to u Ludvíka bývá, chytla se mě »zvědavá«! Kruci, co kdybych si tam nahoru vylezl a podíval se, jak to mají vymyšlené. Třeba tam už nějaký motor je... Duffo přináší člověku notnou dávku energie, optimismu a vůbec přesvědčení, že všechno dobře dopadne. Můžu doporučit! Dalo mi to šplhání zabrat, ono totiž po takovém žebříku není tak jednoduché lézt. Navíc! Když jsem se na žebřík zavěsil, zatížil jsem to letadlo tak, že jsem ho začal k sobě dolů přitahovat... No, taky dobrý, že. Jenomže asi bych ho mohl poškodit. Prostě by mohla vzducholod' klesnout až mezi skaliska a za něco se zachytit... Tyhle stroje bývají hodně dobře vyvážené.

Ve škole jsme měli na fysiku profesora Tvrdého, zvaného Durus. Myslím, že zrovna právě zepelíny byly jeho koníček, aspoň podle toho, že o nich dost vyprávěl a dával nám – pro oživení – fysikální výpočty z toho oboru. Viděli jsme i spoustu obrázků skutečných vzducholodí. I interiéry pro cestující, kabiny, jídelny... Nejenom ten do omrzení předváděný filmový záběr s hořícím Hindenburgem a srdceryvným nářkem reportéra, který naprostou náhodou zachytil neúspěch evropské transatlantické vzduchoplavby.

Litoval, Durus, že éra vzducholodí skončila.

Říkal: „Když se potopilo tolik lodí, když se většina cestujících a posádky utopila, nikoho nenapadlo označit to za konec mořeplavby. Ale stačila jedna jediná havárie vzducholodi, která navíc

byla podle všeho způsobena sabotáží, většina cestujících a posádky se zachránila a už to bylo ihned a vehementně označeno za konec civilní vzduchoplavby.“

Tohleto by se Durusovi líbilo. Žádný Graff Zeppelin to není, ani obdivovaný Hindenburg. Ale není to ani žádný blimp... Blimpy nemá Durus rád. Když vzducholoď, tak zepelín! Ovšem tady za Kejvalkou jsou pro vzduchoplavbu naprosto ideální podmínky! Vzduch je tu těžký, takže ta jezínčí vzducholoď nemusí být tak nestvůrně veliká, jako u nás. Vítr tou věcí lomcovat nebude, plášť nebude namrzat, ani zachycovat déšť. Dokonce by nám tady nemohl dát pan profesor ani vypočítat příklad se změnou vztaku, vlivem změny teploty nosného plynu. Tahleta jezínčí vzducholoď se má k Hindenburgovi jako pikola ku suzafonu.

A jeřda! Už Ludvíku vzducholoď nestahuješ, už stoupá, s ní stoupá i žebřík a Ludvík. He, he... Jakkak to ta posádka udělala? Neviděl jsem nějakou zátěž odhazovat.

Jo takhle! Už jsem nahoře, na palubě. Tedy na palubě... na tom roštu, ta té proutěné konstrukci. A co udělala posádka pro to, abych neporušil rovnováhu? Jak prosté, milý Watsone! Na některých balonetech mají jezinky jakési šněrování. Něco jako korset, nebo šněrovačka. Dáma je korsetem stažena, a když se korset uvolní, její břicho se vyvalí a zaujme mnohem větší objem. A tady je to zrovna tak. Šněrovačku balonetu jezinky trochu povolily, břicho se poněkud uvolnilo, zepelín stoupnul, zvednul Ludvíka a zase napnul kotevní lana. Chytré jezinky!

Ty strážné jezinky lezou nahoru taky. Asi mají strach, co by se stalo, kdyby jim Ludvík upláchnul. Nebo třeba uletěl! To je nápad! Uletět jim. Prostě se tak vzducholodí proletět. Hmmm... kdybych to tak uměl.

Jedna věc je ale tady naprosto jedinečná. Protože jsme dost vysoko, tak tady je vzduch daleko lepší! Toho těžkého plynu je tady mnohem míň a ohromně se mi tu dýchá. Jo. Bašta! Senzace! Ani můj hlas tu nezní tak děsně dunivě. Jo, pořád bych ani barytonem nezazpíval, pořád je to ještě bas, ale už jaksi lidštější.

No tak dobře, co kdybychom tady zůstali na noc? V tom horském vzduchu... Ale napřed se mrknu, jak to mají s tím motorem, něco by tu mělo být, aspoň nějaké místo na motor připravené. Ale nic. Skromná sedátka pro jezínčí zadečky, tady je jedno veliké, asi pro velitelku a tady je nějaká rohož, jo na ni se Ludvíček do hladka vospinká, jak říká moje maminka. Protože je už opravdu tma, stejně nemůžeme jít do Hnízda. A co... hlavu mi nikdo neutrhne, světlušek je tu víc než na Hnízdě. Nic nás nesežere...

V noci se mi zdálo, že cestujeme s maminkou a Ulrikou krásnou vzducholodí. Určitě to byl aspoň zepelín Hindenburg. Procházíme se po vyhlídkových promenádách, sedíme v jídelně a okny si jen tak prohlížíme krajinu, nad kterou se vznášíme.

A poznenáhlu se krajina našeho zemského domova proměňuje, pomaličku, a už jsou to skály a věže Země za králičí dírou! A je slyšet i drnčivě táhlá a smutná jezínčí muzika, ten teskný kolísavý nářek »duopozounků«...

„Jé, mami, Ulriko, podívejte! Tady je přece Hnízdo, tady jsem žil! No, přece jak jsem vám to vyprávěl! To je tady! Jezinky nám mávají! A tam dole jsou ty věci, moje bulava a můj luk, co jsem si udělal skoro celý sám. Víte co, přinesu si ho!“

Vzducholoď zastavuje a já lezu po žebříku pro ty věci do hnízda. Už je mám. Ale žebříček se zvedá – beze mne – a vzducholoď pomalu a velebně odplouvá... Maminka s Ulrikou mi mávají...

No, tak jsem se probudil. Sám, bez maminky a Ulriky, na rohoži toho proutěného zepelínu a ovšem s očima notně »zpocenýma«. Přitom na mne koukala skupina jezinek těma svýma velikýma nezpocenýma celočernýma očima. Vyspal jsem se sice dobře, ale ten sen, ten mi dal!

Z dálky se opravdu něco slabounce nese. Muzika to sice není, ani jezincí. Jakési dvouhlasé popískávání. A zdá se, že jezinky pozorně naslouchají... Zdá se, že s jakousi úlevou... A jezinky zase brebentí, zase baští a nosí zezdola i pro mne. Ano, nálada se mi zlepšila. A jedno čerstvé duffo pro Ludvíčka! Ti lidi ve městě jsou chudáci. Takové duffo jim musí vydržet celé měsíce! Už to přece ani dobré nemůže být! A my? My si duffníme jako lordi. Najedený Ludvík a s duffem v puse je Ludvík spokojený!

A spokojený Ludvík si za denního světla prohlíží to vzdušné plavidlo. Nahoru mezi balonety nepolezu. Ta konstrukce sice může být pružná a pevná, ale vypadá jaksi subtilně... Vím, že blána snese hrozně moc, a tady je podle všeho ještě vyarmovaná jakýmsi vlákny...ale přesto. Lanka jsou tenká a pružná, unesla i Ludvíka, když se drápal nahoru. No, ten rošt, to lešení, nebo co to je, co visí pod aerostatickým tělesem to je taky taková jezinkovina... Když po tom lezu, trochu se to prohýbá, trochu kroutí... Hmm a motor nikde. Jo, tak tady si na chvilku sednu, tohle je asi sedadlo pro velitele Ludvíka! Hmmm... A co je tohle? Nějaké páky na ovládání? Asi se jim právě tohle polámalo, protože je vidět, že jsou docela nové... asi i velitelské sedadlo je nové... No jasně, proto havarovaly, musely to opravit.

Ale mají to holky opravdu dobře vymyšlené... tady toho vleze... a ještě nemají ani všechny balonety docela naplněné... aha, a takhle, když budou tahat za tohle, mohou hezky tu šněrovačku na balonetu utahovat! A tímhle ji zase povolí... chytré! A už mají docela dost věcí i naloženo. Obvyklé koše, vaky, dokonce i některé to naše železo...jasně, třesutě rezavé, až bůh brání...a to je zabalené v té jejich bláně... Vidím dole řadu balónků. Ovšem, zase plynová karavana a ní skupinka modrovlasých. A dokonce jejich velitelka! Balónky na šňůrce přebírají ty na palubě a přepouští do jednoho z balonetů. A to už stoupá nahoru po žebříčcích posádka modrovlasých. Ludvo, rychle uvolni to velitelské místo! Ať není malér. Kapitánka na palubě! Ty jezinky z mojí ostrahy i ze strážné posádky před Kapitánkou Modrovlasou předřepávají... Ne, ne, to ne, to dělat nebudu. Ruku jí podat nemůžu, to by mohla utéct, takže jen tak obyčejně: »tak-tak-všelijak«. A asi by bylo nejlepší, kdybych slezl, kdo ví, co budou dělat, motor tu stejně ještě nikde není... to bych se mrknul, jak ho budou montovat.

Ale kdepak! Ludvík tu musí zůstat. Ludvíka dolů nepustí! Těm gestům rozumím. Nevadí! Rád se podívám, co se bude dít. Posádka se rozchází k sedátkům, Stříbromodrovlasá stojí jak dirigent před orchestrem, dvě jezinky jedou po lancích dolů... Krucipísek! Tohle vypadá na odlet! Ale kde je ten motor!? Ty dvě dole letadlo opravdu odvázaly, a zatímco se celá konstrukce lehce zhoupnula, lezou ty dvě zase nahoru. Koukám na to opravdu jak bagr na tvrdou hlínu!

Totíž to, co jsem považoval za kormidla, to je něco jako vesla! Představte si něco jako velikánskou, ale tenkou zavřenou knihu, vodorovně drženou ve vzduchu. Když ji posunete dopředu hřbetem, zůstane hezky zavřená. Ale když potáhnete zpět, desky se otevrou a zaberou. Nebo si představte deštník. Když s ním otevřeným pohybujete dopředu a dozadu. Ono to asi není celé tak úplně jednoduché, jak to vykládám, ale vypadá to tak... Zkrátka: ty ploutve, nebo teda vesla se naplocho posunou dopředu, a když je tahají zpět, rozevrou se tak, jako se otevře kniha a zaberou.

A motor? Motorem jsou jezinky.

No, u nás by to asi nešlo takhle veslovat, ale u nás je vítr a naše vzducholoď musí být větší, než tady. Takový Hindenburg měl, podle Duruse, okolo 700 000 kubíků plynu a motory o výkonu okolo 3 a půl tisíce koní. To je asi tak pět tisícín koně na kubík plynu. To jsou asi tak čtyři watty. Jo, vím, že to jsou čísla, která jsou sice správná, ale jsou to argumenty obdivovatele vzduchoplavby, ono je to celé trochu složitější, že... ale říkal to Durus a Durus je profesor, tak to musí být pravda!

Tak mne napadlo, že tyhle holky se mnou chtějí normálně odletět. Žádný únos Smolíčka jako v pohádce, ale únos jako v Entebe! Velitelka stojí, jednou rukou se drží jakési vzpěry, v puse píšťalku a lehce popiskuje veslačkám do rytmu. Naštěstí neletíme daleko. Akorát k tomu bahnisku. Prostě dotankovat. Víte, let vzducholodí je něco jiného než cesta eroplánem. Tohle není prudký drsný pohyb kovového tvrdého stroje. Tohle je **vznášení**! Tohle není let vzduchem! Tohle je **vzduchoplavba**. Jako chlapec jsem letěl na vyhlídkový let. Takže vím, jaké to je, pobývat ve vzduchu. Ale tohle je něco úplně jiného. Je to asi takový rozdíl, jako sedět v jedoucím autě v porovnání ke klidné plavbě člunem s plachtou. No, pravda, na žádné plachetnici jsem neplul, ale tak si to nějak představuju.

A navíc! Vítr! Jak jsem říkal, tady, za králičí dírou, vítr nefouká. Ale tady, na lehounce se pohupující se proutěné palubě zepelínu, poháněném jenom jezinčí silou, se mírný vánek objevuje. Ano, to je nádhera! Po dlouhé době horka, vlhka, dusna cítí Ludvíček zase větrík. Krása! Škoda jenom, že není výhled. Ten opar je všude, žádná »panorámata«... dohlednost celkem žádná.

Nad bahniskem se nabírá plyn. Jde to bezvadně a rychle. V první řadě se spustila dolů lanka, na ně uvázaly jezinky sítě s kameny. No a pak uvolňovaly ty šněrovačky na balonotech, připojily něco jako rukáv a napouštěly balonety do plna. Nějaký plyn jim ovšem unikl, má to takový jakýsi kovový zápach. Hmm, nevíte jak je cítit helium? Nebo že by to byl vodík? Těžko říct...

Začínám mít takový divný pocit. Ne, že by se mi na zepelínu nelíbilo, ale něco se evidentně chystá, a já bych byl mnohem radši na zemi, než na vzducholodi připravené k odletu. K letu kdoví kam, ale určitě někam pryč od Kejvalky, pryč od »králičí díry«. Kruci písek! Ty holky mne nechtějí pustit k žebříku! Ony dokonce už odpoutaly vzducholod'! Něco mi ukazují... aha! Chtějí, abych si sedl na to velké sedadlo... a teď mi přistrkují k rukám ty páky! Mám být kormidelníkem?

Co to je? Himlhergot, ony se mne chtějí udělat nějakého vzduchoveslaře! No, co by... zkusím si to: Hej-rup! hej-rup!... Ty jezinky si mne vyhlídly, a při opravě svého stroje ho už uzpůsobily pro jednu ludvíčí sílu navíc. A vyrobily pár vzduchovesel speciálně pro mne... No, ale fakt je, že když se do toho opřu, ... hele... tak zepelín přímo poskočí. Síla člověka je oproti těm tvorečkům šestiprstým ohromná. Hej-rup! Hej-rup! A jede to jako po másle...

Přestal jsem se zpěčovat, když vidím, že letíme ke Hnízdu. Létání je tady jediný rozumný způsob dopravy. To mají jezinky pravdu. Motat se pěšky mezi skalními věžemi, pořád něco obcházet, něco přelézat... kdepak. Takhle to přeletíme a je to. Pěší výlety k místu havárie zepelínu, tam kde ty jezinky tak zoufale bubnovaly, nebo třeba k bahnu plynonosnému, to bylo od Hnízda vždycky tak aspoň na půl dne. A asi i víc. A takhle? Pár minut...

Zepelín zastavil nad Hnízdem, a už se uvazuje, už se břicha balonetů zase utahují, už lezou jezinky dolů a Ludvík ovšem taky. Dole je přímo mumraj. Jezinky pobíhají sem a tam, pořád něco nosí, vytahují z údolí nahoru na Hnízdo, něco stěhují na vzducholod' a brebentí a brebentí. Pukrle sem a přidřepnutí tam a „tak-tak-všelíjak“ a zase brebentění...

Všechny svoje věci jsem našel v řádku. Bulavu, sudlici i ten hromský luk. Akorát Špačka nikde nevidím. A pak jsem dostal vzácnou návštěvu. Sama stříbromodrovlasá velitelka za mnou přišla. A s ní další dvě z její posádky. Je to celkem jasné. Modré vlasy mají ty vzduchoplavkyně. Čím vyšší šarže, tím víc modrých vlasů. Dokonce si přede mnou dáma jezinčí i trošku přidřepala! Hmm... copak, copak?? To vypadá na vážné vyjednávání... no to jsem zvědav, jak se chce se mnou domluvit!

Jé, Ludvíku! Ty jsi ale trouba! To si říkáš učitel? Vždyť je to jasné... to na to musela přijít jezinka?? Kam jsi dal rozum, ty jelito promované! Tak jsem si nadával, když to holka rozbalila. A opravdu rozbalila.

V balíčku měla loutky. Byl tam Špaček, Ludvík, jakési jezinky – ty naše, ale i loutky jezinek s modrými vlásy a taky s náležitou úctou ukázaná panenka představující nepochybně velitelku. A taky zjednodušený model jezinčího zepelínu, dokonce s balonkem představující aerostatické těleso, a i docela dost dalších věcí. Z nich mě zaujala především jakási hrací deska. Na ní byly vyvedeny v černé a bílé barvě jakési vzory. Loutky představující jezinky byly vyvedeny poměrně

realisticky, ale z nás dvou, tedy ze Špačka a Ludvíka udělaly umělkyně spíše karikatury. Aby měla jistotu, že jsem porozuměl, na mém zástupci načrtl hvězdičku a stejnou mi prstem namalovala na hrud'... jo, chápu. Z čeho jsou panáčkové nevím. Snad hlína smíšená s pryskyřicí?

A loutkové představení začíná. A dokonce s hudbou. No, hudbou... tou jezinčí... teskně drnčí klacíky v tykvi, do toho glisáda pozounků a táhlé tóny toho jejich nástroje. A ještě rytmické dvojtónové popískávání. Ale představení je výborně pochopitelné:

Špaček, Ludvík i naše jezinky leží a spí. Kus dál je na boku převrácený model zepelínu. A je noc a je ráno den další. Tu noc znázornila jedna vzduchoplavkyně tím, že nad panáčky natáhla na chvíli list. Ráno začíná vybalováním ranců a přicházejí loutky modrovlásek.

Nemusím vůbec říkat, že se všechny jezinky nahrnuly k nám a okolo nás a užasle sledovaly představení, že ne? Nebrebentily, jenom svýma celočernýma očima sledovaly co se děje. Do toho zvuky té muziky... hodně zvláštní atmosféra, to si pište! Ale představení pokračuje:

Loutky modrovlásek buší do modelu zepelínu, přichází Ludvík, zase ta noc – a letí se ke Hnízdu. A teď přichází loutka velitelky k loutce Ludvíka. A loutka velitelky drcne do loutky Ludvíka....a opravdová velitelka drcne do opravdového Ludvíka...

Aha! To znamená, že hra skončila a jsme zase v reálu, čas hry se potkal s časem skutečnosti. Ale co teď? Představení pokračuje. Asi chce velitelka naznačit budoucnost. A zase naznačují noc.

Loutky poskakují po zemi, (do hry zapojily i další modrovlasé loutkovodičky, k tomu muzika), maličký Ludvík manipuluje se svým maličkým lukem. Pak modrovlasé strkají do modelu vzducholodi nějaké věci, nastupují, i Ludvíček a dokonce i Špačiček. Panáček Ludvíček už má na modro nabarvené vlásky a vzducholod' odlétá.

Tak tohle je v plánu? Tak to ne! Ludvík není jelimánek Smolíček, milé jezinky! To tak! Odvedete mne, a jak se pak dostanu domů? Kejvalka je asi jenom jedna. Jak ji budu asi tak hledat! Mapu nemáte, kompas je tu k čemu, jak vůbec navigujete? Podle čeho? A já, vysokoškolsky vzdělaný pedagog mám dělat galejníka? Kdepak. Takže jsem vzal model zepelínu, sundal z něho představitele Ludvy a posadil ho zpátky. A naznačil odlet bez něho. I ten modrý nátěr z hlavičky malinkého Ludvíka jsem otřel! Jaképak copak. Žádné o nás bez nás! A vlastním modelem jsem vesele poskakoval, jakože ten maličký Ludvíček tancuje.

Chvilíčku bylo ticho. Ale jenom chvilíčku. Pak vypukl rámus. Brebentění takové, že to i tu muziku překrylo. Hotová židovská škola. A co je třeba dělat na ukončení kraválu? Udělat ještě větší! A to mi jde, to umím. Už se nadechuju k bohatýrskému zahulákání, ale velitelka mne předběhla. Prostě jen ručkou naznačila, a ta co tak hezky popískovala, začala **hodně hlasitě** dvouhlasně signalizovat. Něco jako prve, něco jako ta pískaná řeč. Jo, jen dva tóny a dá se tím i v lidské řeči něco říct. Třeba ty africké „mluvící bubny“, nebo ti Guančové... nebo tak něco... Ovšem tím pískotem je ten jezinčí virvál rázně ukončen. Asi zapískala něco jako: „Ticho tady bude!!!“... nebo prostě jenom „PŠT!“ ...aby se v tom jezinka vyznala... A kdo ví, třeba je to něco jako nějaká dvojtónová morseovka... No, zkrátka, všechno se zklidnilo.

A začala ta slavnost. Nebo večírek, nebo mejdan, nebo co to jezinky mají. Musím říct, že ta modrovlasá parta je taková nějaká prohnanejší. Nebo prostě chytřejší. Nebo tím, že respektují svou velitelku, tak působí tak nějak organizovaněji, nebo co. V každém případě je jasné, že třeba hromadu z toho železa co jsem přešmuglil si zabraly pro sebe, nebo za něco povyměňovaly. Zkrátka naložily na svoji vzducholod'.

Ale teď se daly do organizování. Velitelka si sedla vedle mne, její holky jí přikulily docela velký kámen, takže seděla hlavou skoro tak vysoko jako já, když jsem seděl na zemi. Některé z modrovlasých obnovovaly malůvky na našich jezinkách. Ty naše zase přinášely lahůdky a dokonce nějaká duffo. To bych rád rozlousknul, jak to duffo dělají, z čeho, kde, a hlavně proč? Protože žádnou jsem duffnit neviděl.

Ale teď se holky pustily do tance. Něco mezi chorovodem a kolovým tancem. Spousty rytmického povrkávání a popískávání, vyskakování jako při mexické vlně, ale taky spousty gest

rukama a pokyvování hlavou. Doprovodná hudba naprosto nepochopitelná – aspoň pro mne. Typické kvílení jezinčích instrumentů a absolutně nepochopitelný rytmus. No, jsem z toho jelen.

Koukám, pan Špaček nikde. Sakra. Tolik senzační bašty, tolik nejčerstvějšího duffa a Špačka není. Docela bych chtěl vidět, jak se dědek zlobí, že s ním jezinky počítají jako s galejníkem. He, he, he. V poslední době courá pořád někde, beztak křečkuje něco do Kejvalky, jako by toho tam bylo málo.

Ta oslava se mi líbí čím dál tím víc. No tak dobře, začínám mít v hlavě. Dobré, moc dobré šťávičky holky nachystaly... jo, dobré... No, a nevypadají špatně, tyhle modrovlasé. A ta jejich velitelka je nejhezčí!

„Jo, holka, jak se jmenuješ? A víš co, Ludvík je tvůj kamarád a dá ti pusu. Jo... jo... neboj se... jenom pusu... No, vidíš, ani to nebolelo... co, mám si ještě ochutnat tamhle to? Na zdraví! Na tvoje ty velitelko! He, he, he... Tak říkáš, že si mám vzít tadyhle to duffo? Přímou to modré? Jo! Ať je po tvém! Ty jsi hrozně fajn holka! Moc... Ludvík se hlásí do služby! No, tak se u nás zdraví velitelé... Aha ty bys chtěla se mnou tancovat? Jo... smím prosit, má paní a šéfová? Hudbo! Sóló pro velitelku a Ludvíka!“

No, vidíte to sami. Ludvík se zase st'al, jak zákon káže. A copak to dělá ta muzika? Jo, naprosto okouzlující, ano, to je nádhera! Nepřestávejte... kam jdete muzikantky? Počkejte na mne, jdu s vámi! Nenechávejte mne tu! **Prosím!! Moc prosím!!** Jde přece i vaše velitelka, co se s ní držíme za ruce... tak počkejte, už jdeme...

.....
„Ludvo! Stůj! Prober se! Tak dost!“...

Špaček! Co ty tady?

„Ludvíku, pusť se jí a pojď okamžitě se mnou! Hned! Rychle!“ ...

„Jejda co se stalo? Kam jdeme, pane Špačku?“

„Chlape, neptej se **kam** jdeme, ale **odkud** jdeme. Vždyť tys jim už do toho jejich zepelínu málem vylezl! Kam jsi chtěl? Ty už nechceš domů? Nikdy?“

No palice se mi motá excelentně a nechám se vést Špačkem pryč. Pryč, to znamená dolů z Hnízda. No jistě, párkrát jsem se pořádně uhodil, škaredě uklouznul, taky jsem se odřel. Skaliska a alkohol dohromady nepatří. A duffo taky radši vynechejte. Hlavně to modré. A neposlouchejte žádnou jezinčí muziku, nebo dopadnete jako děti z Hammelnu, nebo jako Ludvík.

Nechci se stát galejníkem na vzducholodi. Chci domů. Za Ulrikou, za maminkou, za svěžím vzduchem, za jasným nebem a vůbec. Jestli se do země za králičí dírou někdy zase podívám, tak jenom na chvilku, nikam daleko za tu místní Kejvalku. Nechci dopadnout jako Dolfi, co se potuluje po tomhle hnusném mokré, dusném a vůbec mlhavém a zapařeném světě, po světě, kde není vidět jediná hvězda, kde není vidět ani Slunce.

No ano, lituju těch našich divokých jezinek, těch co se bojí právem hopperů. Těch milých stvořeních, které mne krmily a které se mne i trochu bály. V jejich očích jsem – nerad – někdy vypadal jako běsnící buldozer. Ale nejsou to lidi. Těm modrovlasým je lépe se vyhnout, to má Vajgl pravdu. A zdá se, že je docela srozuměn s tím, že odsud zmizím. Prý už to půjde, prý mne Kejvalka pustí. No, jak to tak může vědět? Ale co... když pryč, tak pryč. Co pryč! Domů!

Do věžičky jsme to vzali rychle. A nezdá se ani, že by nás jezinky honily... a taky jak by nás mohly zastavit, že... zkrátka, šup do Kejvalky. A nachystat „vláček“, tedy „sestavu“, jak říká Špaček.

„Pane Špačku, a co vy, jak si tu povedete s těmi modrovlasými? Co budete dělat?“

„Ludvo, nestarej se! Nějak to uhraju! A běž už! Padej!“

A tak jdu. Jde to bezvadně. Plung! Švung! A jsem doma! A za mnou se valí jeden vak za druhým, měl toho Špaček nasysleno až-až... No jo, když on mne chtěl vlastně poslat zpátky obratem. A pak ještě přece sbíral a sbíral. Město bude mít zásoby jak hrom.

Schodiště je zavaleno málem až po strop. Nějak rovnám ty žoky, aby aspoň šly otevřít dveře, aby aspoň trochu místa zůstalo. Krucipísek, ten Vajgl se musel zbláznit! Chce mne tu tím nadělením rozmačkat? No konečně! Plung! A poslední kousek je tady. Tak honem do musea, než se ta hrůza na mne sesune! Ještě připravenou kombinézu, ať nejsem nahatý...

Proboha! Vítací delegace je tady. No jistě: kompletní matriarchální velení města a doktor Schubert, hmm a Ulrika ovšem... jeйда! Jeйда!... Tam stojí taky – moje maminka!

„Mami, moje mami, co ty tady děláš?“

„No, přišla jsem tě uvítat z těch vykopávek. Víš, že mamince se lhát nemá?“

„Ale mami, já jsem nechtěl, ale musel jsem...“

„Já už všechno vím ty můj Ludvíčku... ty můj hrdino... to jsem ráda, že jsi zase doma!“

„A kdo to prozradil? Ulrika, že?“

„No, ano, děvčata už jsou taková, nic si z toho nedělej...“

A zatímco se objímám s maminkou a trochu i s Uli, tahají ostatní ty vaky do musea.

Když vtáhli do musea i ten poslední vak, čeká nás všechny šok. Veliký šok. Jak jsem už řekl, rozdíl tlaku vzduchu tady a tam, za králičí dírou způsobuje, že se prosmuglené vaky tak nějak nadmou. Konec konců nadýmají se i moje vnitřnosti. A všechnen ten přetlak jde samo sebou ven. No a jeden z vaků dosti hlasitě rupnul ... a vylezl z něho Špaček!

„To koukáte? Co?“

Pravda je, že jsme všichni opravdu museli vypadat dost šokovaně. Z pytle vyleze z ničeho nic veliký nahatý chlap. A zatímco jsme my ostatní hleděli v tom překvapení dosti strnule, jásá Špaček nečekaně vysokým hláskem. No jo, zvykl jsem si tam, že ten člověk mluví „basovým basem“... a ten starý šedivý a zarostlý chlap tady povykuje radostí!

„Jsem doma! Doma! Dostal jsem se domů. Ludvo, kamaráde, díky tobě jsem doma, ty jsi mne protáhnul... Napadlo mne hned, jak jsi prošel třikrát za sebou... no díky tady doktorovi, že?“

A nastalo nakukování do žoků, kde co je, i když Špaček měl přehled, to se musí nechat. On chudák vlastně tím zásobováním žil. No dalo by se říci: rozený skladník! A mezitím mi maminka přinesla lepší šaty, a ovšem něco i pro Špačka.

A tak jsem unikl té krysaře, unikl jsem domů. A to by bylo asi tak všecko. Akorát mě trápí pár otázek, tedy jako studovaného historika, s mungovským heslem „běž se podívat“: Jak asi tak vypadají dějiny toho světa za králičí dírou? Jak přišli ti jejich kluci, ti „jezinci“ k té zakrslosti? Jak je to vlastně s tou částí jejich světa, která, zdá se, unikla zdivočení? K čemu mají ta dvoubarevná semínka na té desce, na obyčejnou hru pro zábavu mi to nevypadá... A co ty slavné housenky? Vystaví můj luk v nějakém jejich jezinčím museu? Vlastně by se s nimi dalo i domluvit. Teda pomocí toho divadélka, pomocí loutek. Snad by pochopily i něco jako komiks... hmmm, škoda. Ale zůstat bych tam opravdu nechtěl, tahle druhá cesta byla dost nebezpečná... Ty modrovlasé to docela pokazily...

Ted' jsem zpátky, a je to tak dobře.

Konec 2. části

3. část – Záchranná výprava Špačkova vzpoura

Ačkoliv jsem se domníval, že se teď pěkně v tichosti vrátím do školy poklidně vyučovat dějepis, zeměpis a možná i tu fyziku, jak o tom ve městě nikoho nenapadlo ani pochybovat, ba ani pomyslet na něco jiného, následující události všechno postavily na hlavu.

A může za to pan Špaček! Ani se ve městě kale neohřál, už požádal Družinu svolat městskou Radu, vyžádal si na ní i mou přítomnost a pustil se do »Vrchního matriarchálního velitelství« s razancí, jakou jsem od něho nečekal. Po pravdě řečeno, nečekal ji nikdo. »Vrchní matriarchální velitelství« třeštilo oči nejvíc. Schůzka je na faře, aspoň nemusíme chodit daleko, v bývalé jídelně. Nikde tu nevidím Ulriku, je tu podle všeho jen užší Družina, aspoň se vejdemo k bytelnému dubovému jídelnímu stolu. A pan Špaček si hned bere slovo.

„Myslím, že mi celé tohle město strašně dluží!“ začal nečekaně. „Věnoval jsem vám nejlepší léta mého života – a vy byste mě šoupli zpátky do cely na faře, abych zase učil za pár šupů? Tak si to vážně představujete?“

Pan Špaček, ten obětavý pan Špaček – a tohle? Kde se to v něm vzalo?

„Upřímně řečeno, nic jiného nás ani nenapadá,“ odvětila mu klidně paní tajemnice Vaňková.

„Neumíte si nic jiného ani představit, což?“ přikývl pan Špaček sarkasticky. „Přitom je představitivost důležitější než vědomosti, jak pravil jistý Einstein!“

„Zřejmě máte představy jiné,“ řekla Vaňková. „Tak sem s nimi, ať víme, na čem jsme!“

„Tak za prvé!“ začal pan Špaček vypočítávat. „Tři poslední vaky jsou moje! Ty jsem si tam uchystal pro sebe a nikomu jinému – snad až tady na učitelskýho Ludvíčka – by beztak k ničemu nebyly. Ale to není všechno!“

Nebylo mi jasné, k čemu by mi to bylo, když neumím šťávičky zpracovávat, ale už pohled na Špačka stál za to. To nebyl obětavý, zakřiknutý učitel, ale hlasatel nové víry, plamenný vizionář!

„Město i tak nebude škodné,“ pokračoval. „A proto si myslím, že by se teď mělo o své dobrodince zpoza Kejvalky pěkně postarat. Trochu pohnout kostrou a pustit pár zlatáků z městské pokladnice. Věnujete nám – pro začátek myslím mě a pana Ludvíčka – pozemky od rybníka Pilíku až po lesík Ryšku. A na kraji, na břehu Pilíku, nám postavíte vilu.“

„Nejste zrovna skromný, pane Špačku!“ upozornila ho jemně paní doktorová Schubertová.

„Vilu s laboratořemi!“ pokračoval Špaček, ani si nevšiml odporu, který se proti němu začínal v městské Radě zdvihat. „Za tou vilou bude stát parou vytápěný skleník, naplněný vzduchem se složením co nejpodobnějším tomu »za Kejvalkou«. Přitáhl jsem v jednom měchu vzorek atmosféry a pan inženýr Hanzl už zkoumá složení. Naštěstí tvrdil, že má spektrometr, ty za mých studentských let nebyly, snad to zvládne. Budeme tedy potřebovat ocelové tlakové láhve s plyny, důležité je, že ve světě existují – a budeme jich potřebovat slušnou zásobu. Skleník bude náš – tedy můj, pana Ludvíka a pak se ještě uvidí, koho mezi nás přibereme.“

„Chcete pěstovat rostlinky dovezené Kejvalkou?“ došlo jako první paní Markétce. Očividně byla z celé Družiny nejdůvtipnější. „A koho chcete do toho vašeho spolku přibírat?“

„Ano, chci pěstovat rostliny provezené Kejvalkou,“ souhlasil pan Špaček. „Přibírám ale jen odborníky. Skleník nemůže být obyčejný, to by nic nevydržel. Musí totiž vydržet všechno – vnitřní přetlak, horko, silnou vlhkost, korozivní prostředí, musí ochránit vnitřek i před přímým slunečním světlem... Nechat rostlinky jen tak na záhonu znamená nechat je spálit, »za Kejvalkou« je sluneční světlo tlumené, tady Ludva to potvrdí! Dnes se dělají takové velké nafukovací haly, takže jednu – z poloprůhledného materiálu, aby propouštěla ze slunečního světla jen část – seženete, ušijete nebo třeba slepíte, ale bude tam stát, jasné?“

„I když váš první pokus...“ připomněla mu paní doktorová Schubertová, ale víc nedořekla.

„Můj první pokus byl jako pokus jakéhosi Mičurína, který bájil, jak bude za polárním kruhem pěstovat pomeranče!“ přerušil ji a zvýšil hlas. „Ano, byl to nesmysl a spálil mu je první mráz.“

V prostředí na Zemi zakejvalkové rostliny nevydrží, budou jen živořit a uhynou! Teprve když jim připravíme podmínky, na jaké byly zvyklé tam, až pak můžeme očekávat úspěch! A co se města týče, užitek z toho bude mít větší, než z občasných nebezpečných výprav. Jestli se to povede, získá město plynulý přísun potřebných materiálů, ne jednou za čas. Ale hlavně – nikomu tam nepůjde o krk. Máte vůbec přehled, kolik dobrých chlapů tam zůstalo? Ještě vám to není jasné?“

„Bylo by to – snad – zajímavé,“ uznala opatrně paní doktorová Schubertová. „Ještě tak mít aspoň náznak jistoty, že se to zadaří!“

„Jistotou je jediné smrt!“ opáčil pan Špaček. „Něco vám povím. Ludva by to mohl potvrdit, ale byl tam jen dvakrát a nemá dost dlouhou dobu ke srovnávání. Svět za Kejvalkou se v posledních letech zhoršuje. Už dnes není bezpečný a bude to horší a horší. Výpravy tam budou nebezpečnější a výsledek nebude stát za námahu ani za riziko. Pokus se skleníkem je přinejmenším pokusem s nadějí. Ne s jistotou, ale s nadějí na nezávislost města na světě »za Kejvalkou« se všim tamním nebezpečím. Uznějte aspoň, že to stojí za trochu námahy!“

„Nějak z těch plánů ale vynecháváte Družinu!“ namítla paní doktorová Schubertová.

„Družina se bude starat, aby se okolní svět za žádných okolností nedozvěděl, k čemu je nám vlastně ta hala-skleník,“ opáčil pan Špaček. „Troufám si tvrdit, že to bude stejně odpovědný úkol, jako utajení smyslu Kejvalky. Asi by bylo dobré postavit ty haly rovnou dvě. Druhá, blíž k centru, může sloužit jako užitečná kamufláž – k vodění návštěv za nos, k pěstování okurek, salátu a rajčat, ale tuhle starost už na svou hlavu neberu, o to se musí postarat jiní. Nechám to s radostí na vás.“

„Má to jednu vadu,“ podotkla paní tajemnice Vaňková. „Musíte přece uznat, pane Špačku, že by takový projekt těžce závisel na vaší osobě. Nic ve zlém, ale kolik vám je let? Obdivuju vás, že se ve vašem pozeňnaném věku ještě chystáte na něco takového...“

„Chápu!“ přerušil ji pan Špaček. „Považujete mě za bezpečnostní riziko toho podniku. Jistě, bude mi brzy stovka, už jsem šedivý jako vlk. Nezapírám to. Ale podívejte se na mě! Považujete mě za třesoucího se stařečka, kterému musí někdo denně vyměňovat plíny? Sledujte!“

Sáhl do igelitové tašky u svých nohou, vytáhl klasickou koňskou podkovu a pomalým tahem ji jen tak rukama zkroutil do vrtule. Nikdo ani nepípl. Pravda, tohle se jen tak nevidí.

„A aby to nebylo až tak velké bezpečnostní riziko, hlásím jako prvního společníka tady učitelského Ludvíka,“ dodal a obrátil se ke mně. „To je přece mladík v rozpuku, na počátku života a přitom – Ludvo, narovnej to!“

Podal mi zkroucenou podkovu. Chtěl jsem v první chvíli protestovat, že to nedokážu, ale pak jsem si vzpomněl na svaly, co mi díky jezinkám narostly... Převzal jsem podkovu ještě s respektem, je to přece jen houževnaté kované železo... ale pak jsem ji vzal silou a také tak pomalu, jako pan Špaček, jsem ji srovnal do původního tvaru. Zůstala sice trochu zvlněná, kov těžko narovnáte přesně tak, jak byl, ale byla to zase podkova a ne vrtule. Družina i s městskou Radou zašuměla a to mi načechralo Ego víc než cokoliv jiného. Proto mě sem pan Špaček potřeboval! Mám být jeho společníkem? Jenže – což o to, podkovu narovnáám, ale abych ho zastoupil i v zahradnických pokusech? Když sotva rozeznám tu-lipán od lípy?

Raději jsem mlčel, bylo to tak lepší. Fantazie všech mezitím pracovala na plné obrátky. Jenže všechno hovořilo pro Špačka. Byl tu v současné chvíli jediný, kdo se mohl považovat za odborníka. Kdoví, co všechno dělal »za Kejvalkou« i v době, kdy jsem tam nebyl? Já bych si na nic takového netroufl, ale on může... a co když mu to vyjde? To by byl konec výprav za jezínčími poklady! A konec napětí, jestli si to Kejvalka znenadání nerozmyslí a nenechá si nás tam jako trosečníky, Robinsony na pustém ostrově... Špačkův plán přece vypadá reálně! Místo dobrodružných výprav skleníková hala, místo nejisté existence pirátů usedlý život zahradníků...

Raději jsem mlčel, bylo to tak lepší. Ale bylo znát, že stojím plně za Špačkem. Podal jsem srovnanou podkovu beze slova paní doktorové Schubertové, ať si ji prohlédne. Natáhla pro ni ruku, ale podcenila její váhu a když ji uchopila a já jsem podkovu pustil, v natažené ruce ji neunesla. Jen to řachlo o stůl! No co co co... je to přece poctivé železo, žádná načančaná rekvizita! Naštěstí i ten stůl něco pamatuje, na faře nehledejte moderní stolečky z papundeklu, ale poctivou dubovou práci.

Podkova zvolna kolovala kolem obrovského stolu. Každý si ji potěžkal, někteří chlapi zkusili svaly, ale nikomu se nepodařil ani náznak toho, co mně a panu Špačkovi. Dámy to pro jistotu ani nezkoušely, nechtěly se jistě ztrapňovat. Moje Ego zatím pěkně košatělo.

„Když je to tak, za pokus by to snad stálo!“ navrhla po dlouhém mlčení Markétka.

„Ale co když to zase nevyjde?“ vyjela si na ni paní doktorová Schubertová.

„Tak na tom budeme jako teď,“ pokrčila rameny Markétka. „Neříkejte, že město nechá obě haly potupně zbourat! V nejhorším budou sloužit k pěstování rajčat, salátu a okurek, jak tady pan Špaček navrhuje. To se přece neztratí! Vydělávat se dá slušně i na úplně obyčejné zelenině! Shodli jsme se ignorovat rajčata ze Španělska, proč nemít vlastní?“

Byla to asi ta kapka, kterou to převážilo. Najednou Družina neprotestovala a Městská Rada byla taky pro, zkrátka nejbližší investiční akcí města budou dvě haly a vila – laboratoř pro pana Špačka a jeho společníky... zatím jen pro mě... Panečku, to to ale nabírá azimut!

„Ale trvalo vám to!“ neodpustil si pan Špaček. „Tak vážená Družino, musím ještě dodat, že nestačí souhlasně pokývat hlavami a poplácat nás uznale po zádech, teď bude nutné pořádně hnout kostrou! V posledních třech vacích mám, jak už vám jistě došlo, rostlinky. Znamená to, že hala musí stát dřív než sazeničky uhynou. Někoho okamžitě pošlete do světa pro plyny v tlakových laškách a dáte mu na to peníze, zadarmo jistě nebudou. Další parta dostane veškerou podporu, aby sehnala, postavila a nafoukla tu halu, vem kde vem. Třetí partou budou topenáři, kteří tam zavedou parní topení, je to stejné jako kdyby dělali ústřední topení v domku, jen kotel musí být silnější, jinak to nemá cenu. Jasně? A dozvěděl jsem se, že tu máte firmu, která staví repliky starých roubenek. Jednu tedy postavíte vedle vily, protože i Ludva musí bydlet na dosah. Teprve tomu říkám »pohnout kostrou«, vážení! Takže Družino – vyskočte jako **jezeleni** z Alenčiny říše divů a začněte konat!“

A nabralo to nejen azimut, ale i patřičný fofr. Mezitím se na faru dostavil místní chemik pan inženýr Hanzl, v ruce papír se složením vzduchu a do dvaceti minut odjela paní tajemnice Vaňková s manželem autem podle jakési internetové adresy pro tlakové láhve s potřebnými plyny. Markéta mezitím přivlekla pana architekta Neuwirtha, který nevypadal příliš překvapeně, jako jistý Ludvík, když se dozvěděl o existenci Družiny, ale bleskurychle pochopil, že musí na požadavek Družiny – »pohnout kostrou« a vyprojektovat vilu s laboratořemi, o čemž se začal pilně dohadovat s panem Špačkem... Parta u počítačů mezitím na internetu zjistila, která firma je schopná postavit nafukovací haly podle Špačkových požadavků a hlavně tak rychle. Požadavky jsou přitom speciální – uvnitř budou pekelné podmínky, žádný kov tam nevydrží, všechno musí být tedy venku.

Ale co já? Moc jsem si nevěřil, ale na druhé straně... Špaček neplácá nesmysly bez ladu a skladu, má to úžasně dobře sesumírované, vždyť tam »Za Kejvalkou« prožil na rozdíl ode mě celý život a zřejmě tam jen nehodoval a neduffnil, jako jistý Ludvík. Vlastně jsem ho tam nikdy neviděl sřátého... Mě by jezinky očarovaly a unesly jako Smolíčka pacholíčka, jeho ne...

Ludvíčku, drž se pana Špačka, ten ví, co chce... opakoval jsem si pro sebe. Chce, abych bydlel v úplně nové roubence poblíž, zřejmě mě chce opravdu zaměstnat na rostlinkách, jinak bych mohl bydlet na faře jako dosud.

Družina mě kupodivu nechala úplně mimo hru, ale tady bylo třeba jednat a já jsem byl ve městě pořád cizincem, který se tu nevyzná a nemá potřebné kontakty... a na vysvětlování a nějaké zasvěcování opravdu nebyl čas! Ale co, pan Ludvíček už má zásluh dost, Ludvíček sem protáhl pana Špačka, i jeho rostlinky, konečně mě tu někdo začal trochu uznávat!

A s tou podkovou, to by měla vidět Ulrika! A moje maminka! Ty svaly nejsou pouhá paráda! Musím si tu podkovu vypůjčit, aby to obě taky viděly. I když si myslím, že si ji nechal pan Špaček udělat u kovářů z měkčího železa, než je u podkov obvyklé. Jistě – a nebyla zakalená, kalená ocel by také tak snadno nepovolovala.

Jenže pánové z Družiny si to zkusili všichni – a ani si neškrtili! Před výpravami za Kejvalku bych ji ohnul jen kdyby byla z pravého Pardubického perníku. Jestli mě pan Špaček přibere k sobě, budu se muset naučit přírodopis »zakejvalkových« rostlin, ale zvládl jsem pajdák, zvládnou i tohle.

Navenek jsem mlčel, ale ani jsem neprotestoval.

A mlčení je souhlas!

Zahradnictví

Mít takovou organizaci naše vláda, jezdili by se k nám učit i Japonci!

Fara bzučí jako úl plný včel, Markéta s mobilem u ucha obtelefonovává topenářskou firmu, paní doktorová Schubertová diriguje stavební firmu, která má stavět vilu. Pan architekt Neuwirth dostal zakázku, kterou musí splnit během dneška, ručně by to nebyl schopný narýsovat, naštěstí má počítač. Dnešní architekti a konstruktéři nepotřebují doma obrovský stojan s rýsovacím prknem, ale pořádný procesor a velkou tiskárnu, pan Neuwirth je má, jinak by tu zakázku nedostal. Přivezl si je autem na faru, aby nezdržoval, obsadil jednu celu a jede jako fretka. Prý využije nějaký svůj starší projekt, jen ho trochu opráší a adaptuje, stavební firma už netrpělivě čeká na výkresy. Za chvíli odjíždí parta vyjednávat nafukovací halu, pan doktor Schubert s kýmsi telefonuje dodávku nějakých manometrů, snímačů tlaku, tenzometrů a dalších fujtajblmetrů, ještě nějaké náhradní kompresory... cákryš, vždyť ta hala nebude lítat kolem zeměkoule, bude stát pevně na zemi, ale důkladná bude jako spojení kosmických stanic ISS a MIR dohromady...

Nechci vidět ten poprask a zklamání, až to nevyjde!

A přitom všechno jede jen podle jakési Špačkovy vize! Špaček je vystudovaný chemik, jenže vystudoval kdysi dávno, za první republiky, mezitím se chemie – jako ostatně všechny vědy – hnula mílovými kroky vpřed, dnes by mohl v chemičce nanejvýš čistit kalolis, což je prý práce špinavější než kominická... Ale on to ví, proto si tu sehnal kolegu s novějšími znalostmi – a taky s přístrojem, který za dob Špačkových studií nebyl běžně k dispozici. Špaček ví, co chce!

„Ludvo, dobře, že jsi tu!“ volá na mě. „Tady máš plánec roubenky, už ji začali stavět, měli ji pro někoho jiného, ale my máme přednost. Takže vezmi Ulriku a zajděte si k Ptáčkům, Uli jistě ví, kde to je, vyberte si tam nábytek, abyste neměli holé stěny, nevejřej tak na mě, na Ulriku jsem si nemyslel já, ale ty, koukejte to vybrat spolu, ať se pak nehádáte, že je to špatně... Jo, platí to město... máti tam ani neber, ta bude bydlet na faře, znáš to, oblíba tchyně narůstá se čtvercem vzdálenosti, maminka je to pro tebe, pro Uli je to tchyně... že ještě ne? Kdo to za Kejvalkou vzdychal po Ulrice? Co není, brzy bude, nebo sis nedejbóže našel jinou holku? Ne? Takže popadni Uli pod pazuchu a sypat k Ptáčkům, už vás tam čekají!“

Takže Ludvíček půjde s Uli shánět nábyteček, to vypadá jako zařizování hnízdečka, někdo tady zase za mě řeší můj život! Jenže šprajcnout se, to by byla naprosto zbytečná frajeřinka libová, tohle je zkrátka příležitost! Špaček nám hodil udičku i s podběrákem, zlobit se na něho nesmím, vlastní baráček mi jako učiteli nikdo nenabídne. Špaček mě chce jako společníka a nenabízí to kdekomu... Teď jde o to, aby chtěla i Ulrika, jenže té jistě stačí podat prst... jak mi to kdysi říkal táta? Popadni první holku, kterou si umíš bez problémů představit jako matku svých dětí, ale pak už se po ostatních nerozhlížej! Když si jí budeš hledět, ta jediná bude ta pravá a lepší už nenajdeš!

Půjdu tedy pro Uli, lepší holku beztak nenajdu. Starší a rozumnější jsou zadané a Uli nebude věčně takové třeštidlo. Ale nejprve se stavím za maminkou. Maminka bydlí tady na faře, stačí vyběhnout schody do patra a jemně zatukat na dveře...

A hledme, jsou tu obě, jako kdyby čekaly jenom na mě, nemusím aspoň chodit daleko.

„Jé, Uli, to je dobře, že jsi tady!“ já sám a dávám jen tak na zem taštičku s podkovou. Chtěl jsem jim oběma něco předvést, ale to je teď vedlejší, hlavní je papír s plánkem úplně nové roubenky stavěné jako replika starodávných, je to se všemi kótami, podle toho si máme jít vybrat nábytek, kuchyňská linka už tam bude, tak ještě zařídit pokoje...

„Nevím, nakolik vás už kdo informoval, ale budu se stěhovat,“ začínám bez dlouhého úvodu. „Do roubenky vedle vily, co teď začnou stavět pro pana Špačka a spol. Pan Špaček chce pěstovat rostlinky ze »zakejvalky« a chce mě za společníka, takže budu to »**a spol**«. Vypadá to zajímavě, takže to беру. Tobě, mami, nezbyvá než souhlasit, ale tebe, Uli, se musím nejprve zeptat – chceš mě? Jestli ano, budeme tam bydlet spolu.“

Uli vyskočila jako srnka a mám ji kolem krku, „To se rozumí, že chci!“

Maminka na to jen kouká, ale nic neříká, jen si utírá oči kapesníčkem, takže poslední nejistý bod mizí a půjdeme spolu s Uli k těm Ptáčkům.

„Neměl bys jít nejprve požádat rodiče o její ruku?“ namítá trochu nejistě maminka.

„Tam půjdeme potom,“ uklidňuji ji. „Teď jdeme objednávat nábytek, to spěchá víc!“

„A máš na to peníze?“ strachuje se maminka.

„Jistě!“ ujišťuji ji. „Ty »vykopávky« byly přece dobře placené, neříkali ti to?“

„Vždyť jsi nebyl na žádných vykopávkách, ale...“

„Pšššt!“ ukážu mamince prst na puse. „Kejvalka je pořád tajemství!“

Což je argument jako hrom, »Vrchní matriarchální velitelství« sice maminku i Ulriku přijalo mezi sebe do Družiny, ale jen jako »řadové členky«, ne do »užšího výboru«. Proto nebyly u toho hlavního jednání, ale tajemství Kejvalky už pro ně není tajemství, které by nesměly znát, teď je to tajemství, které znají, ale nesmí je nikde naplno rozkecat. A to je ještě tisíckrát horší! Tady ve městě kdekdo tuší všechno, dokonce i děcka ve škole, ale jen Družina zná details. Ulrika vlastně získala postavení, jaké jí budou kamarádky závidět, ale ona má teď oči jen pro Ludvíčka, teď už dokonce »pro **svého** Ludvíčka«, když už se konečně naplno vyjádřil... a jde se k Ptáčkům!

»U Ptáčků« je obchodní dům v centru, není to takový klasický supermarket, ale spíš jako byly svého času Kotva nebo Bílá Labuť v Praze, než to dnešní nenažranci nechali zpusnout. Přiměřeně menší, samozřejmě. Tady to zůstalo v prvorepublikovém stavu, podle letopočtu »založeno 1789« možná ještě starším, patrová budova ani moc nevyčnívá, ale mají tam od železářství přes elektro po drogerii všechno. Pamatujete se v Praze na známé železářství »U Rotta«? Tak to už také rozkradli... Zato firma »U Ptáčků« je pořád solidní. Drogerie nenabízí nesmysly, jako jinde v Čechách, ale jen prvotřídní zboží. »Jezinčí kosmetice« říkají »elixírky«, na malé městečko je tu dost plno, ovšem Uli mě táhne nahoru po schodech do oddělení nábytku, tady tolik zákazníků není a opravdu nás tu čekají. A jestli si necháme poradit, návrh je v ceně, platí Družina.

Ale žádné faktury, žádné peníze, skoro jako u jezinek, vybereme si, udělají nám počítačový 3D-pohled do bytu, pak předvedou dva jiné návrhy, co myslíš, Uli, nebylo by lepší tohle, tak jo, dáme si poradit, do roubenky se nejvíc hodí pokoj ve stylu »selská jizba«, žádná laciná dřevotříska potažená tenkou dýhou »ála mahagon«, ale pravé dubové fošny, něco podobného i do ložnice, sedací souprava musí být především pohodlná... poslední, menší komoru chce Uli v dětském stylu, neplánuješ to moc dopředu? Ale proč ne, co není, může být... A zase, žádné podpisy, žádné faktury, Družina jedná bez papírové dokumentace. Nic neobjevili Němci, nic neobjevili soudruzi, a kdyby přišla kontrola třeba z horoucí **brusele**, taky nic nenajde. Družina je nad systémem!

„A vrátíme se na faru, ne?“ snažím se Uli odtrhnout od barevného katalogu zboží. „Tady už přece máme vybráno!“

„Proč pěšky?“ ptá se mě Ulrika. „Počkáme tady na naše, už sem jistě jedou...“

Usměje se a přitom se jí dělají na tvářích takové hezké dolíčky... no jo, doteď jsem se na ni díval většinou jinam, zejména když měla na sobě Evino roucho, ale ona je hezká i ve tvářičce, taky to má cosi do sebe...

A v malinké kabelce jí začne kokrhat mobil, Uli ho vytáhne a chvíli se s někým dohaduje.

„Jo, čekáme před Ptáčkovejma!“ ukončí hovor a spustí mobil zpátky do kabelčičky.

„Jdeme!“ vyzve mě. „Tady jsme to zvládli, teď pro nás přijedou autem naši. A jedeme na faru za matinkou.“

Takže moje maminka je teď »matinka«, no rozhodně je to lepší než »tchyně«. A protože pro nás přijedou Ulričini rodiče, budu mít příležitost požádat je o ruku dcery. Jenže bych si měl někde sehnat nějaký pugét, jak se to přece sluší!

Parkoviště před Ptáčkovými, neboli »obchodním domem P. J. Ptáček a synové«, založeno 1789, je poměrně malé, ale pár aut se sem ještě vejde. Nýlvtovi mají blankytně modrou škodovku, učiněnou vykopávku, embéčka se už jinde v Čechách skoro nevidí, ale načančanou, leskne se jako nová. Když se rozhlédnu kolem, starých vozů tady jezdí víc než nových, jak se zdá, nejnovější

škodovka je tu favorit, tady vidím hned dvě staré volhy, načančané jsou ale všechny. Nezbyvá mi než pochválit majitele, že se o své auto tak pečlivě stará.

„To je přece normální, tady jiná než repasovaná auta nejezdí,“ odmítá díky pan Rudolf Nývlt, můj budoucí tchán.

A honem ještě poklonu paní tchyni! Paní Vilma Nývltová je mladistvě vyhlížející dáma, jenže já vím své, mladistvý vzhled je tu normální, »elixírky« se činí a člověk chápe, proč je po nich hlad.

A jedeme – jenže tohle kňourání přece není zvuk motoru, to přece ne!

„Vy to máte předělané na elektřinu?“ podívám se.

„To je přece taky normální,“ odvěti pan Rudolf, „vy jste vlastně **naplavenina**, že? A většinu času jste byl za Kejvalkou, Uli už nám to říkala. Tož asi pořád žijete v zajetí starých představ. Tady totiž jezdí na elektřinu **všechna** auta, jiný pohon nepřípadá v úvahu. Když si někdy vyjedu do světa, u každé pumpy se otřesu nad cenami!“

„Jak daleko to dojde na jedno nabití?“ probudí se ve mně zvědavost.

„A víte, že nevím?“ zarazí se pan Rudolf. „Ještě se mi nestalo, abych *mladoňky* vybil. Myslím tím Mladoňovy akumulátory, senzační věc, však jste pro ně jistě dovezl další várku elektrolytu, bez toho se nedají dělat, ale tady neuděláte krok, abyste na ně nenarazil. Jsou v každém autě, v každém domě. Nedaleko od města teče v kopcích bystrina. Už za první republiky na ní město nechalo postavit malou elektrárničku, stavěl ji ještě starý Mladoň. Část vody svedl do potrubí, obešel tím vodopády, získal spád a dole postavil turbínu. U elektrárny pak postavil baterii mladoněk. Bystrinou teď teče jen to, co elektrárna nespoteřebuje, v době sucha v tomto úseku vysychá úplně. Turbína by ve dne městu nestačila, ale v noci, když není odběr, nabíjí mladoňky a ty jí pak ve dne vypomohou. Dnes už nepoužíváme motorgenerátory, moderní střídače jsou lepší, k výrobě elektřiny jsme zapojili i fotovoltaiku na střeších, ale mladej Mladoň nestačí vyrábět »mladoňky« dál, zejména když se výroba zastaví na nedostatku elektrolytu. Odebíráme i Čezáckou elektřinu, ale to je jen kamufláž, aby se neřeklo. A čím víc zdražují, tím méně od nich odebereme a zaplatíme. Většinu elektřiny dnes máme z mladoněk. S Mladoněm se jistě brzy seznámíš, už kvůli tomu elektrolytu. Jeho předkové se honosili jménem »Jungmann« a byli prý příbuzní slavného obrozence v Praze, ale v obrozenecké době se dal jeho praděd přejmenovat na »Mladoň« – znáte ty obrozence a brusiče jazyka českého... Za Protektorátu se musela celá rodina skrývat... vlastenectví se dnes už necení, ale věrnost městu ano, tuhle ctnost bereme vážně pořád...“

„To auto dojde dál než sto kilometrů?“ přeruším ho otázkou. Sto kilometrů je obvyklý dojezd elektromobilů ve světě, že by zdejší byly lepší? Mladoňovy akumulátory, »senzační věc«, potřebují ovšem elektrolyt zpoza Kejvalky... takže další zdejší bonus, mimo město nedostupný...

„S tímhle jsem byl nejdál na Jadranu,“ poplácá pan Rudolf volant emběčka. „Tam a zpátky non stop, bez benzínu a ani při návratu motory nezpomalovaly, že by neměly šťávu. Pak jsem to dal nabít – a tím pádem zase nevím, kolik se do mladoněk vejde. Musel bych se někoho zeptat.“

Mezitím jsme dojeli k faře, myslel jsem, že půjdeme nahoru, ale maminka je dole ve velké jídelně, tam co se konala poslední konference Družiny, z »Vrchního matriarchálního velitelství« je tu Markéta, paní tajemnice Vaňková, ředitelka školy i doktor Schubert s chotí. Copak se to děje?

„Tak vás tady máme!“ vítá nás tajemnice Vaňková. Následuje vítání a potřásání rukou, přitom mi pan doktor Schubert po straně vrazí nenápadně do ruky pugét.

„Jdete přece žádat rodiče Uli o její ruku!“ šeptne mi potichu. „Sluší se přijít s kytkou, ne?“

„Ale proč zrovna vy...“ trochu se upejpám, „tu kytku bych měl přece shánět já...“

„To si povíme potom, teď na to není čas,“ odbude mě doktor. „Berte, dokud je ruka Páně otevřená!“

Jdu tedy, skoro jako kdyby to nebylo nahané, k Nývltům. Takže dojde konečně i na tu kytici, odevzdanou paní Nývltové, a ona klasická formulka »žádám vás o ruku vaší dcery Ulriky«, po níž následuje ze všech stran bouře gratulací. Maminka si štěstím utírá oči, v tom si může podat ruce s paní Nývltovou, Ulrika září, teď už to má stvrzené i před městskou honorací, to už je skoro jako v kostele, i když už se domlouvá i to oficiální...

„No a jménem Městské Rady vám předávám mobil od Družiny, kartičku od Ludvíkova konta a klíče od vašeho nového bytu,“ korunuje gratulace paní tajemnice Vaňková.

Mobil Samsung koupila Družina, abych byl kdykoliv dostupný, ale i mně se jistě bude hodit. Kartička od konta vypadá skoro jako klasická Master Card, až na to, že má logo Kampelička, je to ovšem úplně jiná Kampelička než ty nedávno zkrachovalé tunelářské. Tahle je zdejší, nezávislá na ostatních a nepřetržitě fungující »od roku 1864«, necelých šest let po první družstevní záložně Františka Cyrila Kampelíka. Na rozdíl od ostatních poboček tahle vydržela nepřetržitě i přes válku, kdy peníze znehodnotili Němci, za komunistů, kteří je znárodnili, i dnes. Město ji utajilo i před Českou národní bankou a její platební kartu uznávají ve všech zdejších obchodech. O výši konta nepadne ani slovo, ale něco tam jistě bude, časem se podívám. A klíče od bytu? To je práce pana Špačka. Roubenka prý už stojí hned vedle »Špačkárny«, což je neoficiální název Špačkovy vily i s halou, který se určitě ujme. Budeme bydlet dál od rušného centra, ale je tam klid, rybníček má písčitou pláž ke koupání, nedaleko je i známá Šterkovna s nudapláží, kde jsem Ulriku viděl poprvé, jen do školy to budu mít dál. Klíčová otázka ovšem je, kde budu trávit více času. Zda ve škole jako učitel, v muzeu v přízemí Kejvalky jako kustod, nebo ve »Špačkárně«?

Uvidíme!

Na nové působiště jedeme opět embéčkem pana Nývlt. Maminku usadili vedle řidiče, vzadu se musíme trochu směstnat, Uli jako nejstíhlejší sedí uprostřed a mačká se na mě. Ovšemže ráda!

„Poslyš, Ludvo – nechceš tohle auto?“ utrousí ke mně dozadu pan Nývlt.

Tykáme si od slavnosti, proč ne, já bych se jim to navrhnout neodvážil, ale pan Nývlt i jeho paní Vilma jsou z tykání očividně potěšení, proč jim kazit radost?

„Myslel jsem, že jste s ním velice spokojení,“ namítám trochu.

„Jsme,“ přikývne pan Nývlt, neboli Rudi. „Ale vy dva přece nebudete bez autáku. A já si už dlouho brousím zuby na sporták. Jestli si myslíš, že tohle auto je stařešina, můžeme se projet mimo město, tohle fáro sviští i dvě stě padesát kilometrů v hodině...“

„Nemám řidičák,“ namítnu.

„To není problém,“ tvrdí Rudi. „V nejhorším může řídit Uli, ale ty si jistě papíry uděláš taky, pro tebe to nebude problém.“

„Co si vlastně chcete pořídit?“ zajímám se.

„Jsem v pořadníku na škodovku 110R,“ pochlubí se Rudi. „A už brzy budu na řadě.“

„To je snad taky děsná vykopávka!“ dívím se.

„Ale je to jedno z nejhezčích českých autíček,“ ujišťuje mě Rudi. „Běžné škodovky seženeš kdykoliv, ale tyhle žádané jsou na pořadník. Takový repas chvíli trvá.“

„Tady někdo repasuje stará auta?“ zeptám se, abych nebyl mimo obraz.

„Jiná tady nejezdí,“ ujišťuje mě Rudi. „Nová auta nic nevydrží, jsou drahá a ne hospodárná, kdo by si je kupoval? Navíc jezdí na benzín – ve městě není jediná pumpa, nejbližší je skoro třicet kilometrů odsud, to víš, když nikdo benzín nekupuje, pumpař se tu neuživí.“

„Repasování znamená výměnu benzínového motoru za elektrický pohon?“ zjišťuji opatrně.

„Repasování znamená úplnou rekonstrukci,“ ujišťuje mě Rudi. „Dělá to firma Waltr. Koupí v bazaru nebo na inzerát staré auto, rozebere ho a pak začne. Opálit barvu, opískovat, tvrdochrom na všechny plechové díly – auto pak nerezaví. Nátěr elixírovou barvou, ta je pořád pevná a lesklá a špína po ní sama klouže. Místo motoru placaté mladoňky, auto pak má kufr vpředu i vzadu, nové nápravy s elektromotory v kolech a novější je jediné procesorové řízení motorů a brzd. Výsledkem je vlastně úplně nové auto, jen se zvenčí podobá starému. Jezdí tu ještě jako velká vzácnost i dvě staré Laurin-and-Klementky!“

„S novými auty se to nedělá?“

„A proč?“ opáčil Rudi. „Nač kupovat nové auto za milion, když se dá starší auto sehnat za pár šupů? Repas přijde na dvacet tisíc, jenže výsledkem je žihadlo, kterému se žádný nový vůz nemůže rovnat. Občas touhle škodovkou na dálnici předjíždím mercedesy a máš vidět, jak se tváří jejich

majitelé, když zastavím v některém motorestu! A to nemluvím o nákladech na provoz, které jsou u repasů skoro nulové. Občas doplnit olejové náplně a přes noc dobíjet. Ta sto desítka erko bude mít maximální rychlost tři sta jako formule, už se na ni těším. Škoda, že se s tím nesmí jezdit rallye, to by byla psina, až by naše »vykopávky« nechaly za sebou i nejnovější porsche!“

„To by stálo za to, ne?“ podívá se na mě Uli. „Naši už rodinné auto nepotřebují, sporták pro dva bude pro ně lepší, zato nám by se to hodilo, ne?“

„Za kolik?“ zeptám se stručně.

„Pětadvacet tisíc,“ řekl pan Rudi. „Kampeliků, to je tři sta tisíc českých. Cena repasovaných aut časem neklesá. Každých deset let to chce revizi u Waltra, poslední byla předloni, přijde na pět tisíc, ale auto dostane nové papíry a záruku na dalších deset let. Ještě chceš obdivovat mercedesy?“

„Mercedesy se nerepasují?“ zeptal jsem se.

„Repasují se jen škodovky,“ říká Rudi. „Mercedesy byly příliš dlouho nesmyslně drahé a dnes o ně není zájem. Jezdí tu sice i pár aut jiných značek, ale s těmi jsou problémy ohledně technických průkazů a tak... Volhy a trabanty smějí jezdit jen v obvodu okresu, mimo okres jejich papíry neplatí. Škodovky mají jako jediné repas i změnu pohonu legálně pro celé Čechy i pro zahraničí. Stanice technické kontroly ovšem také podléhá Družině...“

To už jsme objížděli rybníček, měl by to být Pilík, za ním se už tyčila rozestavěná budova vily a za ní – oči mě neklamou – se vzdouvala obrovská nafukovací hala ze dvou druhů materiálu. Dole šedá neprůhledná plachta, nahoře průsvitnější. A vedle, mezi několika smrky, které tu nechali pěkně stát, jako kdyby tu stála odjakživa, kouzelná perníková chaloupka!

Naše roubenka!

Další překvápko nás čekalo uvnitř.

Nábytek už tu byl, rozmístěný podle 3D-návrhu. I když k roubence nevedlo žádné elektrické vedení, uvnitř svítilo světlo a lednička byla plná dobrot. Kdo to zařizoval? Uli v ledničce objevila dokonce dort s iniciálami U + L = VL, no jo, tohle jsem viděl naposledy na gymplu, na pajd'áku už se to nepěstovalo. Takže jsme si dali pokračování oslavy z fary, teď už jen v rodinném kruhu. Dort byl vynikající, ovocný s krémem a s čokoládou, to já rád, Uli také a vlastně nikdo nevypadal, že by mu nechutnalo. A návrh pověstná medovina, tři láhve v ledničce, hned jsme jedné utrhli drápky!

Pak jsem se na chvíli omluvil, že půjdu za panem Špačkem, jistě bude v hale. Nikdo proti tomu nic neměl, jen Uli mi připomněla, abych se tam nezapomněl moc dlouho.

Od zadního vchodu byl k hale položený kamenný chodníček. Až mi zatrnulo! Přesně takový vedl přece za Kejvalkou nahoru ke Hnízdu! No jo, Špaček! Zrychlil jsem krok a za chvíli už jsem se pokoušel otevřít dveře do haly. Neměly kliku, až teď jsem si všiml tlačítka zvonku a zazvonil jsem.

„Ludvík, že?“ ozvalo se z malého mluvítka. Basem. Znamená to, že v hale je směs plynů jako podle vzorku a Špaček už začal pracovat.

„Jak se otevírají dveře?“ zeptal jsem se.

„Teď je neotevřeš, jsou otevřené ty vnitřní,“ ujistil mě Špaček. „Moment, zavřu je...“

Po chvilce se ozvalo zasyčení a dveře se otevřely. Za nimi Špaček ve stejném úboru jako za Kejvalkou – na Adama.

„Pojď dál a odlož si!“ pobídl mě a otevřel přede mnou malou skříňku, kam si mám dát věci.

„Dovnitř se chodí bez šatů,“ připomněl mi celkem zbytečně. „Můžeš tam nouzově i v šatech, ale ty pak vyhodíš, strašně rychle tam začnou plesnivět, dokonce i na těle.“

„Jako **tam**, že?“ přikyvuji a rychle cpu oděvní součástky do skříňky.

„Jo, přesně tak,“ souhlasil. „Což je naopak velice dobré znamení. A taky tu všechno rychleji rezaví, to taky není chyba. Už mám zasázeno několik záhonů. Ale ty snad máš být s Ulrikou, ne?“

„Jen jsem se na okamžik uvolnil,“ ujistil jsem ho.

„Nedalo ti, co?“ usměje se Špaček hrdě a zavede mě dovnitř haly. Je tu horko, dusno, blbě se tu dýchá, chybí nám správné »jezinčí mazáže«, ale ta chvilka se dá vydržet i pod vodou, jak říkal můj táta, ostatně to už není takový šok, jako poprvé.

„Prohlídni si to, ale pak mazej za Ulrikou!“ pobízí mě. „Užijeme si toho oba až až, ale dnešní den věnuj Uli a rodičům, nenech je čekat.“

Špaček je na mě hodný, aby ne, tady nikdo neviděl, jak jsem se **tam** ztrapňoval, tady jsem pro všechny **king**, co ohýbá rukama podkovy, pro všechny – kromě pana Špačka, který ví své. Ale i já si pamatuji na okamžiky, kdy se bál naopak on, my dva máme pro sebe pochopení ve všech směrech, to by mohlo klapat nejlépe. Budeme jistě dobří partáci.

Obhlídka těch pár záhonů netrvá dlouho, Špaček mi hrdě ukazuje, co kde zasadil, ale pak mě popohání za Uli a tentokrát cítím, že to myslí upřímně. Takže se seberu a jde se ven přes trojité dveře a dvojitou přechodovou komoru. Nejprve první oddíl, ozve se čerpadlo, odsává vzácnou směs a pomalu ji nahrazuje chladnějším vzduchem. Pak projdu do šatny, kde se musím obléci. Špaček dál nejde, vrací se do haly sázet sazeničky, má jich tři měchy, takže má co dělat. Sem do šatny už by se plyny z haly dostat neměly, ale ještě je tu trochu cizí vůně. Teprve pak, už oblečený, mohu ven.

Myslel jsem, že jsem tam byl na skok, ale byla to skoro hodina. Ted' spěchám do roubenky. Rodiče tu ještě jsou, ale už se chtějí loučit. Odvezou i maminku do fary, zůstaneme tu sami s Uli.

Konečně sami!

Plíseň

Ráno jsme se chystali »do města«, tak se tady říká cestě do centra. Jenže hned po ránu přijela dvě auta. Blankytně modré embéčko řídila paní Vilma Nývltová, ohnivě červený sporták pan Nývlt. Takže už si koupili tu vysněnou stodesítku erko!

Tím pádem pojedeme nejprve do Kampelíčky a pak na Dopravní policii přepsat embéčko na nové majitele. V Kampelíčce mě čeká menší formalita, formálně musím být členem družstva, vklad činí jeden »kampelík« neboli dvanáct korun, ale pořádek musí být, stanovy se dodržují už déle než sto let, nebudu výjimkou. Zejména když se ukazuje, kolik mám na kontě. Družina se zřejmě plácla přes kapsu, protože dvě stě tisíc »kampelíků« je přes dva miliony korun českých. Milion za každou cestu, to není špatné! Teď ovšem přepíši pětadvacet tisíc »kampelíků« na tchána a blankytně modré embéčko, co nerezaví a přitom sviští dvě stě padesát v hodině, bude naše. Přepis u Dopravní policie je už jen formalita. Řídit bude Uli, dokud si neudělám řidičák. Měl bych začít co nejdřív.

Zdejší kampelíčka má dokonce vlastní měnu, »kampelíky«. Mince mají hodnoty jedna, pět, deset, padesát a sto »kampelíků«, bankovky ani mince vyšších hodnot nejsou, jsou jen drobnější »čtvrtáky« a »osminky« zhruba v ceně tři korun a koruny padesáti. Stovce říkají postaru »zlaták« a i když je jen pozlacená, opravdu má zlatý lesk. A je to vlastně tisíc dvě stě Káčé, neboli »kačen«. Kampelíky ovšem, stejně jako ostatní utajované věci, nesmí opustit město. A kdyby se tak přece jen stalo, mají všechny mince dírky, aby se daly použít i jako knoflíky. Ovšem jen mimo město.

Takto by se daly zhodnocovat i české koruny. Když do koruny vyvrtáte čtyři dírky, můžete ji prodat za tři Káčé jako knoflík. Pro »kampelíky« by to byla těžká devalvace, jeden kampelík má momentálně hodnotu dvanácti korun a vzhledem ke koruně pozvolna stoupá, podle toho, jak korunu ničí zloději v České národní bance svou zlodějskou »řízenou inflací«. Kdo chce ale vycestovat do Čech, musí si »kampelíky« vyměnit za všude jinde uznávané české koruny. Ale opatrně s tím, zbylé koruny se zpátky vyměnit nedají. To by se našlo chytráků, kteří by sem vozili bezcenné kačeny! Anebo jinou papundeklovou měnu, od Eura přes »žabí kůže« až po ruble!

Ve městě tak platí dvě měny – hodnotově stále »kampelíky« a inflací stále znehodnocované kačeny, kterých se každý zbavuje seč může. Jenže jsme v Čechách, »kačeny« platit musí a kdyby je obchodníci odmítali, byl by z toho hned pochodující problém. Kampelíčka proto určité množství kačen od obchodníků přece jen odebírá.

»Kampelíky« nemají bankovky, nejvyšší mincí je »zlaták«, neboli stovka, vyšší sumy se platí zásadně přes finanční systém »Kampelík«, čili přes Kampelíčku. Dřív to dělali ručně, připisovali a odepisovali na knížky, jenže když do Čech dorazily platební karty a počítače, rozhodlo »Vrchní matriarchální velitelství« přejít na elektroniku.

O počítače se ve městě stará firma s děsným názvem »Ajtý s.r.o«, základní systém je povinně místní úprava linuxu. Družina včas pochopila nebezpečí Windowsů pro utajované skutečnosti, proto tento systém nesmí překročit hranice města. Hoši z »Ajtý s.r.o« patří do Družiny a jsou na to hrdí, i když se neúčastní jiného rozhodování než okolo počítačů. Jejich upravený linux umožňuje spojení po internetu, ale na hranici města mají firewall, který všechn provoz směrem ven pečlivě filtruje.

Což neznamená, že hoši z »Ajtý s.r.o« jsou konzervativní, naopak. Užitečné novinky mají pod palcem a berou to jako svoji přednost. Kdo si zvenčí přiveze počítač, musí ho dát převést na místní linux, jinak ho nesmí připojit do městské sítě. Některé notebooky se k sítím připojují automaticky, jenže když mají Windowsy, způsobí poplach a přepadovka z Družiny majitele rychle zpacifikuje.

Výhodou linuxu je, že počítače ve městě nedělají problémy, finanční systém »Kampelík« běží bez reklamací a na Kampelíčku je spolehnutí. Je to nutné, protože ve městě jiný finanční dům není. Ani Česká spořitelna se tu neuchytila, natož cizí banky. Sice tu jednu dobu měla krátce pobočku, jenže přes veškerou zoufalou reklamu se nenašel ani jeden zákazník, takže to brzy vzdala. Družina řekla »NE!« a nikdo se neopovážil dělat stávkokaze. A to je dobře. Lidem se daří lépe než jinde nejen díky Kejvalce, ale i protože tu nejsou banky, které by »odčerpávaly« (lidově »pumpy«) lidi o poslední peníze.

Odlišný názor na to mít můžete, ale pouze ve zbytku světa. Ve městě platí pravidla, určená Družinou. Žádná demokracie, velení jako na vojně! A v armádě platí rozkazy a o nich se nehlasuje ani nediskutuje. Jenže lidem to přináší takové výhody, že nikdo nereptá. Město má formálně běžné zastupitelské orgány, dokonce volené, ale faktickou moc má jediné Družina, ačkoliv ji nikdo nikdy nevolil. Osvícená diktatura může být lepší než zpackaná demokracie.

Jen jednou tady prý viděli exekutora a i ten sem zabloudil omylem, neboť zaměnil dvě osoby stejného jména. Odtáhl prý s dluhem v místním hotelu a protože na všechno, co se ve městě stalo, zapomněl, skončil až před soudem. Bylo opravdu pikantní, když na exekutora přišel jeho kolega. Vrána vráně ale oči nevyklove a exekutoři se rychle dohodli, že si nebudou škodit.

Také na Dopravní policii vládne neuvěřitelný pořádek. O autech mají přehled, jaký by jim jinde jen tiše záviděli. Za deset minut jsme venku a blankytně modré embéčko je podle papírů moje. Řídí Ulrika, má totiž řidičák. Což mi vůbec nevadí, naopak, Uli řídí zřejmě ráda.

Jenže mi cestou zadrnčí v kapse nový mobil, kdo to může být, když o něm ví jenom Družina? Je to ale Špaček, jistě, tomu to řekli.

„Ludvo, nech všeho a přijď do haly!“ volá – a zavěsí.

Embéčko zabrzdí před naší roubenkou, vyskakují a jen letmo prohodím k Ulrice:

„Počkej na mě doma, přijdu hned!“

Načež spěchám kolem roubenky kratším chodníčkem do haly.

Průchod přechodovými komorami je rychlý, nejvíc času ztrácím svlékáním. Konečně vběhnu do haly. Špaček stojí asi dvacet metrů od komor a sehnutý až k rostlinkám, cosi si prohlíží.

„Pojď sem!“ volá na mě svým známým basem a ukazuje mi to.

Rostlinky na polovině krajního záhonu pokrývá šedozelená plíseň...

„Co to je?“ ptám se ho zbytečně.

„Nevidíš?“ zlobí se. „Přece plíseň! Úplně zadusila půlku záhonu!“

„To vidím,“ říkám. „Ale proč jen tady a ne jinde?“

„To nevím a dal bych nevímco za to, kdybych to věděl!“ řekne nešťastně. „Nejhorší na tom je, že to nezůstává jen tady, ale rozlézá se to. Před čtvrthodinou to bylo sotva poloviční.“

„A nechtělo by to napadené rostliny i s tou plísní zlikvidovat, než se to rozleze ještě dál?“

„Jo, to je tady ten druhý záhon,“ ukazuje mi prázdný záhon, kde plíseň pokrývá jen hlínu, ale úplně se ji Špačkovi odstranit nepodařilo.

„A co třeba opalovací lampu a vypálit to?“ napadá mě.

„Zkusit to můžeme,“ chopí se toho Špaček.

Jdeme spolu do přechodové komory, kde má ve své skřínce šaty i mobil. Pak kamsi volá a než mobil zaklapne, obrátí se opět ke mně.

„Za chvíli se sem přizve pan Vaněk s opalovací lampou,“ řekne mi. „Převezmi ji od něho a přines ji k záhonu. Já to zatím zkusím zlikvidovat chemicky.“

Čekám a v přechodové komoře se šatnou je mi zima. Obléknout se nesmím, zdržoval bych. Ještě že Špačka napadlo svěřit dovoz panu Vaňkovi a ne jeho paní!

Jenže když se ozve zazvonění a já otevřu venkovní dveře, je tam nejen pan Vaněk, ale i jeho paní a oba se hrnou dovnitř. Zase stojím nahatý proti oblečeným, zase nevím, co dělat, takže stojím jako vyřezávaný svatý, jen mechanicky obsluhuji přechodovou komoru, jenže když za nimi zasyčí zavírané vchodové dveře, oba se začnou v nevelké šatně hbitě svlékat.

„Chcete se tam jít podívat?“ ptám se celkem zbytečně.

„Musíme to přece vidět!“ ujišťuje mě paní Vaňková. Už je v negližé, ale odkládá poslední zbytky textilu, jako kdybych tu nebyl. Puritáni rozhodně nejsou a mně nezbyvá než taky nebýt. Paní Vaňková je už trochu starší, nejen proti Ulrice, ale i proti Markétě, ale postavu má pořád takovou, že se za ni stydět nemusí. Ach jo!

„My už přece víme, že se dovnitř v šatech nesmí!“ omlouvá pan Vaněk sebe i svou paní. „Ve Štěrkovně také oblečeného neuvidíte!“

Má sice pravdu, ale ve Štěrkovně jsme se ještě neviděli, tak se přece trochu ostýchám. Jenže ohledy jdou stranou, teď je nejdůležitější plíseň, která hrozí zničit vzácnou úrodu.

Konečně zasyčí další dveře, ještě závan horkého vlhkého vzduchu jako v sauně, ba co hůř, tady je směs vzácných plynů, takže všichni, i paní Vaňková, začínáme mluvit hlubokým basem, oba návštěvníci zoufale lapají po dechu, jen já dělám jako nic – už jsem si zvykl. Okamžik a vstupujeme do haly, kde nás Špaček vítá a přebírá benzinovou lampu, aby plíseň jejím plamenem zlikvidoval.

Vaňkovi si zatím navzdory úpornému kašli zvědavě prohlížejí zplesnivělé rostlinky, vyhozené do klasického umělohmotného koše, pan Špaček seřizuje plamen lampy a já sleduji, jak plamen olizuje hlinu. Do neutrálních vůní se přidává neuvěřitelný smrad, ale plocha pokrytá plísní se rychle zmenšuje. Pak Špaček přejde stranou, vysype na kamennou desku koš a začne zpopelňovat i plesnivé rostlinky.

„Co to bylo?“ zeptá se paní Vaňková a ukazuje na plesnivé listy.

„Elixírky proti vráskám,“ řekne na půl úst Špaček. „Semena od nich nemám, jsou definitivně v čudu. Doufám, že to aspoň ostatní sazeničky přežijí.“

„To je všechno?“ rozhlédne se paní Vaňková po hale. Záhony pokrývají sotva desetinu plochy, překryté halou.

„Není,“ odvěti pan Špaček. „Semena tolik nespěchají. Ale od některých rostlin žádná semena nemám, jen sazeničky. Ty by mě opravdu mrzely.“

„Co s tím hodláte dělat?“ zeptala se paní Vaňková.

„To si povíme až po první úrodě,“ odvěti zamračeně pan Špaček. „Když zajde něco, bez čeho se obejdeme, máme prostě smůlu. Kdyby ale uhynuly důležité druhy, museli bychom pro ně poslat Ludvu za Kejvalku.“

„To myslíte vážně, pane Špačku?“ zamračím se.

„Vážně, Ludvo,“ podívá se na mě Špaček úplně otcovským pohledem. „Budeš se tam muset podívat tak jako tak. Zůstala tam spousta dobrých chlapů a nikdo jiný než ty je odtud nedostane. Jsi jejich jediná naděje. Rostlinky jsou méně důležité, i když ani ty nemůžeme opominout. Zvládneš to, neměj obavy, Kejvalka tě má ráda.“

Já to tušil, že být společníkem v zahradnictví pana Špačka nebude jen tak! Jakýpak společník, když sotva rozeznám tulipán od lípy! Jenže jsem pořád ve městě jediný, koho Kejvalka pustí na druhou stranu a jak pevně doufám, i zpátky. Málo platný, když je člověk jediný, nemá koho by tam za sebe poslal. Poslední cesta byla snadnější, budiž. Ale pan Špaček přece tvrdil, že se situace za Kejvalkou zhoršuje. Pan Špaček ví co mluví a mně nezbyvá než to vzít v úvahu.

Neignoruj varování od přítele!

I když to vypadá na další cestu...

Opustili jsme halu v neveselé náladě.

Manželé Vaňkovi uvažovali především po ekonomické stránce. Paní Vaňková viděla blížící se krach Špačkova podniku a nepokrytě o tom hovořila i před námi. Špaček ji trpělivě upozorňoval, že se nějaké ztráty daly očekávat a ukazoval jí záhony rostlin, které se ve vlhkém prostředí haly ze své zavadlosti vzpamatovaly a utěšeně rostly. Ale současně musel přiznat, že zrovna tyhle ztráty nejsou nahraditelné. Elixírky proti vráskám! Mě by to příliš nevzrušovalo, pana Vaňka jistě také ne, ale chápal jsem obavy paní Vaňkové. Jak velké zásoby mají »U Ptáčků«?

Pozval jsem aspoň všechny k nám do roubenky, ale Vaňkovi se omluvili, že musí přednést situaci Družině. To by mohli i telefonem, ale chtějí být u jednání osobně. Takže jsem svým mobilem zavolal Uli, že přivedu jen jednoho hosta – pana Špačka.

„Mám udělat oběd pro tři?“ ptá se mě Uli.

„Máš-li z čeho, udělej!“ souhlasím.

„Máme plnou ledničku,“ ujistí mě.

Vaňkovi odjeli a Špačka vítám u nás doma spolu s Ulrikou. Ulrika vypadá báječně i v zástěře, otáčí se hbitě kolem sporáku a odmítá nabízenou pomoc s vařením.

„Sedněte si ke stolu a hlavně – povídejte!“ vybídne nás. „Co se děje?“

Seznamuji ji tedy v kostce s problémem. Největším neštěstím je, že uhynulé rostlinky nejsou zajištěné semeny, takže ztráta je tak říkajíc definitivní. Jedinou možností nápravy je další výprava Kejvalkou, ke které stejně dojde, neboť je třeba pomoci chlapům, co tam uvízli. Viděl jsem sice jen jednoho, Dolfiho, ale ten nám tenkrát vykládal, že ví o několika dalších.

„Já vím – Kejvalka pustí jen tebe,“ řekne Ulrika s obavami. „Ale jak je tam chceš hledat?“

„Předpokládám, že Dolfi zaujme moje strážní místo u Kejvalky,“ odpovídá jí za mě Špaček. „Dva se tam neuživí, ale bez hlídače to zůstat nesmí. Jakmile Dolfi zjistí, že tam nejsem, to místo obsadí. Předpokládám, že se také pustí do shromažďování zboží a až tam Ludva dorazí, bude ho muset požádat o opatření chybějících semen a sazeniček. O některých dalších ztroskotancích jistě ví a pomůže nám je najít.“

„Vám?“ obrátí se na něho Ulrika udiveně. „Vy se tam chystáte také?“

„Kejvalka už mě nechce,“ vzdychl si Špaček. „Ale kdyby to šlo, šel bych tam. Nebylo by ale dobré, aby mě Ludva tam i zpátky tahal jako kočka koťata. Bude mít dost co dělat s ostatními.“

„Já už se té Ludvovy cesty trochu bojím,“ přiznala Ulrika. „A co kdyby si ho tam Kejvalka nechala a nepustila ho zpátky?“

„Pak by musel doktor Schubert urychleně najít jiného mládence, schopného projít Kejvalkou a protáhnout skrz ni i ostatní – i s Ludvou.“

„A nemůže je tam mezitím něco sežrat?“ starala se Uli.

„Může,“ přikývl pan Špaček bezelstně. „Ale poslední setkání s místními nebezpečnými tvory dopadlo dobře pro nás a špatně pro ně. S hoppery by si Ludva poradil jako předtím. Ale s tím si zatím nedělej starosti, rozhodně to nebude hned. Do té doby si ho užiješ až až!“

„My se chceme brát!“ vyhrkla.

„Všechno stihnete,“ uklidňoval ji.

Oběd byl vynikající, Uli se předvedla jako vynikající kuchařka. Už včera večer jsem její kuchařské umění obdivoval, a to kuchtila ve spěchu, hlavním bodem včerejšího večera rozhodně nebyla večeře – ačkoliv i ta byla mňam. Ale ještě víc byla mňam Uli.

Po obědě se Špaček rozloučil, že musí zpátky do haly.

„Ostatně soudím, že bych vám tu jenom překážel,“ řekl s úsměvem. „Mě teď nejvíc potřebují sazeničky. A musím je zvládnout sám, takže ti Ludvu neodvedu.“

„Ale co kdybys mě tam přece jen potřeboval?“ zeptám se ho.

„Tak vběhnu do šatny a zavolám ti mobilem,“ ujistil mě. „Anebo, kdyby to nebylo naléhavé, pošlu ti jen krátkou zprávu. To mě přece nezdrží.“

Špaček odkvačil a my dva máme tedy celé odpoledne jen pro sebe.

Však my už toho využijeme!

Rozhodnutí

Po dohodě se Špačkem jsem se opět vrátil do školy.

Znamenalo to pro mě ale další studium. Dějepis a zeměpis za mě převzala maminka a na mě tím pádem zbyla fyzika. Jenže na tu nemám aprobaci, takže bych si ji měl nejprve dodělat, i když ředitelka, potěšená z mého návratu, tvrdí, že učit mohu i bez ní. Důležité je, jak umím školní látku dostat do štrapatých hlaviček žáků a žaček.

Co se dá dělat, strávím pár večerů studiem fyziky, abych žákům nekázal úplné bludy. Ulrika má pro mě pochopení, sama chce nastoupit na městském úřadě, budeme tedy jezdit do centra spolu. Dal jsem se zapsat do autoškoly a budu si ke všemu dělat řidičák, abych nebyl závislý na Ulrice. Ne že by nám oběma vadilo, když mě vozí, ale může se snadno stát, že by se jí to nehodilo.

Obě maminky – moje i paní Nývltová – připravují usilovně svatbu. Zatím to příliš nespěchá, bydlíme spolu i bez oddacího listu a v noci se spolu nemodlíme, že, ale přece jen maminky raději vidí, když je to podle pravidel. Nám to nevadí, i když Uli se občas s nimi sejde a debatují o tom.

Zdá se totiž, že to nebude jen malá soukromá záležitost, jak bych si to představoval já, ale že se chystá něco velkolepého za účasti veškeré městské honorace. Ale co, přežil jsem Kejvalku, nějak vydržím i svatbu. Tak nebezpečná snad nebude.

Ale i teď si musím najít denně chvilku k návštěvě »Špačkárny«. Vtáhl jsem tam i Ulriku, čistě aby byla v obraze a uměla si představit, v jakém prostředí jsme se Špačkem po celou dobu, co jsem ve městě nebyl, za Kejvalkou žili. Ale byla v hale jen jednou a když jsem viděl, jak nešťastně zápasí s úporným kašlem, umínil jsem si, že ji toho ušetřím. Ale aspoň viděla, o čem mluvíme. Předtím ji párkrát napadlo, že bych ji mohl s sebou protáhnout za Kejvalku jako pana Špačka odtamtud, ale po zkušenosti s halou ji tenhle nápad rychle přešel.

Také Špaček si všiml, že se tam ženám příliš nedaří. Ulriku nakonec z haly skoro vyhodil.

„Málo platné, Kejvalka zřejmě ví, proč tam ženy a dívky nepouští!“ prohlásil. „A už ji sem, Ludvo, netahej, vždyť je to týrání!“

„Myslel jsem to jen, aby poznala, jak...“

„Tak už to ví!“ utál mě Špaček. „A my taky víme své. Chlapi to ještě nějak přežijí, i když to ani pro nás příjemné není, ale pro ženy a dívky je i tahle hala zapovězenou komnatou!“

Vypadli jsme raději s Ulrikou na vzduch. Z vyprávění se země za Kejvalkou podobá bájnému Ráji, ale když si člověk jen trochu dokáže představit všechny nástrahy tamního prostředí, veškerá romantika se ztratí. Špaček má pravdu. Bude lépe, když tohle zůstane na chlapech.

Buďme rádi, že máme Zemi tak krásnou, i když ani tady není všude ráj. I když by mohl být.

Město je toho důkazem.

Zvykli jsme si na ten zdejší ráj snadno.

Zlom nastal, když mě a některé členy Družiny Špaček pozval na první sklizeň. Matriarchát tentokrát zůstal venku, ale když vyjel z přechodové komory první vozík s úrodou, strhl se potlesk.

Pak jsme se teprve vyhnuli my, už opět slavnostně oblečení. Pan Špaček nás všechny pozval do velké haly vily, kde se několik členek Družiny, samozřejmě i s Ulrikou, postaraly o slavnostní tabuli na počest první úrody – a také pana Špačka, který celému městu dokázal, že je mužem na svém místě. Nejenže tam »za Kejvalkou« prokazoval městu úžasné služby, ale po svém návratu se stal nejdůležitějším občanem města.

Na lesku jeho triumfu bylo ale několik skvrnek.

Uhynulo mu celkem dvanáct důležitých druhů. Tři se mu podařilo obnovit ze semínek, ostatní zmizely v ohni benzínové lampy, aby nenakazily další. Nebyl to úplný krach, jak to v první chvíli viděla paní Vaňková, jen pár dílčích neúspěchů. Pan Špaček prohrál dvanáct menších bitev, ale vyhrál válku o »zakejvalkové« rostliny.

Vrchní matriarchální velení to tentokrát patřičně ocenilo. Moje maličkost se držela stranou, i když na mě připadne nevděčný úkol dodat všechny chybějící semena i sazeničky. Budu ale muset

ještě jednou skrz Kejvalku – naštěstí je s tím spojený úkol pomoci chlapům, co tam uvízli. Družina se musí umět postarat i o ně.

Ovšemže následovaly přípisky, jako vždy, tradiční medovinou.

„Vědět, co víme dnes, žádné problémy by nebyly,“ vzdychl si pan Špaček s pohárem v ruce. „Ale to víte, chybami se člověk učí a kdo se nemůže učit z chyb těch druhých, musí příslušné chyby spáchat sám, aby si na nich rozbil ... ústa.“

„Jak to myslíte?“ zachytila jeho slova paní doktorová Schubertová.

„Některé nové poznatky nám úžasně pomohly a je věčná škoda, že jsme je objevili až teď.“

„Jak to myslíte?“ přidala se i paní Vaňková.

„Tak například dneska už vím, že »hrách«, ze kterého lisujeme elektrolyt do »mladoněk«, potlačuje růst plísni efektivněji než penicilin růst bakterií,“ vysvětluje jim Špaček. „Kdybych ten »hrách« hned na začátku vysázel do obranných čtverců kolem choulostivějších rostlinek, ochránil by je před plísní spolehlivěji než plameny. Na to jsem ale přišel až po katastrofě s vyhynutím některých druhů.“

„Tomu se říká – po bitvě každý generálem!“ dodal pan Vaněk.

„Ne tak docela,“ namítl pan Špaček. „Já už tutěž chybu neudělám a kdokoliv po mě bude mít v manuálu červenými písmeny zvýrazněnou obranu proti plísni, aby ho nezaskočila.“

„Píšete manuál pro zahradníky?“ zajímala se paní Vaňková.

„Nebo pro zahradnice?“ dodala rychle paní doktorová Schubertová.

„Je mi líto, ale jen pro zahradníky!“ odvětil pan Špaček. „To není diskriminace, jak je dneska moderní říkat. Ve »Špačkárně« byly zatím jen dvě ženy – Ludvova Ulrika a paní Vaňková. Obě mi musí potvrdit, že tenhle podnik vůbec není pro ženy. Chlapům je uvnitř nanic, ale vydrží to. Ženské by to mohlo při delším působení snad i zabít. Už při pohledu na paní Vaňkovou jsem pochopil, proč Kejvalka pouští na druhou stranu jen chlapy. Nemám pravdu?“

„Asi ano,“ přiznala tajemnice Vaňková, když se na ni všichni dívali. „Myslela jsem, že tam vykašlu plíce. Ale můj muž tam kašlal také!“

„Zvykl by si,“ ujistil ji Špaček. „Ulrika je mladší, ale byla tam maličko déle. Zhoršovalo se to u ní takovým tempem, až jsem ji musel vyhnat ven na vzduch. Necpěte se všude, dámy! Hornice v uhelných dolech je přesně stejný protimluv! Postačí, jak těžko si budou zvykat chlapi! Teď jsme jen dva, kdo tam vydržíme bez kašle. Možná budeme vděční navrátilcům ze »zakejvalky«, když práci ve »Špačkárně« vezmou!“

„Nebylo by lepší zkusit nasadit v hale roboty?“ nadhodil jakýsi mladík, odhadoval bych ho na člena firmy »Ajty s.r.o.«.

„Bylo,“ souhlasil Špaček. „Ale nejdřív si prohlédni tohle!“

A podal mu jakousi rezivou hrudku, kterou vytáhl z kapsy.

„Co je to?“ zeptal se mladík.

„To byl před hodinou kvalitní nerezový šroubek,“ ujistil ho.

„Nerezový? Vždyť zrezivěl!“

„Tam zreziví všechno,“ ujistil ho Špaček. „To je důvod, proč tam nepůjdou nasadit roboti. I když by byli jistě výhodnější než lidé. Během hodiny zrezivějí. Je mi líto...“

„To teď neřešte!“ přerušila je paní Markétka. „Představuji si to správně, že budeme muset za Kejvalku poslat přinejmenším ještě jednu výpravu?“

„Ano, správně,“ potvrdil to Špaček. „A protože je Ludvík jediný, kdo tam může, bude to na něm. Už jsme si to prohodili. Na Družině bude zajistit opět materiál pro... bytosti za Kejvalkou. Bez nich bychom nic nezískali, musíme je tedy odměnit. Ostatně bych řekl, že bychom je měli občas podpořit. I když to nebude tak často, jako dosud, je lépe mít tam nějaké přátele.“

„To zajistíme,“ souhlasí tajemnice Vaňková. „Kdy by měla ta výprava být?“

„Co nejdřív,“ odpověděl jí Špaček. „Teď už vím, co by měla nutně přivést. Další problém představuje naše, pozemská hlína. Potřebujeme víc bahna ze »zakejvalky«, v něm všechno roste jedna báseň. Ale především půjde o pomoc ztroskotancům. Jak říkám, zhoršuje se to tam. Mohlo by

se stát, že už nebudeme mít koho zachraňovat. A taky, že už nikdy nezískáme některé rostliny. Tvrdím, že ty nejdůležitější tady máme. Bude elektrolyt do mladoněk, změkčovače kamení i hlavní elixírky. Dámy ale budou jistě trvat na získání chybějících elixírků, určených čistě pro ně. Jak ale říkám, čím dřív, tím lépe!“

Je tedy rozhodnuto.

Družina opět připravuje železářství pro jezinky, já se loučím s žáky ve škole.

Všichni už pochopitelně vědí, kam se chystám, i když to mělo zůstat tajemstvím. Ještě že to platí jen o obyvatelích města. Před cizinci i děti utichají.

Takže – jde se na to.

Zděšení

„Tož já ti nevím... Hlavně, abychom tam, na tu druhou stranu to svinstvo nezatáhli. Tohleto je normální, naše pozemská plíseň, žádné zakejvalkové d'ábelstvo... Co kdybychom ty vaky třeba vyvařili... nerozglajdne se to?“

„Ludvo, klidně to můžeme zkusit. Obalů máme dost. Zkusíme a uvidíme.“

No, a tak je vidět, že mne VMV, teda to ženské šéfstvo, zase přemluvilo, ale tentokrát měl nejtěžší argumenty pan Špaček. Ludvíček půjde zase „tam“...

A tak se vyvařovalo, chlorovalo, horským sluncem ozařovalo...

Nakonec, ale naštěstí až na konec, došla řada i na mne. Naštěstí mne ty čistotné ženy nechtěly vyvařit, ale jinak jsem byl odrbán, omyt mýdlem dosti smrdutým (prý nějaká desinfekce), horským sluncem ozařován... prý jen abych ani na svém mužném těle spóry plísně nepřenesl... Tož nevím... napoprvé jsem tam lezl s celou výbavou, hygienickým opatřením bylo jen, že jsem se před cestou učesal... Kejvalka sežrala všechno... myslím, že by i zárodek nějaké plísně na vaku sežrala... za ta staletí už nějaké špíny musela spolknout... pochybuju, že ve středověku s čistotou pendlera dělali takové štráchy. No co už. Stejně mne celého čistila Ulrika, tak se to dalo vydržet. I když bedlivý dohled nad mou hygienou držený paní doktorovou nebyl kdovíjak příjemný. Ale co už. Než se hádat a dělat před cestou zlou krev... Ludvík je dobrák, na Ludvíkovi můžete i drva štípat!

A jde se na to. Celé Velitelství se přišlo podívat a doprovodit hrdinu! Teda mne. Ludvíka. Tak nějak asi se loučil Roald Amundsen, když letěl zachránit generála Nobileho... Tak nějak se loučil princ, když odcházel ukrást ptáka Ohniváka...

Úkol je jasný: najít Dolfiho a přemluvit ho. Přemluvit ho, aby se stal za Kejvalku vysunutým obchodním agentem města. Získat ho jako spolupracovníka pro akci „Repatriace trosečníků“!

„Ulriko, nebreč a Ludvíčka už nechej. On se ti vrátí. Tak jsi do poslední chvíle čistila a teď se na něho lepíš. Vždyť ho zase umatláš. No, nebreč... Tak jo, my už jdeme, počkáme tě, Uli, venku. A ty, Ludvíčku, už běž“... tak to byla paní Vaňková.

Všechno je připraveno, vláček pytlů, teda „sestava“, je na schodišťátku v chodbičce svázaná osvědčeným buřtoidním způsobem, mé šaty visí na známém háčku. Vaků je tentokrát méně, jen osm. Vrchní Matriarchát je venku, ani Špaček se nechystá pomáhat, usměrňovat to nebude nutné, to Kejvalka za mnou vcucne jako malinu.

„Ludvíčku můj, půjdu tě doprovodit až tam, za ta vrátka.“

A pusinka a ještě jedna... Vy byste odolali? Já teda ne.

„Tak jo. Ale Uli, jak se ty pytle, ty žoky pohnou za mnou, dej pozor, ať tě nějak nezraní...“

A tak – jak říkáme my ateisti: „S pomocí boží! Banzai!“

A je to! Znamé „PLUNG!!!“ a jsem na druhé straně! A už se ty vaky valí za mnou. Dva, čtyři, osm... jsou všechny? Ne, nejsou! Je jich devět! Jak to?

V době, kdy už se vaky tahaly do té králičí díry, stačila Ulrika připojit na konec ještě jeden a vlézt si do něho. Prostě zopakovala trik pana Špačka! Musela to mít předem připravené!

A mám to! Mám Ulriku na své straně!... Mám Ulriku na té straně Kejvalky, kde ještě žádná holka nikdy nebyla. To se mám... Mám se? Ježkovy zraky, co to Špaček říkal, že by ji to mohlo taky zabít?

Musel jsem chuděrku z těch blan vymotat. Špaček vyskočil sám, jeho kokon se rozdílem tlaku na té zemské straně nafoukl, Ulričin se naopak k ní silně přitisknul, obepnul ji a stáhnul, jako děsně těsné emerické gatě... ty originál rifle.

Ulrika sotva dech popadá. Sice už tu atmosféru prve ochutnala ve »Špačkárně«, ale tady je to něco jiného... Ani ten povzbuzující štamprlík, ten **welcome drink**, toho „vitoka“ ji nedám. Nic tu není... Samolibý sobecký Ludvík minule všechno vychlastal! Hned bych šel za roh a tam si na čuňu nalískal! Kdyby to pomohlo...

Tož kristova noho, svatá krávo, co včil? Děvucho, cos to zrobila?

Na rozdíl ode mne je Ulrika oblečená... tedy, byla... barvy halenky i džín rychle šednou a trhá se to na ní, jako kdyby to bylo nějaké chmýří, nebo snad pavučiny... Kejvalku měchem ještě oblafla, ale zdejší prostředí ne, to ji nejspíš svlékne jako nic...

Ludvo, ty troubo, nač čekáš? Hlavně pryč z tej d'ury, z toho dolíku! Kajsi navrch! Ulrika leží jak Lazar, sotva dýchá... No, tož to né, dýchá naopak fest, ale těžko, je vidět, že je jí vážně zle!

Otevřu dveře, za nimi je prázdná místnost. Žádné zavěšené vaky, nic. Vymeteno. Špaček přece tvrdil, že hlídku u Kejvalky po něm někdo převezme, buď Dolfi, nebo někdo jiný! Obchod přece musí kvést, obchod přináší prospěch oběma stranám, a to i tady, jezinky dají za kov zboží, ale také nakrmí hlídače – strážce... jak to, že tu nikdo není? Vždyť jsme se Špačkem zrovna včera mávali dveřmi, aby to tu klinkalo...

„Je tu někdo?“... duním basem! Po každodenním tréninku ve »Špačkárně« mi to povětrí tady ani nepřijde tak nepříjemné. Člověk si zvykne na všechno, i na šibenici... ačkoliv tohle tvrdí jen ti, kdo na šibenici sami nikdy neviseli...

Nechávám vaky v chodbě a opatrně prohlížím přízemní místnost zdejší Kejvalky. Je úplně prázdná, nic tu nevykoumám. Budu muset vylézt ven...

Tak nic. Ludvo, lapni Ulriku a nahoru! Měchy tu nechej! Uli, zlatečko moje, vzpamatuj se!

Jestli si myslíte, že jsem ji nesl v náručí, tož to jste vedle. Naložil jsem si ji na ramena a sypal pryč, jak to jenom šlo. S Ulrikou v náručí bych nemohl šplhat, na zádech ji stačí jednou rukou držet, druhou potřebuji ke šplhu...

Mám hulákat, nebo nemám? Kdyby tu někde byl Dolfi, asi by mi s tím nákladem pomohl... ale jezinky by byly lepší... mám hulákat?

Jak tak hledím, zdá se, že se tu něco změnilo... Ale co? Klušu s Ulrikou na rameni do svahu, funím jako čtyři, moc se teda nerozhlížím... hlavně pryč z toho d'olíku, z té zgarby... ale že je něco jinak, to vidím... ale co to je? Co se změnilo?

Uff, tady už ta psí jeskyně snad není.

„Uli, zlatečko moje, pusenko, jak se cítíš? Už je to lepší?“

Fakticky, Kejvalka má pravdu, když holky nepouští, nesvědčí jim to tady. Anebo Uli doplatila na ten pres v tom hnusném kanále. Dusil ji kanál, ten teda – zdá se – trochu oblafnula tím kokonem, ale pak ji navíc podrtil sám ten kokon... Co ji to děvuchu nešťastnou napadlo...

Aha, už vím co je tady jinak! Týýý brďo! Změnil se porost. Když jsem tu byl prve, tak tu bylo druhů rostlin moc a většinou každá jiná. Vysoké a nízké byliny. Široké a úzké... a té místní trávy, toho jejich bambusu co tu bylo! Ted' to vypadá, že tu je těch druhů mnohem méně... Skoro bych řekl monokultura. Jo, to jsme se učili ve škole... plantáže a tak...no jistě! Zem je tady železem extra nasycená, to se jim to pěstuje!

No nic, ted' hlavně do toho Špaččího hnízda, tam je ještě lepší vzduch, tam se Ulrice uleví, možná tam bude i nějaká známá jezinka. To Uli pomůže, uleví se jí.

Hurá! Už je při sobě...!

„Tak jak, už je to lepší? Dokážeš lézt tamhle nahoru? Pomůžu ti.“

Hlavičkou kývá, že jo, že poleze. Ani se nestihla podívat, že je oblečená jako Eva v ráji. Co se nerozpadlo ještě v Kejvalce, spadlo z ní cestou. No, vylezli jsme, i když kašlala celou cestu až do Hnízda. Ovšem pak...

Ta totemová lebka tu je. Obarvená částečně na modro. I jezinky tu jsou. S modrými prameny vlasů. To se mi moc nelíbí, nemám právě s těmi namodřenými zrovna nejlepší zkušenost. Ale vítají nás docela hezky tím jejich „tak-tak-všelíjak“... některé dokonce lehce přidřepávají... Ulrika oči kulí, že jí div nevypadnou. Hmm a zdá se, že mají o Ulriku větší zájem než o mne. Dokonce si na ni sahají. Sahají, sprost'ule jedny, hlavně na ta místěčka, kterými se liší ode mne, na ta místěčka, která mám na Ulrice tak rád... No jo, nemůžou asi uvěřit, že i holka může být „ta jinačí“... chlapy z našeho světa už viděly, nebo o nich aspoň slyšely, ale holka? Ta je tu podle všeho poprvé. Jezinky brebentí o dušu, zato Ulrika neví, jestli se má bránit, nebo se má nechat osahávat... zřejmě spoléhá na mě, kdyby to bylo něco nebezpečného, tož bych jistojistě zasáhl... raději tu stojí jak svatý za

dědinou... Pořád trochu kašle, ale už mín. Ve »Špačkárně« se její kašel pořád zhoršoval, až ji pan Špaček vyhodil... nebo prostě doporučil vyjít ven na vzduch. Tady se zklidňuje sama, to už vypadá lépe. Tak dlouho jsem Ulriku slyšel mlčet, jenom když spala. Vypadá moc hezky, mezi všemi těmi jezinkami, jak se otáčí... hmm, když se tak dívám, tak vlastně je senzační, když se Uli rozhlíží. Hýbe očima. No jo, tohle jezinky se svýma celočernýma očima nedělají.

Ale už nám něco nesou. Jo, napijeme se... ééé, tož tohle moc dobré není. Když jsem tu byl poprvé, tak jsme si – tenkrát ještě se Špačkem – jinak lebedili... Časy se mění, ne vždy k lepšímu. Co je tu ještě jinak? Změnila se vegetace, vyměnily se jezinky... Jo, ten velelist, ten tu zůstal. I ta podestýlka... A hele! Nechaly tu i moji bulavu. Luk je pryč... aspoň že ta bulava.

No dobře, ale co dál? Měl bych najít Dolfiho. Možná bych měl sehnat pár těch jezinek ze staré party. Některé tenkrát odnesly na té vzducholodi, ale některé tu přece někde musí být. Kdyby tu tak byla ta, co ví, že jí říkám »Mrkt«, to bych se radoval, to by bylo „pchchch, pchchc“... No jo, a navíc mám na starosti Uli...

„Himlhergotdonervetrkrucajselement!!!“ Taková jakási zlost do mne vjela...

„Ludvíčku, nehněvej se!“ prosí mě mezi kašlem. „Víš, byla jsem tak ráda, že jsem si tě našla a už jsem nechtěla zůstat sama. Vidím, že tě to mrzí, ale co jsem měla dělat? Mě se začalo po tobě stýskat, už když jsi tady byl poprvé. A teď se mi začalo po tobě stýskat, ještě než jsi odešel. Tak jsem přece musela jít s tebou...!“

„To víš, že se na tebe, Uli, nehněvám, ale teď, jak tak koukám, máme starostí nad hlavu.“

„Ale jsme na to dva, Ludvíčku, dva. A dva je víc než jeden!“

No, máš sice pravdu, ale řekl bych, že největší mojí starostí jsi ty. To jsem ale nahlas neřekl.

Modrovlásky jezínčí někam piskají tou svou dvojtónovou morseovkou. Nejspíš rozhlašují, že tu jsme. Ale teď – nevím proč – už se mi to vůbec nelíbí. Sedíme mezi nimi, už sice přestaly Ulriku osahávat, ale příliš vstřícně se k nám nechovají. Některé jedí, vytahují ovoce z malých košíčků, ale ani je nenapadne nabídnout nám. Tak se ty předchozí nechovaly!

„Holárióóó!“ ozývá se z velké dálky, sotva to slyšíme. Ale už podle těch krásných vokálů je to lidský hlas. Dolfi, nebo někdo jiný?

„Všichni sé-em!“ volá ten hlas. „Všichni sé-em!“

„Slyšíš to taky, Uli?“

„Slyším!“ rozzáří se. A dokonce přestala na chvíli kašlat, aby to slyšela. „Kdo to je? A proč nás vlastně volá?“

„Proč? To nevím, ale chce po nás, abychom šli za ním,“ odpovídám. „Poslyš, Uli, jak se cítíš? Zdejší zkušenost říká, že se nevyplácí takové volání neposlechnout. Vyrázíme za ním?“

„Proč nepřijde on za námi?“ namítá Uli. „Ludvíčku můj, ať přijde on k nám!“

Zřejmě se ještě necítí na další putování, ale ten hlas z dálky nepřestává.

„Pryč od modrých! Pryč od modrých!“ nabádá nás.

Od modrých? Nemyslí tím jezínčí modrovlásky? Ty se kolem nás jen hemží, to je pravda! Proč pryč od nich? Ale mně samotnému se také nezdaří. Vstal jsem, v jedné ruce bulavu, druhou podávám Uli, abych jí pomohl vstát.

„Jdeme tam!“ rozhodnu rázně.

„Ale proč? Ludvíčku, proč nemůže tamten přijít k nám?“ remcá Ulrika. „Já nikam nechci!“

„Dobře, zůstaň tady, ale já se tam musím podívat!“ řeknu nekompromisně. „Něco se tu děje, něco nedobrého.“

„Sama tady nezůstanu!“ vyskočí Uli jako když ji píchne, když jí došlo, že by zůstala s těmi modrovláskami sama. A navíc hned vedle lebky.

Obrátíme se ke schodišti – nebo spíš ke »slezišti«, jenže na kraji Hnízda se nám postavila do cesty dvojice modrovlasých se sudličkami. Zkřížily je před námi na znamení, že nás odsud nepustí. Tím ovšem míra mé trpělivosti přetekla. Nadskočil jsem, zatočil bulavou nad hlavou a zahulákal na ně: „Jajajíí! Jupííí!“

Obě odlétly, každá na jinou stranu. Přece jen mám u nich ještě respekt. Popadnu Ulriku za ruku a začneme rychle slézat. Uli chvilku fňuká, že jsme tam měli zůstat, ale když vidí, že na to ani trochu nedbám, přestane. Výhodou je, že tím přestala i kašlat. Špaček se v tomto bodě zaplatpámbu zmýlil, zdejší ovzduší ženy nezabíjí. Jakže se tomu křápnutí říká? Aha – kámen spadlý ze srdce...

Slézáme dolů rychle, až dosáhneme dolní úvratí. Tady cesta pokračuje ke Kývalce, ale já jsem si pamatoval, že ten hlas přicházel více zprava. A cesta se tu skutečně rozděluje, i když ta druhá, která vede kamsi do houštin, nevypadá tak prochozená.

„Uždemééé!“ zahulákám, abych toho druhého vyprovokoval k halekání, jinak můžeme jít kamsi do bažin a ne k němu.

„Padám, padám, padám!“ ozve se odpověď.

Ujišťuji se, že směr máme dobrý, takže vyrazím a táhnu jednou rukou Uli za sebou. Naštěstí už pochopila, že to nebude pouhý žert – ten bych si ani nedovolil – ale že to je opravdu vážné, kluše za mnou bez připomínek. Najednou tak sto metrů před námi spatřím postavu, do této chvíle se nám skrývala v hustém porostu, ale teď se konečně objevila za poslední zatačkou. Je to šedovlasý chlap s dlouhými vlasy i vousy – sudličkou ani sekerou se neoholíte, tím se dají vlasy i vousy jen trochu zkracovat, aby člověk přes ně nezakopával a nepadal.

„Jsi to ty, Dolfi?“ hulákám jako na lesy.

„Hele, Ludva!“ poznává mě i on. „Poběž, neztrácej čas! Za chvíli tu budou!“

„Kdo?“ ptám se ho. „Hoppeři nebo snad housenky?“

„Modrovlasé!“ upřesňuje to Dolfi. „Ježiši Kriste – mám snad vlčí mhu! Ženská! Tady?“

Až teď si všiml Ulriky, běžící za mnou. Najednou – chlap stará, neví co s rukama, jestli se má před Ulrikou nějak zakrývat, ono to stejně nemá smysl...

„Hned vás seznámím!“ slíbil jsem mu.

„Na to kašli, oba padejte za mnou, ať jsme v suchu!“ vzpomíná se konečně.

Otočí se a rozbíhá se po cestě směrem od nás v dobré víře, že ho následujeme. Jenže za první zatačkou nám zmizí s očí a když na to místo uříčeně doběhneme, už ho nevidíme.

„Nežň tak, Dolfi, Uli nám nestačí!“ žadoním.

„Šmarjá, ty fakt nemáš rozum!“ sprdne mě na dvě doby Dolfi. „Tahat sem ženskou! Co tě to napadlo? Taková pitomost! To si říkáš »ynteligent«? Tady zařvali silní chlapi, co si tu počneš se ženskou? A ke všemu s takovým tintítkem!“

Tím mě trochu urazí. Pitomce i yntelidenta bych unesl, ale Uli přece není žádné tintítko, má všechno, co má správná ženská mít, ani do hrsti to nepoberu, anorektičky vypadají jinak, jenže... když ji srovnám se sebou nebo s Dolfim, přece jen je Uli křehčí, útlejší... ale žádné tintítko, je to holka jako lusk!

Dolfi se trochu vrátí, a co víc, podá Ulrice ruku. Ovšem ne aby mu ji přátelsky stiskla, prostě ji popadne a táhne za sebou, až za ním Uli skoro vlaje.

Dobíháme klikatící se pěšinou k vysoké skále, je to jeden ze zdejších skalních sloupů, ale dole je skála obnažená a skoro kolmá a před ní je kamenná plošina. Ve skále jsou otvory – nu ovšem, jeskyně. Dolfi zde zřejmě žije. Před otvory padá shora voda, asi jí bude tam nahoře přebytek, jsou to jen slabé čůrky, ale je to první zdejší voda, kterou vidím v pohybu.

A z jeskyní se vyhrne pět – ne, šest jezinek. Žádné modrovlasé, ale ty původní, každá vlasy jiné barvy. V rukou mají sudličky, ale Dolfiho zřejmě znají, takže je skloní a rukama dělají známé přátelské gesto »tak-tak-všelíjak«. Zdá se, že jsme tentokrát u svých.

Do užaslého brebentění – i zdejší jezinky si rychle všimly, že Uli není chlap, i když přišla ve společnosti dvou chlapů ze Země – vyjde z jeskyně – další chlap. Jsme tu tedy tři, s Ulrikou čtyři. Chlapi se zřejmě znají a nikdo nevypadá překvapeně.

„Tak ti je vedu, Alfréde!“ říká spokojeně Dolfi.

Zprávy špatné a ještě horší

Sedíme u stolu na pohodlných židlích a ládujeme se ovocem.

Zatím jsme toho moc nenamluvili, až na srdečné přivítání a vzájemné představování. Chlapi byli zpočátku z Ulříčiny přítomnosti nesví, ale pak to hodili za hlavy. Tady za Kejvalkou se prostě chodí »na Adama«, takže i »na Evu«. A jde to i bez tréninku ze Štěrkovny. Nuda-pláže se v našem světě objevily až v poslední době, zdejší chlapi je neznají. Ale tady to jinak nejde a basta!

Stůl i židle jsou Alfrédova zdejší specialitka. V podstatě to jsou velké pneumatiky, vyrobené ze stejného materiálu jako vaky, tedy z takového tlustého igelitu. Na pneumatikách, nahuštěných až to při poklepu dlaní zvoní, je napnutá další měchuřina jako kůže na bubnu. Sedí se na tom velice pohodlně a stůl taky ledacos vydrží. A dá se na tom i bubnovat.

Na stole jsou mísy a misky. Vyrobené podobně, vnitřek je z měchuřiny, kolem je pneumatika, která dává míse tvar, aby se nezplacatěla.

Kolem sedí porůznu zdejší jezinky. Asi se jim nezdá sedět u stolu a na židlích, drží se tradice. Jeskyně je poměrně velká, místa je tu dost, jezinky nás bedlivě pozorují, ale kupodivu mlčí. Vlastně to není přírodní jeskyně, byla do skály vydlabaná. Se změkčovačem kamení můžete skálu dlatat i holýma rukama...

„Tož, nejprve máme zprávy pro vás a pak – snad taky – povíte něco vy nám,“ začne Dolfi a dá nám vybrat: „Které zprávy chcete slyšet první? Ty špatné, nebo ty ještě horší?“

„Vezmi to rovnou od těch nejhorších!“ navrhu mu. „Ať se to jenom zmírňuje!“

„Dobrý přístup máš!“ ocení to Dolfi. „Takže od té nejhorší. Špaček je zřejmě po smrti. Já vím, že se tě to dotkne, ale... prostě zmizel, hned jak ses vrátil na Zem. Nějakou dobu jsme mysleli, že ho unesly modrovlasé, to jsou totiž bestie, že jim rovno není, ale hlídky tvrdily, že na palubě jejich vzducholodi nebyl. Nezbylo po něm vůbec nic, asi ho hodily do bažin, jinak se to nedá vysvětlit...“

„Moment!“ přeruším ho. „To není nejhorší zpráva, to není ani špatná zpráva. Bude lépe, když necháte mluvit mě. Takže naše první zpráva je dobrá – Špaček není po smrti, je na Zemi a snaží se pěstovat rostlinky přivezené odsud. Druhá dobrá zpráva je, že má úspěchy.“

„Cože?“ nadskočí Dolfi. „Kejvalka ho přece jen propustila?“

„Kejvalka ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „Trošku jsme ji převezli. Kejvalka pouští jenom mě, ale když se někdo uzavře ve vaku místo zboží, protáhnu ho na druhou stranu. Nejprve jsem protáhl na Zem Špačka a před chvílí naopak ze Země sem Ulriku.“

„Tak tomu prvnímu bych řekl geniální tah, ale tomu druhému nezodpovědnost,“ řekl Dolfi.

„A teď toho chceme využít,“ nenechal jsem se přerušit. „Chceme nabídnout návrat na Zem každému, kdo o to bude stát. Tedy i vám.“

„Ajta kraja!“ nadskočí i Alfréd. „Tomu říkám vtipná kaše! Čoveče, Ludvíku, esli nekecaš, budeme ti na Zemi líbat ruce kudy budeš chodit!“

„Mám lepší nápad,“ opáčil jsem. „Až se vrátíte na Zem, dáte se zaměstnat od Špačka. Abyste věděli víc, Špaček si pořídil ve městě velkou nafukovací halu jako skleník, napustil si ji stejnými plyny, jako jsou tady, rostlinkám tam topí a udržuje jim vlhkost, takže mu rostou jako z vody. Město už nebude potřebovat tolik zboží a výpravy sem za Kejvalku omezí. A protože jsme přišli na figl, jak protáhnout Kejvalkou i ty, které sama nechce pustit, použijeme to ve prospěch trosečníků.“

„Tomu se dá říkat opravdu dobrá zpráva!“ přidá se k Alfrédovi i Dolfi.

„Má to jednu nevýhodu,“ pokračoval jsem už trochu omluvněji. „V té Špačkově hale – říká se jí ve městě »Špačkárna« – vydrží jen Špaček a já. A podle všeho i vy, jste zvyklí na zdejší složení vzduchu. Až se vrátíte, přijmeme vás za spoléčníky. Bude nás víc a nebudeme se bát vlka nic.“

„Neříkej hop, dokud jsi nepřeskočil!“ zkusil mě zarazit Dolfi.

„To znám,“ řekl jsem s úsměvem. „A když už jsi přeskočil, nejprve se podívej, do čeho jsi dopadl, třeba ani jásat nebudeš, tak se to dneska říká.“

„Dobrý!“ pochválí ten vtip Dolfi. „Takže jste sem přišli už jen abyste svezli všechny sirotky zpátky pod křídla města?“

„To taky,“ přikývl jsem. „Ale taky nás Špaček poslal pro pár drobností. Víte, snadno se to vypráví, jak se Špačkovi podařilo, jenže nešlo všechno tak hladce. Během Špačkových pokusů mu dost rostlin uhynulo a my máme za ně dovézt jiné. A taky mě poslal pro zdejší bahno. V pozemské půdě se zdejší rostlinkám daří o poznání hůř a bahna má Špaček málo. No a kromě toho...“

Nevím proč, ale začala se mi znenadání hrozně točit hlava.

Podíval jsem se rychle na Ulriku, ale ta se motala ještě víc.

„Je nám nějak blbě...“ řekl jsem ještě.

„Nepili jste něco u těch modrovlasých?“ vyskočil Dolfi. „Něco... hodně eklhaft?“

„Jo, daly nám napít něčeho hnusného,“ přiznám.

Alfréd vyskočil a rozběhl se do další jeskyně, ale obratem se vrátil s modrou flaštičkou, zřejmě také ze zdejší měchuřiny.

„Napijte se toho oba, rychle!“ podává mi ji.

„Co je to?“ ptám se ho, ale už se mi k tomu plete i jazyk.

„Protijed!“ uzemní mě Alfréd. „Nemluv a spolkní to, ksakru!“

„Dejte nejdřív Ulrice!“ odmítám to.

„Ta dostane taky!“ ujišťuje mě Alfréd.

Mrknutím oka vidím, jak Dolfi objímá Ulriku a snaží se nacpat jí do pusy podobnou flaštičku, přestanu se tedy šprajcovat a napiju se. Tahle tekutina je neutrální, anebo už její chuť nevnímám, ale motání hlavy nějak neustupuje. Jezinky – anebo snad jeskyňky, když bydlí v jeskyních – rychle přinášejí kupu ovoce a nějaké balónky se šťávičkami, Alfréd mi je cpe jednu po druhé, Dolfi totéž s Ulrikou, proboha, co to vlastně bylo?

„Ty modré nás chtěly otrávit?“ ptám se mezi dvěma doušky sladké šťávy.

„No – otrávit úplně snad ne,“ zmírňuje to Alfréd. „Ale po tom jejich nápoji byste upadli do dlouhotrvající strnulosti a mohly by si s vámi dělat, co by je napadlo. Nejspíš by vás chtěly někam odvézt, už přece signalizovaly, ať přiletí jejich vzducholod’.“

„Vy těm jejich signálům rozumíte?“ vykulím na něho oči.

„Tož to je trochu složitější,“ povídá Alfréd. „My nerozumíme ani jejich řeči, ani signálům. Ale máme tu »naše« jezinky, které rozumí všemu. A ty nám to přeloží.“

„Přeloží? Ony umí mluvit?“ divím se.

„Kdo říká, že jde o řeč?“ usměje se Alfréd. „Jsou to spíš takové hieroglyfy, ani písmo to není, prostě si vzájemně malujeme obrázky, něco jako komiks beze slov. Když chceš, porozumíš tomu.“

„Ale to je přece báječné!“ říkám.

Hlava se mi přestává motat. Protijed tedy začal účinkovat, asi chvilku trvá, než se dostane ze žaludku do krve a s ní do hlavy... a také Ulrika už sedí pevněji, Dolfi ji přestal objímat, nebylo to tedy objímání z vilnosti, ale zajištění, aby nepadla na zem, mají tu velice hezké dlaždičky, ale jistě tvrdé jako křemen...

To jsme zase něčemu utekli!

Když Ulrika pochopí, že jsme se málem stali obětí modrovlasek, začne lamentovat. Co je to za potvory, že nás chtěly otrávit? A proč jsem ji mezi ně zavedl...

„Vlezla jsi sem sama, děvucho!“ vyčte jí tvrdě Dolfi. „Tobě nedošlo, že tady jde občas o krk? Máš jen co jsi chtěla!“

„Nehubuj ji, Dolfi!“ zastane se Ulriky Alfréd. „Taky jsi nevěděl, co jsou zač, ani já a Špaček, dokud se neprojeví! Tady Ludva je jistě považoval za přátelské tvory, jako jsou ty naše.“

„No – mě málem ještě na konci minulého pobytu odvezly,“ přiznal jsem. „To mě zachránil Špaček, na toho to tak nepůsobilo.“

„Špaček zřejmě neochutnal jejich drogy,“ upřesnil mi to Alfréd. „Máš kliku, chalane, mohlo to dopadnout hůř. K vašemu štěstí dnes modrovlasé signalizovaly, aby sem přiletěla vzducholod’ pro dva cizince – no a když nám to ty naše namalovaly, Dolfi pro vás hned běžel. Kdyby v tom nebyla zmínka o cizincích, nevím, nevím, jak byste dopadli...!“

„Vy už jste se s nimi taky nepohodli?“ ptám se ho.

„Taky, chlapče, taky,“ vzdychne si Alfréd. „Zpočátku se tvářily přátelsky, až postupně jsme je prokoukli. Jenže to už z nás vytáhly všechno co potřebovaly. A pak už to nešlo vzít zpátky.“

„Něco jste jim dali?“ zajímal jsem se.

„Spíš jsme je něco naučili,“ upřesňuje to Alfréd. „Naučili jsme je stavět vzducholodi. Vědět, k čemu to povede, radši bych si hubu zašil!“

„Počkat!“ zarazil jsem se. „Vzducholodě nejsou jejich vynález?“

„A kde by byly?“ ušklíbne se trochu smutně Alfréd. „Cožpak tady může někdo vzducholodě vynalézt? Civilizace jezinek na to prostě nemá. Je sice pravda, že vzducholodě jsou tady ideální dopravní prostředek, ale chybí jim spousta znalostí než aby je to napadlo. Vezmi si helioslunečnice! Pro jezinky květiny bez užitku – jíst se nedají, chutnají odporně jak pro nás, tak i pro ně, a že každý květ pluje vzduchem a s kořeny ho spojuje jen takový nanicovatý provázek, to jim nic neřekne. Když za ten provázek zatáhneš, květ si můžeš přitáhnout až dolů, ale když ho pustíš, zase se vznese a provázek napne... až když v něm uzrají semínka, květ se utrhne, vznese se nad mraky. I ve zdejším slabém vzdušném proudění odletí dost daleko, než pukne a semínka rozsype po kraji. Je to takový letecký způsob roznášení semínek, na Zemi to znáš u pampelišek, létají i vrtulky javorů... jenže tady není přízemní vítr, ani pampeliškám by to nestačilo. Tenhle způsob vzduchoplavby to parádně obchází, ale jezinky to nikdy nezajímal.“

„To je ani netrkne, když se ty květy vznášejí nahoru?“

„Co by je mělo trknout?“ opáčí Alfréd. „Vznese se nahoru a zmizí v oblacích. A někde jinde pak začne z nebe pršet roj vrtulek. Kdo by si to spojoval dohromady? Tož my máme jisté povědomí o balonech, na Zemi se vzduchoplavba vyvíjela desítky let, ale i ten obyčejný neřiditelný balon se u nás nevznášejí jen nahoru a dolů, ale – a to především – do stran, jinak by to nemělo smysl. U nás je vítr silnější a projevuje se až dolů, ne jako tady, kde je trocha proudění až nad mraky. A teprve vzducholodě s vesly má tady smysl, jenže to chce použít příliš mnoho vynálezů najednou. Jezinky na to prostě nikdy neměly.“

„Takže – vzducholodi jste tady začal stavět vy?“ dožadují se potvrzení.

„Začal,“ přizná Alfréd. „A pořád jsem trochu napřed, proto se sem už ty modrovlasé neodvážejí a drží se v uctivé vzdálenosti, až poslední dobou jejich drzost vzrostla. Ale málo platné, když už se to naučily, nedá se to vzít zpátky. Teď jim to pomáhá i proti naší vůli. A to se ví, mezi sebou si to předávají i bez nás. Tomu nezabráníš.“

„My jsme jim taky pomáhali, když u nás havarovaly!“ došlo mi. „Vědět to co teď...“

„Z toho si nic nerob, chalane, já jim taky naletěl,“ utěšuje mě Alfréd. „Máš zřejmě pořádnou kliku. Neodvlekly tě, naopak dostal ses až k nám. A navíc s úkolem vyhledat ztroskotance jako jsme my a nabídnout jim repatriaci do vlasti. Já už jsem s návratem ani nepočítal, proto jsem se tu začal zařizovat natrvalo, ale když mi nabídněš návrat, беру všema deseti. A naopak ti tady mohu pomoci. Vyhledávat ztroskotance ve zdejších džunglích by byla příšerná fuška. Vzducholodí to bude jistě snadnější. Nabízím ti tedy svůj poslední model vzducholodě i s posádkou. Bereš?“

Alfrédův poslední model vzducholodě ležel ve složeném stavu v boční jeskyni. Vynosit ven všechny díly byl úkol pro jezinky, sestavení jsme se chopili my. Alfréd vše dirigoval, ale sám také přiložil ruku k dílu. Nejprve jsme složili palubu, upletenou skoro stejně jako měly ty modrovlasé, jen naše sedačky byly větší. Veslovat měli vždy dva a měli jsme se při tom střídát. Jen konstrukce na zádi mi nic neříkala. Připomínala vícehlasou píšťalku, několik píšťal tu leželo vedle sebe, jenže u píšťaly je pro každý tón jiná délka, tyhle byly stejně velké a nebyly to píšťaly, prostě jen na obou koncích uzavřené kusy zdejšího bambusu.

Obal vzducholodi se, stejně jako u té, co měly modrovlasé, napínal na pružnou konstrukci, ale pak nastoupil rozdíl největší. Alfréd měl pár balonetů s bahenním plynem jen uprostřed, kdežto dopředu i dozadu začaly jezinky přinášet květy.

Ano, přesně ty květy z Woinichova rukopisu, které pozemští odborníci považovali buď za slunečnice, nebo spíš za obyčejné kopretiny, protože slunečnice pocházejí z Ameriky a v době psaní rukopisu neměl nikdo v Evropě o Americe ani tušení. Ovšem páni botanici, to jste si tedy užili ostudu! Splést si helioslunečnici s kopretinou, to může jen korunovaný vy-víte-co. Mají snad slunečnice nebo kopretiny tak podivný tvar listů? V zájmu vědy jste měli čestně přiznat, že je neznáte! Nákres ve Woinichově rukopisu ukazoval mladou helioslunečnici, ještě rostoucí na stonku dole u listů. Čím je ale starší, tím víc se stonek protahuje a ztenčuje, až se změní v dlouhý šlahoun, spojující květ s rostlinou i na dva metry. Pak uschne, odlomí se a květ se vznese...

Jezinky podle Alfrédových pokynů skládaly vznášivé květy do konstrukce a přivazovaly je.

„To ale můžeš létat jen v době květů!“ obrátil jsem se na Alfréda s malou poznámkou.

„V pořádku,“ odvětil. „Jen v době květů – tož po celý rok. Zapomínáš, že tady nejsou roční období a tyhle květy kvetou pořád!“

No jo, měl pravdu. Napadlo mě, že to Špačkovi přidělá nejednu vrásku, až na Zemi nastane zima a všechny »zakejvalkové« rostliny budou vyžadovat stálé léto. Nejde jen o teplotu, ale také o sluneční svit. Až se vrátíme, musím mu to připomenout.

„Helioslunečnice mají nižší vztlak než odpovídající objem balonetů s bahenním plynem,“ poučoval Alfréd nás nováčky. „Takže jich musí být víc a protože nemají takový rozsah vztlaku, je vzducholod' při stejné nosnosti asi o deset procent objemnější. Naštěstí neslouží k přepravě železa, tak nám to stačí. Zato mají velkou výhodu, nejsou hořlavé a vzducholodí nehrozí požár. Ten by byl u mé původní konstrukce opravdu nebezpečný.“

„Požár?“ nedokázal jsem potlačit údiv. „Copak tady něco hoří?“

„Jistě – a jak!“ odvětil Alfréd. „Samozřejmě nehoří rostliny nasáklé vodou, a je jich většina. Nicméně jsou tu i hořlavé rostliny. Neslyšel jsi ještě na Zemi pojem »plavuňový květ«?“

Přiznal jsem, že mi to nic neříká.

„Taky se mu říkalo »bengálský oheň« neboli »bengál«,“ pokračoval Alfréd. „I když to není přesné, protože pravý »bengálský oheň« je chemický. Podobně hořlavé jsou zdejší květy vodního leknínu, přesněji jen jejich tyčinky. Jsou přímo pokryté skoro čistým bílým fosforem. Pod vodou to nevadí, ale když se ocitnou na suchu a voda se odpaří, fosfor se stykem se vzduchem zažehne a »fosforka« vzplane.“

„Ale pod vodou to snad vzducholodi vadit nemůže,“ namítl jsem.

„Vidíš ty válce na konci paluby?“ ukázal Alfréd na kusy bambusu, co mi prve vrtaly hlavou.

„Co je to?“ zeptal jsem se dychtivě.

„Pohonné rakety,“ řekl Alfréd. „Každá nás přenese o dva až čtyři kilometry. Když odstraním poměrně tenké víko vzadu, voda vyteče, do válce vnikne vzduch, »fosforky« vzplanou a raketový plamen žene vzducholod' i bez veslování. Vydrží to jen ty dva až čtyři kilometry, ale je to rychlejší než vesla. Dozadu se jich vejde jen šest, ale výměna není složitá a další si povežeme ve vaku na palubě. To je, panečku, jinší fofr! A tohle už jsem potvorám modrovlasým nedal a nedám.“

To ovšem vypadalo nadějně. Konečně říditelná vzducholod'! A s motory! I když to jsou rakety na krátkodobé použití, tak trochu podobné startovacím raketám moderních letadel.

„A co ty vaky uprostřed?“ šťourám až do detailů.

„Sešňorováním balonetů se řídí vztlak,“ vysvětluje mi trpělivě Alfréd. „Starší modely mých vzducholodí, se kterými ses nejspíš setkal i u modrovlásek, mají šňorovací všechny balonety. Jenže se ukázalo, že stačí šňorovat jich jen pár a rovnováhu to zajistí. To mi umožnilo nahradit většinu plynových balonetů nehořlavými, ale neřiditelnými helioslunečnicemi. Nějaká říditelnost je ovšem nutná, proto jsou balonety na plyn aspoň uprostřed.“

„A co když budeme muset vzít někoho na palubu?“ starám se. „Stačí na to těch pár?“

„Proto tu máme i pár balvanů,“ ukazuje mi je Alfréd. „Když naložíme větší váhu, odhodíme nějaký balvan a zbytek dorovnáme šňorováním.“

Má to zkrátka vymakané. Posádku vzducholodi tvoří kromě nás čtyř lidí ještě šest jezinek z Alfrédovy osady. Jsou vycvičené na jeho signály a ve vzducholodi se vyznají. Umí za letu šplhat po obalu, opraví i drobné závady, například zašmodrchané řídicí provázky. Alfréda si váží, není to pro ně neobvyklý domácí mazlíček, ale šéf. A jeho slovo – i signály – proto platí.

Zatímco pokračuje zaplňování obalu vzducholodě helioslunečnicemi, souběžně se na palubu nakládá materiál. Většinou jde o potraviny a nápoje, nejen pro lidi, ale i pro jezinky. Pár vaků ale obsahuje i jiné potřeby. Jsou zde náhradní rakety a zbraně. Základní zbraní vzducholodi jsou – světe zbož se – moje homérské luky! Pravděpodobně mezi nimi nebude ten můj původní, kdoví kde je mu konec, jenže jezinky, které mi s ním tenkrát pomáhaly, si technologii výroby nenechaly pro sebe. Alfréd při spatření nákrešů zavětil – a nechal si vyrobit nejen několik luků, ale i hromadu svazků šípů. I ty se podobají těm mým, ale ve »zbrojním vaku« jsem objevil i hroty, jaké jsem nenavrhol. Například »kladivový«, kterým by se daly na dálku zatloukat hřebíky. Nebo píšťalkový, který letí a hvízdá. Alfréd a Dolfi měli zkrátka spoustu času i náladu na experimenty.

„Cestou se zastavíme u Wolfiho,“ říká Alfréd. „Stráží přístup k naší jeskyni, ale budeme ho potřebovat při hledání dalších lidí. Je to náš klíčový hráč.“

Jezinky nám uspořádaly velkolepou hostinu na rozloučenou. Je večer, brzy ráno vyrazíme, den je tu krátký.

Mně a Ulrice Alfréd přidělí separátní jeskyni, ale nejsou tu dveře, jen jakési závěsy, kromě toho je Ulrika zničená a bude lépe, když si pořádně odpočine. Máme tu nafukovací lůžka, leží se na nich měkce a pohodlně, zkrátka oba rychle usínáme, jen jsem stihl před ulehnutím Ulriku měkce pohladit a zašeptat jí pár povzbuzujících slovíček.

„To nejhorší máš za sebou, Uli, zlatečko moje!“

„Kéž by!“ zívne Uli. Takže jdeme spát.

Ráno nás Dolfi budí ještě za tmy. Jezinky se s námi loučí. Většina jich zůstane v jeskyních. Modrovlasé se tomuto kraji vyhýbají, ale pro všechny případy Alfréd své jezinky učil střílet z luků

– pochopitelně menších než naše. Luky jsou ve zdejší džungli velice účinné zbraně a modrovlásky to vědí. Přišly tu prý i o jednu vzducholod’.

„Prostříleli jsme jim balonety a vzducholod’ šla k zemi,“ popisoval mi to Dolfi. „Nebyl to tak prudký pád, posádka po dopadu vyskákala a rozprchla se, ale pochopily, že je ani vzducholod’ před námi neochrání.“

„Má to jednu nevýhodu,“ řekl jsem. „Ze vzducholodi není vidět, co se děje dole. Džungle většinu přikrývá. Jak tam chcete najít lidi?“

„Nepotřebujeme vidět, ale slyšet,“ řekl Alfréd. „A totéž platí pro lidi dole. Lidé dole nás pod hustým porostem neuvidí a třeba by je ani nenapadlo dívat se nahoru. My musíme být především slyšeni a to na dálku.“

A nemyslel tím jen obrovské hlásné trouby, zavěšené na dosah od každé sedačky. Brzy jsem se měl přesvědčit i o užitečnosti pana Wolfiho, strážce jedné pozemní přístupové cesty k jeskyním.

Kterého vezmeme na palubu jako prvního. Je to náš klíčový hráč, i když to zatím nechápu.

Pochopím to ale rychle.

Vzducholodí vpřed!

Příprava k odletu připomínala hemžení mravenců, ale na konci tohoto snažení vzducholod' napínala kotevní lana, připravená vyrazit.

„Tak jedém!“ zavelel Alfréd. „Pust'te všechno!“

Legendární povel vzduchoplavců. Poslední lana odvazovaly jezinky, které zůstanou v jeskyni. Kupodivu jsme vůbec neřešili vaky zboží, uskladněné v Kejvalce, ale nepovažovali jsme je za příliš důležité. Napřed povinnost, potom zábava. Napřed záchrana lidí, potom kšefty.

Pokud bude ještě s čím kšeftovat a modrovlásky si zboží nerozeberou, stejně jako si rozebraly obsah vaků, připravovaných Dolfim přímo v Kejvalce.

Potvory zlodějské! Ale to nic, nějaké zboží je připravené i v jeskyních, Dolfi s Alfrédem se rozhodli dopravit je ke Kejvalce vzducholodí až to bude potřeba. Pak už to nikdo nerozkrade.

První úsek cesty letíme nízko, pod vrcholky skal. Není to daleko, nemá cenu stoupat vysoko nad skály a pak hned zase klesat. Alfréd vyslal za Wolfim posla a jezinka mu už přinesla odpověď. Wolfi je připravený, těší se na výpravu.

Vesluji já a Dolfi, Alfréd zatím ukazuje Ulrice různé orientační body dole, i když Uli očividně nic nechápe, ale aspoň se na Alfréda mile usmívá. Kapitán Alfréd ji pověřil funkcí pozorovatelky, když už ji vynecháme z galejí. Žena veslovat nebude, je nás na to dost – čtyři chlapi! U kormidla sedí jezinka, kapitán Alfréd bude střídát veslaře. Jezinku u kormidla jsem v první chvíli považoval za zbytečnou, zatáčet se dá přece i jednostranným veslováním, ale brzy pochopím, že je to omyl.

Proplouváme kolem vysokých skalních sloupů, pak zastavujeme. Uletěli jsme sotva čtyři kilometry a ke všemu klikatě, to opravdu není na raketový pohon. Odhadl bych, že dole po zemi by to byl pro nás celodenní výlet, jezinka to však uběhla za tři hodiny. Jezinky jsou ovšem rychlejší a obratnější. A to se podle Alfréda cestou stihla naobědvat, připomenu, že jezinky jedí jen jednou denně a to od rána do večera.

Přistát se tu nikde nedá, vegetace pod námi je jako jednolitý koberec, ale Alfréd spouští na laně z výšky kotvu, na ní stojí jezinka dirigovaná Alfrédovou kapitánskou pišťalkou a zachytí ji dole o nějaké pevnější stonky. Dalšími dvěma rumpály spouštíme dolů na jedné straně paluby hák a na druhé sedačku pro Wolfiho. Alfrédova pišťalka mezitím signalizuje jezinkám, aby odkulily jeden zátěžový balvan na zadní stranu a shodily ho přes palubu. Kotevní provaz se napne.

Sedačku chápu hned a hák vzápětí.

Na mé straně je dole hák a když provazem někdo zdola trhne, začnu rumpálem usilovně točit a zvedat náklad nahoru. Jde to lehce a brzy se nad listy rostlin zvedá něco, co připomíná starodávný gramofon s velkou troubou, až na to, že těch trub je tam šest, uspořádaných do vějíře. Je to lehké, točím o sto šest a zakrátko je ten předmět na dosah. Alfréd se nákladu chopí a vyzvedne ten divný stroj na palubu. Provaz s hákem je omotaný kolem a hák je zaklesnutý o provaz, rozmotat to není problém a Alfréd přístroj umísťuje před jednu velkou prázdnou sedačku – zřejmě s Wolfim předem počítal, i s jeho přístrojem, který tu má připravené místo, kam ho Alfréd přivazuje provazem.

Mezitím se ale kotevní provaz uvolní úplně a Dolfi si žádá mou pomoc ke druhému rumpálu. Tady je náklad těžší. Na sedačce sedí další úplně šedivý chlap, to bude jistě Wolfgang, neboli Wolfi. Alfréd mezitím šněrováním vzducholod' vyvážil, pak zapíská jakýsi signál a vytahuje nahoru kotvu i s jezinkou, která ji dole připevňovala. Wolfi je těžší, ale za chvíli je nahoře i on a můžeme letět.

Nejprve se ale musíme představit a i Wolfiho zaskočí přítomnost Ulriky. Málo platné, je první ženou na téhle straně Kejvalky a starší chlapi nezískali patřičný model chování na nudistické pláži Štěrkovny. Za jejich časů nebylo myslitelné vidět na veřejnosti nahatou ženskou, tenkrát měly ženy i koupací úbory cudné až běda a teď najednou mladá, krásná nahá dívka uprostřed drsných lodníků, vlastně vzducho-lodníků, to tenhle svět ještě neviděl!

Ale co, zvykli si Alfréd i Dolfi, zvykne si i Wolfi.

Teprve v pěti jsme plná posádka. Dva a dva budou veslovat, Ulriku z galejniciny vynecháme, zato bude pozorovat a hlavně – poslouchat. Alfréd nechá vzducholod' vystoupat výš, až nad vrcholy nižších skal, pak ji nasměruje a všechny varuje:

„Připoutejte se a nekuřte!“

Kouřit sice není co, snad leda duffo, ale těch máme málo, takže si je schováváme na pozdější časy. Ale s připoutáním to Alfréd míní vážně. Mimo nás varuje i jezinky, jeho píšťalka vydá sérii krátkých tónů a jezinky se rychle usazují každá do své sedačky a opravdu se připoutávají. Nezbývá nám než je napodobit, sem by se hodily skvělé zacvakávací automobilové pásy, ale buďme rádi, že tu jsou aspoň provazy. Alfréd naposledy zkontroluje, zda jsme dobře připoutaní, u Ulriky je to pro něho obzvláštní příležitost, ale pak přejde na zadní stranu paluby – a odvíčkuje raketu.

Pak se sám vrhne na palubu a připoutá se i on.

Ze své veslařské sedačky vidím dozadu skvěle, veslaři na rozdíl od pozorovatelky Ulriky sedí ke směru letu zády, ale pár vteřin se nic neděje. Pak to ale začne! Z rakety vyšlehne dlouhý plamen a vzducholodí to smýkne vpřed. Maně jsem si vzpomněl na piloty letadel na palubách letadlových lodí, jak si těsně před startem opřou hlavy do opěrek, než je katapult vymrští nad moře. Tohle není tak horké, nicméně není to ani velká pohoda. Paluba vzducholodí se nejprve zhoupne vpřed, jak těleso s balonety a helioslunečnicemi nedokáže hned nabrat rychlost, ale tím to nekončí. Raketa nehoří klidným tahem, ale kašláním, dlouhý plamen uhasíná, paluba se zhoupne dozadu, pak raketa vyplivne další jazyk ohně a vzducholod' se houpe jako za víchřice. Proč to tak hoří? Asi to bude vodou. Raketová směs je plná vody, když vzplane, voda se mění v páru jen v místě, kde to hoří. Dál v trubce je fosfor pořád ve vodě, takže plamen uhasne, pak to asi nějak zabublá, chytí další porce hořlaviny, následuje další dlouhý plamen a tak to cyklicky pokračuje. Klidný plamen by vzducholod' tlačil klidně, tohle ji rozhoupává čím dál víc. Nejhorší je, když se cykličnost střetí do rezonance kymácení vzducholodě. Slabá síla v rezonanci rozhoupá houpačku nejvíc a tohle je přece také jakási houpačka! Mohlo by nás to rozhoupat, až bychom se smíchy neudrželi.

Pochopil jsem, proč je na palubě všechno pevně přivázané. A taky proč vzducholod' potřebuje jezinku u kormidla. Během tahu rakety nejsou vesla vůbec nic platná a jedině kormidlo zaručuje, že se v plné rychlosti nenapasujeme do skal. Už protože je skoro vyloučeno, aby všechny rakety táhly přesně do těžiště, takže vzducholod' má skoro vždy sklon zatáčet. Udržovat zadaný kurs je naštěstí pro jezinku úloha snadná a navíc zodpovědná, přímo cítím, jak se jezinka nadýmá důležitostí.

Konečně raketa dohoří. Vzducholod' ještě setrvačností pluje vpřed, teď už ale klidně, jak se na vzduchoplavbu sluší a patří. Pozvolna zpomaluje. Bambusové těleso vyhořelé rakety je na několika místech zčernalé, ale vydrželo, plamen neprorazil jinam než dozadu. Alfréd je odváže od »raketové plošinky«, prázdnou raketu shodí přes palubu a připevňuje na její místo náhradní raketu vytaženou z velkého vaku.

Máme opět šest raket a jestli nás ta jedna popohnala tak čtyři kilometry, dělá to čtyřicet kilometrů. To bychom opravdu veslovali dlouho a nechci vědět, kolik dní by nám to trvalo pěšky.

Wolfi teď něco kutí se svým strojem. Nejprve pohybuje menším měchem a čerpá vzduch do velkého zásobního měchu. Když je měch jako kulička, přestane čerpat další vzduch a začne mačkat nějaké klávesy. A z trumpet se ozývá břeškná melodie. Varhany! Zdejší varhany!

Po několika tónech zpozorním. Co je to? Tuhle melodii přece znám!

»Co ten ptáček jarabáček nad námi lítá?« nese se nad džunglemi »zakejvalkového« světa. »Co to nese za novinku, že nic neříká?«

Varhany hřmí jako celá dechová kapela, chybí jim jen buben. Měli jsme vzít na palubu nějaké židle z jeskyně, na ně by se dalo bubnovat! Ale v této chvíli je to jedno. Česká melodie musí chytit za srdce každého Čecha. Jenže jednou písničkou splaskne měch varhan skoro na polovinu, Wolfi musí přestat hrát a opět se chopit nafukovacího měchu.

My mezitím posloucháme, jestli se zdola neozve odpověď. Každého chlapa přece napadne, že je třeba odpovědět! Nepotřebuje ani varhany, stačí pořádně zahulákat, všichni tu mluvíme basem a nízké tóny se nesou daleko. Varhany nikdo nečeká, zato jsou silnější než lidský hlas. Odpověď může být proto slabší, neboť ji dychtivě očekáváme a všimneme si jí.

Džungle pod vzducholodí je ale tichá. Nic se v ní nepohne, nic nepípne. Takže tu nikdo není. Co se dá dělat, poletíme dál. Ale před dalším raketovým skokem dá Alfréd otevřít velký měch plný ovoce, jezinky se musí najíst a napít – a my se pochopitelně svezeme s nimi.

Bylo by asi příliš velké štěstí najít nějakého ztroskotance hned na první zastávce. Na palubě proto nevládne zklamání, ale spokojenost. Vzducholod' ukázala své kvality, varhany zvyšují šanci, že nás dole nikdo nepropásne, teď jen mít trochu štěstíčka při hledání.

„Kolik chlapů může v tomhle světě pobíhat?“ ptám se během ovocné hostiny místních.

Alfréd, Dolfi i Wolfi začnou vzpomínat, kolik krajanů sami viděli a o kolika jen slyšeli. Musí vyloučit ty, které si pamatují oba nebo dokonce všichni tři. Ale zdá se, že jich sami viděli kolem dvaceti a slyšeli o takových padesáti, to však už mohou být jen »Staré pověsti jezinčí«. Je jasné, že všechny na vzducholod' nepobereme, ani se nevejdou do měchů »vláčku«. Bude nutné vypravit se sem ještě několikrát, ale v dobrém rozmaru, jak to jde, mi to ani nepřipadá tak obtížné, jak jsem si to maloval ještě ve městě. Dáme si ještě na závěr duffo, Ulrika také, tohle přece není tabák a ve městě duffní ženské i chlapi, jen je to tam vzácnější než tady.

A konec hostiny, letíme dál...

Druhá raketa kašle jako první, ale v jiném rytmu. Často přijde št'ouchanec v protifázi, takže nás nerozhoupává, ale naopak uklidňuje. Přerušovaný režim hoření zřejmě zapřičiňuje konstrukce rakety, ale každá se přitom chová jinak. Je to jasné, ty rachejtle jsou co kus to originál, i kdyby je chtěli vyrábět stejné, určitě stejné nebudou.

Rachejtle dohoří, Alfréd ji kopnutím shazuje dolů. Dál budeme veslovat. K veslům sedá Dolfi s Alfrédem, proplétáme se nějakými členitými horami, na rakety to není. Zatím se snažím vydolovat nějaké informace z Wolfiho. A už si všichni tykáme.

„Hlídal jsi přístup k jeskyním?“ ptám se ho. „Proti komu?“

„Proti modrovlasým jezinkám,“ odvětí. „Víš, naše jezinky jsou v podstatě hravá, bezelstná a upřímná stvoření. Ani v obchodě neznají faleš. Možná mají jiné hodnotové stupnice než my, ale je na ně spolehnoutí. Ne tak ty modrooké. Ty lžou, podvádí a kradou. Když získaly vzducholodí, není s nimi už vůbec k vydržení. Moje stráž byla na nejvíce ohrožené cestě k Alfrédově jeskyním. Tudy začaly v posledních letech podnikat své loupežné nájezdy. A tak tu cestu před nimi hlídám.“

„A co bys dělal, kdyby se tam objevily?“ vyzvídám dál. „Zburcoval bys asi Alfréda a jeho obyvatele a ukryl se před modrovláskami, ne?“

„Ne, já bych se jim postavil,“ odpovídá vážně Wolfi. „Už se to párkrát stalo. Proto se poslední dobou touto cestou neodvažují. Ale slyšel jsem, že se vyrojily u Kejvalky!“

„Ano, zabraly pro sebe Špačkovu Hnízdo,“ sdělil jsem mu. „Ale jak by ses jim postavil? Lukem a šípy?“

„Ne, varhanami,“ odvětí Wolfi.

„Jako – že bys je omámil tou hrou jako Sirény Odyssea zpěvem?“

„Podívej se!“ ukazuje mi na varhanech. „Tady ta klávesa je podepřená kostkou, aby se nedala nechtěně stisknout. Když ale kostku odstraním a klávesu stisknu, ozve se hodně vysoký, skřípavý tón. I pro nás je v téhle síle nepříjemný. Jezinky to ale vyloženě udeří. Rychle padají do bezvědomí a kdybych ten tón hrál dost dlouho, nejspíš by je to i zabíjelo. To nedělám, ale dokud jsou bez sebe, odeberu jim všechny bodné, řezné a sečné zbraně a když se proberou a zjistí, že jsem je odzbrojil,

obvykle je to obrátí na panický útěk. Tady na Alfrédově vzducholodi ale musím mít tuto zbraň nějak zajištěnou, proto ta kostka pod klávesou.“

„Bojíš se, že by to zasáhlo i ty naše?“

„Asi tak,“ přikývl a zase začal malým měchem pumpovat vzduch do velkého. „Mám tu sice pár chráničů uší, které bych těm našim mohl dát, aby je před zvukem chránily, ale to by nemohly poslouchat Alfrédovy signály, takže je lépe mít to jen v šuplíku. Znáš to – kdyby bylo nejhůř...“

„V tom případě jsem pro, aby tam ta kostka zůstala,“ řekl jsem. „Že tě to vůbec napadlo, dělat takovou psychozbraň?“

„Protože... tu píšťalu jsem nedělal já,“ odpověděl Wolfi. „To je moje válečná kořist, stejně jako ty chrániče sluchu pro jezinky. Původně jsem hlídkoval se čtyřmi našimi jezinkami. Pak nás přepadlo takové menší komando. Mimochodem, tenkrát to nebyly modrovlasé, ale zelenovlasé, zřejmě patří nějakému jinému klanu. Naše jezinky to rázem vyřídilo, jenže na člověka ten tón nemá tak ničující účinky, takže jsem se jim postavil s ozubenou palicí – naštěstí včas pochopily, že poměr sil není pro ně příznivý a daly se na útěk. Zůstala mi po nich jen píšťala a chrániče. Od té doby strážím sám, tu píšťalu mám vmontovanou do varhan, které mají větší plíce než já. Tím se z ní stala nebezpečná zbraň – alespoň proti jezinkám. Zelené jsem tu už neviděl a modré spolehlivě zaháním.“

„Pro nás je užitečnější ten »ptáček jarabáček«,“ přiznal jsem.

„Jistě,“ souhlasil Wolfi. „Teď se to zrovna krutě hodí. Předtím jsem si na ty varhany hrával jen tak pro sebe, párkrát jsem jimi zahnal vetřelce, ale tohle využití se mi líbí nejvíc.“

Dopumpoval, sáhl do kláves a vzduchem mezi skalami se s ozvěnami opět rozezněla jásavá melodie »jarabáčka«.

Vzduch ovšem brzy došel a Wolfi začal opět pumpovat. Jenže v té chvíli jsem uslyšel z velké dálky jakési halekání.

„Ludvo, Alfréde!“ vykřikla v té chvíli – byť strašlivě hlubokým kontraaltem – Ulrika. „Ticho, někdo nám zdola odpovídá!“

Wolfi přestal pumpovat, Dolfi s Alfrédem přestali veslovat. Vzducholod' se zahalila do ticha, že by byl slyšet pád špendlíku.

„Hahou! Hahou! Hahou!“ ozvalo se z dálky.

Alfréd okamžitě zapískal a jezinka stočila kormidlo, až vzducholod' ostře zahнула vpravo mezi dva vysoké skalní sloupy.

„Je to ještě nejmiň sto metrů!“ řekl Alfréd. „Dolfi, zabereme!“

Vzducholod' opět vyrazila za tím zvukem. Nebylo pochyb. Už podle vokálů, které jezinky nejsou schopné vydávat.

Je tam člověk!

Svědék zkázy

Alfréd šněruje balonety s metanem a vzducholod' klesá dolů. Nacházíme se mezi vysokými skalami, ale dole je džungle hustá jako koberec. Najednou si Ulrika všimne, že z jednoho místa se jeden po druhém vznášejí k mrakům květy helioslunečnic.

„Tam je!“ ukazuje Alfrédovi.

Je to vlastně logické. Čím má dát člověk dole znamení těm nahoře? Oheň po ruce nemá, křik se mezi skalami všelijak odráží, takže není znát, odkud se nese, zbývá mu třást vegetací... anebo ho napadne trhat a vypouštět helioslunečnice. Prima nápad! Řetízek vznášejících se květů na něho už z dálky ukazuje jako ukazovátkem.

Alfréd zapíská, jezinka stáčí kormidlo, veslaři zaberou trochu nesymetricky a vzducholod' se nemotorně otáčí. Pak už zbývá jen několik rázů vesly a jsme nad tím místem, odkud helioslunečnice vyletovaly. Alfréd navrhne střídání veslařů, já s Wolfim vklouzneme k veslům, aby Alfréd mohl vstát a chopit se velké hlásné trouby.

„Je tam dole někdo?“ zahřmí hromovým basem.

„Tuná! Tuná!“ někdo dole lomcuje velkými listy. Přistát se tady nedá a Alfréd se nehodlá zdržovat ani s kotvou.

„Zveme vás k nám na palubu! Pojd'te si popovídat!“ navrhuje tomu dole. „Spustíme vám na laně sedačku, nasedněte a držte se!“

A to už Dolfi hbitě roztočí rumpál, prázdná sedačka rychle klesá, až se ponoří mezi listy. Dole ji něco zatěžká. Alfréd píšťalkou zatrylkuje a jeho jezinky uvolňují šněrování balonetů, aby zvýšily vztlak. Na laně je další váha a Alfréd i Dolfi točí rumpálem, nečekají ani na vyvážení vzducholodě, která pod další vahou pomalu klesá dolů. Konečně se jezinkám podaří vyvážit vztlak, vzducholod' přestane klesat a nad širokými listy se objeví hnědá čupřina zarostlého chlapa, očividně mladšího než dosavadní ztroskotanci. Sedí na prkénku a drží se křečovitě provazu, kdoví jestli nelituje, že se svěřil tak nejistému výťahu.

Postupně se ale uklidňuje. Vzducholod' působí majestátně, dodává klid a jistotu. Sedačka unese i tlustší muže, například Wolfi je vyloženě pyknické postavy, tenhle je proti němu střízlík. Teď mi ho zakrývá paluba, ale za chvíli se hnědá čupřina vynoří nad okrajem paluby a Alfréd tomu chlapovi pomáhá vystoupit mezi nás.

„Co jste zač?“ zeptá se Alfréd zachráněného.

„Ja som Jožin Šarkézy!“ hlásí chlap. To ani nevypadá na Čecha, spíš na Slováka, což nám sice nevádí, ale signalizuje to, že se sem za Kejvalku dostal jinou cestou než naši. Vrchní matriarchální velitelství vybírá své odvážlivce nejen podle schopnosti projít »Kanálem«, ale i podle spolehlivosti udržet tajemství. Slováka by tou choulostivou misí těžko pověřilo. Znamená to, že někde na Slovači mají další Kejvalku. Ale to se přece tak nějak předpokládalo. Důležité je, že i bratia Slováci udržují tunel do tohoto světa před naším světem v tajnosti. Jestli jim to přináší také takové výhody, není se čemu divit.

Slušnost velí také se mu představit, postupně si s ním podáváme ruce. Ulrika ho ale, jak jinak, vyvede dost z míry, ale snaží se nedávat to na sobě znát. Přesto je jisté, že tady vidí ženskou poprvé. Samozřejmě když nepočítáme jezinky, to ale nejsou lidi.

„Kde máte Kanál?“ ptá se ho Alfréd.

Jenže Jožin očividně nechápe, co je to kanál.

„Myslím tunel, bránu do tohoto světa...“ upřesňuje Alfréd.

„Jo vy myslíte hojdačku!“ rozsvítí se mu konečně. „Pánia, něhněvajte sa, ale to tajemstvo ani vlastnej mamě nėsmiem vytárat!“

„Dobře, nechte si své tajemství,“ spokojí se tím Alfréd. „Nám stačí vědět, že je další brána až někde na Slovensku.“

„V Uhrách,“ opraví ho Jožin. „V naší osadě sme len my Slováci. Dúfam, že aj vy so zdejšími bosorkami obchodujete, hej? Nětreba o tom tárat!“

„Ale co že jste až tady?“ ptá se ho Alfréd. „Tady už jsou na Zemi Čechy, to jste prošel celou Moravou. Cože tak daleko od vaší... hojdačky?“

„Ja som vydědēnec,“ praví Jožin smutně. „Hojdačka ma nepřustila domov. Naši za mňa poslali iného a ja som pre nich zbytočný. Něostalo mi nič iného než sa túlať. Mám svou družinu tunajších bosoriek, dá sa to přežit.“

„Vy zdejší tvory nazýváte bosorky... my jezinky...“ upřesňuje pojmy Alfréd. „Nechcete se už vrátit na Zem?“

„Chcel bysom, ale hojdačka ma nepřustí!“ odpoví mu Jožin. Snaží se nedávat najevo city, ale hlas ho zradí, zní to příliš smutně.

„My jsme přišli na to, jak hojdačku prekabátit!“ sklouzne Alfréd dvěma slovy do slovenčiny, aby mu náš návštěvník lépe rozuměl.

„Ako – prekabátit?“ vykulí na nás Jožin oči.

„Když vás nechce hojdačka pustit zpátky, vlezte si do vaku namísto zboží a nechte se někým přetáhnout,“ prozradí mu Alfréd náš figl. „Nepokoušejte to zbytečně sem tam, ale budete doma.“

„To idě?“ nedůvěřuje mu Jožin.

„Hojdačka nedovoluje cestu ženským,“ naznačuje mu Alfréd. „Jak myslíte, že se sem dostala tady Ulrika? Nechala se sem přetáhnout ve vaku.“

„To je pravda...“ zamyslí se Jožin. „Baby to tuná nepřustí. Pánbožko, ja som němál ženskú už kolik let! Bez ženských je aj raj peklo! A vystačí vám jedna na štyri chlapy?“

To mě zaskočilo. Snad si nemyslí, že Ulrika tady se všemi...

„Ulrika je moje!“ přihlásím se hned. Ještě by ho napadlo, že by Uli mohla vystačit i na pět chlapů, nemrava jeden!

„Vy stě zosobášený?“ ptá se mě Jožin.

„Ještě ne, ale Ulrika je moje!“ ujišťuji ho rezolutně, abych mu vyhnal z hlavy myšlenku, že by si snad s ní mohl užívat.

„Potom je predsa slobodná! Sama si može vybírat!“ nedá se zastavit. A vypne hrud', je od jezinek pochopitelně už dávno patřičně namazaný, kulturista jeden nemravný!

„Zatím je ještě svobodná, ale má mě!“ zdůrazňuji a dávám najevo, že tady legrace končí.

Jenže Jožin pořád mlsně pokukuje po nahaté Ulrice. Snad si nemyslí, že ji okouzlí? Neměl ženskou už kolik let, to bych chápal, ale to ostatní chlapi také ne a přece se neodváží na Ulriku vilně podívat. Na kamarádovo děvče se zkrátka nesahá!

„Co s ním?“ obracím se raději na kapitána vzducholodi Alfréda. „Nemůžeme ho protáhnout Kejvalkou k nám, rozkecal by to. Svoji »hojdačku« neprozradí, ale naši? Já myslím, že mu postačí, co jsme mu prozradili. Může se teď nechat zachránit u nich, ne?“

Jožin ale viditelně zbledne.

„Ja sa němožem vrátit!“ ujišťuje nás. „Medzi nama a našou hojdačkou idě vojna, nědá sa tuná přeíst! Vemte ma radšej k vašej hojdačke!“

„Jaká vojna?“ zeptá se ho věčně Alfréd.

„Tam idě vojna!“ opakuje Jožin. „Bombardují tam, je to o kožu! Preto som predsa utěkal až sem, len abysom bol od toho čo najďalej!“

„Kdo tam bombarduje a koho?“ ptá se ho důrazně Alfréd.

„Zelenovlasaté sa perú s modrovlasatými!“ ujišťuje ho Jožin. „Ale je to masaker. Na obou stranách lietajú tieto vzducholodě a hádzajú na seba horiace fakule. Vozmitě ma k vašej hojdačke, ja naozaj nikomu nič nepřezradím, prisahám!“

Podíváme se všichni jeden na druhého.

„Vyhnat krajana, i když Slováka, do války, to by nebylo fér,“ řekne to nakonec za nás všechny Alfréd. „Kdyby opravdu přísahal, že nic nerozkecá... jenže když ho nevrátíme skrz jejich bránu, nikdo se tam nic nedozví. Řekl bych, že by to mělo být důvěra za důvěru. Když nám prozradí, ve které dědině mají jejich hojdačku, vypravíme tam z našeho města posla, aby jim prozradil, jak se dají přetáhnout zpátky jejich trosečníci.“

Vypadá to rozumně, jenže Jožin na nás vychrlí nějaké příšerné maďarské jméno. Tak se prý jmenuje jejich vesnice, či spíš malé městečko, ačkoliv tam podle něho žijí samí Slováci. Podle něho je i to jméno součástí kamufláží. Dá se mu to i věřit.

„Chceš se tedy vrátit zpátky na svět s námi?“ ptá se to Alfréd.

Jožin by snad slíbil i modré z nebe.

„Dobrá, poletíš s námi,“ rozhodne Alfréd.

„A nemohli byste...“ pokračuje ještě Jožin, „nemohli byste vzít aj moju družinu bosoriek? Predsa ju tu teraz zbabelo nenechám!“

Má to logiku. Když ho doprovázely až sem a staraly se o něho, neměl by je nechat ve štychu. Po krátké poradě vytáhne Alfréd z jednoho vaku černou hladkou kamennou tabulku a začne na ní jedné jezince kreslit obrázkový komiks, aby šla dolů přemluvit Jožinovy jezinky přidat se k nám.

Dřív, někdy za Marie Terezie se přece i v českých školách psalo na břidlicové tabulky, vím to z dějepisu, proč by to nešlo i tady, když tady úplně chybí papír?

Jezinka to zřejmě pochopí a Dolfi s Alfrédem ji spouštějí na sedačce dolů do džungle. Odtud se po chvílce ozve vášnivě jezínčí štěbetání, ale nakonec jezinka pískne na píšťalku a chlapi začnou opět točit rumpálem. Vzducholod' opět klesá, ale tentokrát zapíská i Alfréd a dvě jeho jezinky na konci paluby odhodí dolů další kámen zátěže. A hned poté musí přišněrovat balonety, kámen je těžší než jezinky. Nad džunglí se vyhoupne sedačka, na níž se tísní šest jezinek. Ta naše se tváří jakoby o nic nešlo, ale s ní je pět nových, patřičně vyplašených.

A můžeme letět dál, Jožin je tu i se svou družinou.

Jezinky si mezi sebou sdělují novinky rychle.

Ty Alfrédovy brzy vysvětlily novým, proč je třeba usednout do sedaček a připoutat se, když kapitán Alfréd chce použít další rakety. Nepotřebovaly na to kreslit, takže jim to šlo rychle. Nové si bez odporu nechaly ukázat, jak se to dělá, zejména když viděly, jak to jejich člověk dělá také. Pro nové už nebyly sedačky, ale Alfrédovy se dokázaly připoutat i jen tak na palubu, jako to dělal sám Alfréd po otevření rakety, kdy by mu asi nezbyl čas dosáhnout nejbližší sedačky.

A Alfréd nařídil jezínčí kormidelnici držet směr a povolil šněrování, aby vzducholod' stoupala nad vrcholky skal.

Tady už byla mlha – vlastně mraky. Na úrovni nejvyššího skalního sloupu, kde jsme si mohli pěkně zblízka prohlédnout rostoucí stromy, otevřel další raketu.

A opět se vzducholod' zmítá pod kopanci přerušovaného ohně, ale letí jako vlaštovka. Proti letadlům je to pomalé, proti veslování úžasné. Protože sedím u vesel zády proti směru letu, ohlížím se, abych viděl, kam se ženeme. Jezinčí kormidelnice se zručně vyhne skalní věži a pak udržuje směr, určený kapitánem. Nese nás to do kotle ověšeného vysokými skalními stěnami a sloupy.

Ale pozor, tohle nevypadá dobře!

Vnitřek kotle nezaplňuje bujná vegetace jako všude jinde. Dole pod námi je černá dolina, plná úplně černé vegetace, která se nevypíná vzhůru, ale polehává až dole.

Popel – a prach.

Spálená země.

Vznášíme se nad spálenou zemí, ze které se nekouří, spáleniště už je vychladlé. Mohlo by to být dílo nějaké sopky? Nebo jiné přírodní katastrofy?

Jožin nepochybuje o tom, že pod námi vidíme výsledek bombardování. Jedny jezinky svrhly oheň na druhé jezinky. Za Kejvalkou se zkrátka vede válka. Nikdo neví proč, neví se ani kdo bojuje, ani proti komu, ale co je dole jasně vidět, je spálená země a zčernalá vegetace.

„No nazdar!“ opakuje Alfréd aspoň po šesté jako flašinet. Není div, co dole vidíme, je trochu drsnější. Mlčíme, není nám do řeči, natož do jásání. Nejsou tam vidět žádné oběti toho podivného ohně. Co tam mohlo hořet, když veškerá zdejší vegetace je přímo nasáklá vodou? Alfréd se po nás podívá a navrhne spustit tam dolů pár jeho jezinek, aby se podívaly, jestli tam dole nenajdou nějaké svědky, v horším případě oběti.

Jezinky chvíli studují Alfrédův komiks, pak asi pochopily, co po nich chce, ale dolů se jim nechce. Nejvíce gestikulují jezinky Jožinova doprovodu. Nejčastěji od nich slyším slovo – nebo spíš skupinu hlásek – »ksr«. Říkají to v každé větě, až je to nápadné i nám. Ale co by to mělo být?

Moje zkušenosti s jezinkami říkají, že jezinky naše slova nedokáží vyslovit tak jak jsou, ale spolknou a nevysloví vokály. Jezinka, kterou jsem nazval »Markéta« si říkala »mrkt« a moje jméno vyslovovala jako »ldf«. Ale co může být »ksr«? Ať to doplňuji samohláskami jak chci, takové slovo snad ani neexistuje! Takže to bude něco v jejich řeči, ale to by asi chtělo rozklíčovat.

„Alfréde, zkus je přimět, aby nakreslily, co si máme představit pod pojmem »ksr«!“ navrhuji kapitánovi. Nejsem si sice jistý, jestli se mi nevysměje, ale nic lepšího mě nenapadá.

Jenže Alfrédovi se to nezdá být úplná pitomost a začne kreslit. Jezinky se shluknou kolem, malování je zřejmě zajímavé. Chvíli se radí, pak převezmou tabulku, smažou Alfrédovy malůvky a začnou škrábat vlastní obrázky. Netrvá dlouho a podají tabulku Alfrédovi.

„Tak – a jsem z toho jelen!“ komentuje to Alfréd. „Připomíná vám to něco?“

Obchází nás a strká nám jezínčí malůvku před oči. Malůvka znázorňuje značně schematicky člověka. Ne jezinku, ale typického chlapa ze Země. Ačkoliv by mohl být i z jiného světa, pokud tam žijí tvorové více podobné lidem než jezinky. Je to chlap – jezinky to pochopitelně trochu zvýraznily, aby vyloučily podobnost s jejich jeziňáky. Na hlavě má ale něco, co připomíná kosmonautickou přilbu. Být to na Zemi, prohlásil by to Däniken za důkaz návštěvy prehistorických kosmonautů.

„Dänikena,“ vyhrknu po dvou vteřinách prohlížení.

Jenže to nic neříká pánům, takže jim musím vysvětlit, kdo je Däniken a co všechno se s ním v našem světě spojuje. Alfréd ale nakonec zavrtí hlavou.

„Tohle není přilba,“ tvrdí. „Nemá to ten tvar.“

Namítl bych mu, že přilby mohou mít tvar všelijaký, jinak vypadá přilba hokejistů a jinak cyklistická, i každá armáda má vlastní typické tvary... ale nač se hádat, stejně to nic nevyřeší. Ať má ten zdejší »ksr« na hlavě co chce, příliš se podobá lidem našeho typu.

Nakonec spouštíme jednu jezinku na sedačce s tím, že ji okamžitě vytáhneme, kdyby na nás zapískala. Vzducholod' se snese tak nízko, jak to jen jde a spustí sedačku na pokraji spálené plochy, aby se jezinka porozhlédla i do přilehlého, již nedotčeného porostu. A všichni klečíme na okraji paluby a civíme na ni, jak seskakuje.

Jenže sotva jezinka rozhrne neúplně ohořelé listy na kraji, spatříme pod nimi dvě jezínčí tělíčka, spálená do černa. Zřejmě se z ohně dovlekly až sem, ale i tady je smrt dostihla.

Jezinka se hned hrne k visící sedačce a píská na poplach, abychom ji vytáhli. Nic jiného se nedá dělat, naše průzkumnice je zjevně vyplašená, není ale divu, setkání tváří v tvář se smrtí vezme odvahu každému. Jinou jezinku už na průzkum nepřemluvíme. Jezinky svou průzkumnici nahoře hned zbaví černého popela na nohou a natírají ji mastičkami, snad ji to uklidní.

„Co se dá dělat!“ vzdychne si Alfréd. „Poletíme dál, ale opatrněji. Musíme sledovat i oblohu nad námi a kdyby něco – rakety a pryč!“

Vzducholod' stoupá, ale na palubě je nálada přímo hrobová.

Nad těmi hroby dole je to příznačné.

Bitva ve vzduchu

Vzneseme se do střední výšky. Většina skal končí nad námi a několik obzvlášť vysokých skalních věží sahá až do oblak. Výš bychom byli bezpečnější, ale neviděli bychom pořádně dolů.

Slovo dostane opět Wolfi a jeho varhany. Tentokrát ale nehraje veselého »jarabáčka«, ale jen jakési pohřební trauermarše. Jdou mu z duše a nikdo neprotestuje. Jenže tím se pohřební nálada jen utužuje a takhle snad nikdy nezmizí.

V přestávce, nutné k pumpování hlavního měchu, posloucháme, jestli se zdola někdo neozve, ale tady je ticho – jako na hřbitově. Vzducholod' pomalu pluje nad okrajem spálené země. Je to skoro celé údolíčko a jeden jazyk spálené země vede i mezi dva skalní sloupy. Veslujeme pomalu, víc sledujeme oblohu než džungli dole.

Navíc se blíží večer. Alfréd rozhodne vzletět co nejvýš, těsně pod mraky. Jednak je tam pro nás příjemnější vzduch, ne tak těžký jako dole, výš v mracích je příliš vlhko. Jezinkám to je jedno, ale každá si pro jistotu přiváže očko z provázku či liány k pletené rohoži paluby a to si zaklesne kolem ruky. My lidé to řešíme podobně, jen popruh máme kolem těla a já s Ulrikou si vystačíme s jedním společným.

Noc proběhne v klidu a ráno opět popojedem. Alfréd obětuje další raketu, ale už jich asi moc nemá, vak s náhradními raketami citelně splaskl. Klesneme níž a Wolfi začne trylkovat. Moc vesele to nezní, ale už to nejsou ty pohřební melodie.

»U panského dvora náš Vitoušek orá...« to není zrovna veselá písnička, ale je hezky česky, to by mělo nejen připoutat pozornost těch dole, ale i určit jim, kdo jsme. I když zrovna tahle písnička nekončí moc vesele. »Víc na mě nevolej, hluboko zaorej na věky lásku naši...«

Jo, když si holka řekne »já už mám jiného chlapce upřímného«, tak je konec a nepomůže nic.

Naštěstí Ulrika sedí až vpředu na vysunuté pozorovací sedačce a nemůže se ohlížet na chlapy za sebou. Ti staří šediváci o ni očividně nestojí, ačkoliv – stáli by, ale »na kamarádovu holku se nesahá« a tohle jsou chlapi jak se patří, u nich kamarádství ještě něco znamená! To nejsou »kámoši« jen dokud je to pro ně výhodné!

Zato Jožin se mi moc nelíbí. Mlsně pokukuje po Ulrice, jako kdyby tím, že zrovna on neměl ženskou kolik let, měl teď nárok na každou, na kterou se podívá! Ještě že aspoň uznává, že Ulrika je »slobodná a sama si může vybírat«. A Uli se po něm ani neohlédne. Co by získala, kdyby si dnes vybrala jeho? Je to sice kulturista, ale to jsem teď i já, vždyť se musím krotit, aspoň podle toho, co sama říká, abych ji nerozmačkal. A přece jen se holka má jinak ke klukovi, který ji měl jako první, což je moje další výhoda. A já, tak jak mi říkal táta, už se nerozhlížím a nezklamuji ji. Až se vrátíme, budu ve městě »veliký pendler« a společník firmy »Špaček a spol.«, co proti tomu může postavit utečenec Jožin? Bude rád, když mu město zaplatí jízdenku do domovské obce. A teprve tam z něho může být »king«, zejména když si pořádně prohlédne Špačkárnu a dojde mu, co by to mohlo být za zlatý důl i u nich. Tam si potom může vybírat mezi »slobodnými« podle chuti.

Ale kolem Ulriky ať se mi nemotá! Nebo se neznám!

Propleteme se mezi dalšími skalami a vplujeme do dalšího »kotle«. Při jednom dalším jídle se zeptám Alfréda, jestli si je pořád jistý navigací. To jest, jestli se dokážeme vrátit zpátky k jeho jeskyním a potažmo ke Kejvalce.

„Maluji si mapu,“ ukáže mi ji břídlíkovou tabulku, kterou schovává v jednom vaku. No jo, té jsem si nevšiml. Buď koukám dolů, nebo po Ulrice, ale abych sledoval kapitána, to ne. A měl bych!

Na mapě je dosavadní trasa vzducholodi a zhruba zachycené okolní skály. Můžeme se vrátit, pokud se budeme držet vlastní trasy. Alfréd nemá pořádné navigační pomůcky, tady se nemůžeme orientovat podle slunce, které se dá jen matně tušit nad mraky, ostatně by na to potřeboval alespoň sextant, kompas mu tady taky není nic platný, tady to bude s navigací vachrlatý. Ale zatím jsme se od jeskyní vzdálili jen o pár kilometrů, to by se dalo snést.

Jídlo přeruší poplach. Při jídle jsme pozapomněli na opatrnost, ale naše jezinky se opuštěné pozorovatelně ujaly a dokonce si samy zavedly kruhové pozorování. Na to stačilo, aby si každá nabrala košíček ovoce a obsadila na palubě místo s výhledem.

A najednou štěbetají a ukazují nám šikmo nahoru.

Asi tři kilometry od nás a o dvě stě metrů výš pluje vzducholod'. A míří přímo k nám.

Alfréd okamžitě nařídí povolit šněrování, abychom vzlétli výš. Ideální by bylo srovnat naši výšku s výškou přilétající vzducholodě, abychom se dívali »tváří v tvář«. Jenže zatímco my pomalu stoupáme, přilétající vzducholod' rychle zkracuje vzdálenost mezi námi. Už jasně vidíme řadu vesel, jak zabírají pěkně do rytmu, udávaného píšťalkou. Není pochyb, ta vzducholod' míří rovnou na nás. Všichni jsme pochopili, že si ji nesmíme pustit nad sebe, tady se hází ohnivé bomby, nesmíme jim dát příležitost. Naštěstí naše vzducholod' stoupá rychle a než se k nám ta druhá dovesluje, budeme na její výšce.

Ted' hodně záleží na tom, jestli ta druhá posádka používá stejné píšťalkové signály jako my. Původně je vymyslel Alfréd pro svou posádku, jinak by si nerozuměli. Domlouvání pomocí obrázků je mnohem pružnější, ale příliš zdlouhavé. Píšťalkové signály jsou rychlejší, přenášejí se i na dálku, ale mají omezenější možnosti. Alfréd věnoval vzducholodi jezinkám, aby podpořil jejich obchody. Přece jen je doprava vzducholoděmi v tomto světě nejvýhodnější. Jezinky si to pak už mezi sebou předávaly dál, což by bylo v pořádku, kdyby – kdyby nějaká banda nezačala využívat vzducholodě k bombardování svých sousedů. A to už rozhodně v pořádku není.

Blížící se vzducholod' je staršího klasického typu. Pod hlavní plachtou má plynové šněrovací balonety, také vesla jsou Alfrédovy konstrukce. Zdá se, že jezinky přispěly ke vzduchoplavbě pouze bombami. Jako na Zemi – jak se objeví něco úžasného, hned to nějaký magor zneužije k válečným účelům. Alfréda to mrzí nejvíc. Kdyby to věděl, určitě by jezinkám vzduchoplavbu nedal.

Jsme už skoro stejně vysoko, vidíme přilétající vzducholodi na palubu. Posádku tvoří jezinky, ale nejsou to modrovlásky. Tyhle mají vlasy do zelena. Je to rozlišovací znak, jako u pozemských armád vlajky nebo uniformy. Takže máme čest s další leteckou velmocí tohoto světa.

Alfréd zapíská »Stop«. Vesla druhé vzducholodi se okamžitě zastaví – pořád ještě používají Alfrédův systém signálů. Jenže pak se na druhé vzducholodi ozve zapískání – »Vpřed« – a veslaři opět zaberou.

Přijde řada na jiné metody. Alfréd to má se svými jezinkami nacvičené. Podá jedné hláskou troubu, aby přemluvila kapitánku druhé vzducholodi k zastavení. A to už není jednoduchý signál. Jezinka štěbetá o sto šest a hláská trouba to zesiluje.

„To už je výhrůžka!“ oznamuje Alfréd nám lidem. „Poslední varování. Tutěž dostaly nedávno ty modré těsně před sestřelem. Je jen škoda, že tyhle jsou zelené a nejspíš o tom nevědí.“

Odpověď žádná, zelenovlasé jezinky usilovně veslují dál. Už k nám mají sotva padesát metrů, ony se snad chtějí srazit!

„Držte se!“ vykřikne Alfréd a otevře další raketu.

Tahle poslední rachejtle byla nějaký zmetek. Zpočátku se chovala správně, rozjela nás, že jsme vzducholod' zelenovlásek nechali daleko za sebou, jenže pak bambus pukl a plameny začaly šlehat nejen dozadu, ale i trhlinou šikmo vzhůru. Plamen velice rychle přepálil nějaká lana, plachta držící helioslunečnice se uvolnila a několik utržených květů vylétlo ven a rychle stoupalo vzhůru.

Alfréd se k rachejtli riskantně přiblížil a když zakašlala a dala si krátkou pauzu, odepnul ji a rychle do ní kopl. Poodlétla dozadu, jenže v té chvíli vyšlehl z trysky i z trhliny plamen, rachejtle se roztočila a plamen najednou šlehal skoro do všech stran. Jeden ohnivý jazyk olízl hlavní plachtu helioslunečnic, až na ní horkem naskákaly puchýře. Rachejtle však už bezmocně padala dolů a i když z ní ještě jednou vylétly plameny, roztočené těleso se nedokázalo pohnout jedním směrem.

„Potvora potvorná!“ ulevil si Alfréd.

Před vzducholodí jezinek jsme získali náskok skoro půl kilometru, jenže zelenovlásky otočily vzducholod' za námi a usilovně veslovaly.

„Chlapi, teď zaberte!“ pobídne Alfréd veslaře. „A ty, Ludvo, sleduj pronásledovatele!“
Veslují Jožin a Dolfi, jen se jim vesla prohýbají. Vzducholod' se rozjede, ale zelenovlásky sice veslují menší silou, jenže veslařek mají víc.

„Řekl bych, že se zvolna přibližují!“ hlásím kapitánovi Alfrédovi.

„Mají víc vesel,“ přikývne.

„Měli jsme být otočení jako teď, kdyby šel ten plamen proti nim, zastrašil by je,“ napadlo mě. Jako obvykle, po bitvě každý frajtr generálem.

„Mohli bychom je ale zapálit!“ namítá Alfréd.

„Třeba by si to zasloužily,“ pokrčím rameny. „Kdo jiný způsobil to ohnivé peklo předtím?“

„To mohly být i ty modrovlasé,“ podotkne Alfréd. „Já ale jezinky nezabývám.“

Vytáhl mezitím z vaku několik balíčků šípů a urychleně vyměňuje hroty. Místo jednoduchých jehlovitých tam montuje hroty nebezpečně se podobající kotvám. Kamenné hroty mají špicu ostrou a čtyři ramena s čelní hranou nabroušenou jako nože. Tohle bych tedy nechtěl schytat do břicha!

„Tohle by zabilo i slona!“ namítanu.

„Není to proti jezinkám,“ ujistí mě Alfréd. „Jestli to proletí vzducholodí odpředu až dozadu, roztrhá jí to balonety. Jestli se k nám opět přiblíží, sundáme je.“

„Z téhle výšky je to totéž jako kdybys je všechny postřílel,“ namítanu.

„Z téhle výšky se bude jejich hlavní plachta chovat jako padák, pád přibrzdí na snesitelnou míru a zbytek zachytí vegetace dole. Jen je tak nelituj! Mimochodem, všiml sis, co mají vepředu?“

Obrátím oči k pronásledovatelům. Vpředu nad sedadlem pozorovatelky je upevněný nějaký podivný předmět. Napínám zrak, ale nemohu to rozpoznat.

„Nic mi to neříká!“ obracím se na Alfréda.

„Podívej se pořádně!“ vyzve mě. „Ačkoliv – já jsem to viděl i trochu ze strany. Je to velká kuše a na konci šípů má velkou kouli. Kdyby to byl šrapnel a dopadl by nám na palubu, zamekl by ji jako koštětem a kdyby nás to nakrásně neroztrhalo, jen si představ pád z této výšky!“

„No nazdar!“ To je ale jiné kafe.

Rázem začnu sledovat pronásledovatele pozorněji. Ale málo platné, mají vesel víc a pomalu se k nám blíží. Z půlkilometrové vzdálenosti je sotva čtvrt kilometru. Takhle nás brzy dohoní.

„Stop, hoši!“ zvolá Alfréd. „Dolfi, Ludva a já jsme už z luku stříleli. Přivítáme je!“

Máme jen tři luky, ale jsou opravdu tuhé, dají fušku napnout. Je to ale nutné, musí doletět dál než dostřelí kuše. A ta může mít také pěknou sílu! Můžeme to ale srovnávat – předtím jsme byli jen padesát metrů a ještě se neodvážily střílet, aby neminuly. S našimi luky dostřelíme dál.

Na palubě pronásledovatelek je najednou živo. Ozývá se trylkování jezincích duopozounků, zřejmě signalizují něco jiného než klasické řídicí signály. A nejspíš i jinam.

„Vzducholod' na levoboku!“ ozve se najednou Jožin.

A opravdu! Na levoboku vyplouvá zpoza skalního sloupu další vzducholod' zelenovlásek. Je sice dál, ale míří také na nás. Naše vzducholod' mezitím zastavila.

„Tož chlapi, HRRR na ně!“ zavelí Alfréd a ukazuje na první, pořád bližší a bližší vzducholod'.

První tři šípy letí skoro naslepo a všechny také proletí hluboko pod palubou vzducholodě zelenovlásek. Dá nám to ale měřítko, o kolik musíme zvednout náměr. Já navíc zkusím ještě víc napnout luk.

„A do nich!“ vykřiknu a šíp s kamennou kotvičkou se čtyřmi břity letí krásným obloukem přímo na tělo vzducholodi.

Naneštěstí proletí jen vrchní plachtou a nejspíš i jedním balonetem, jenže pak se zabodne do pevnějšího materiálu, nejspíš do ohebné konstrukce plachty. Ocasní pera zůstanou třet z plachty. Šípy Alfréda i Dolfiho palubu vzducholodi opět podletí. A zelenovlasé jezinky se začnou hemžit kolem své obří kuše, zřejmě chtějí naši střelbu opakovat.

Zvednu náměr ještě o trochu výš. Šíp tentokrát proletí plachtou a zřejmě i několika balonety, protože vzducholod' zelenovlásek začne prudce klesat.

„Jupííí!“ křičím na ně.

Další dva šípy, Dolfiho a Alfrédův, prolétnou tělesem vzducholodě zelenovlásek. Proletí už hodně shora, ale oba jistě nadělají menší paseku v dalších balonotech. Vzducholod' zelenovlásek už klesá dost rychle. Není to ještě pád, ale už se nahoru za námi nevyškrábe.

Otočíme se k další vzducholodi připlouvající z levoboku. Jenže ta zatím vystoupala o dobrých sto metrů výš a jde na nás s převahou výšky.

Podcenili jsme je.

Alfréd volí už obvyklou taktiku, jak se dostat z dosahu. Varuje nás a odjistí další raketu. Nebudou snad všechny vadné! Ale ještě než vyšlehne dlouhý plamen, objeví se nad námi vějířek ohnivých a kouřových čar. Padá to na nás a Alfréd jen bezmocně zasakruje.

Konečně šlehne raketový plamen, naše vzducholod' se začne rozjíždět. Ale je to příliš pomalé než abychom úplně unikli z toho deště ohně a kouře. Většina toho nadělení sice proletí neškodně za námi a padá dolů, ale pár jiskřiček dopadne na hlavní plachtu. Plachta okamžitě začne škvířit, tvoří se na ní puchýře a praskají. Jiskřičky propadávají vytvořenými otvory mezi helioslunečnice, některé až na palubu. Vyskakujeme a rychle je smetáme do hlubiny pod námi, dříve než zapálí rohože. A to vše mezi kašláním rachejtle, která naštěstí mezi nás a útočící vzducholod' hodí kilometr náskoku.

Ty bestie nás chtěly zapálit!

Alfréd je nechtěl ani nechtěně zapálit raketovým plamenem, ale ony na nás bezostyšně hodily pořádnou hrst »fosforek«. Vypadalo to aspoň tak. Naštěstí nemáme pod hlavní plachtou balonety plné hořlavého bahenního plynu, ale helioslunečnice, které nejenže nehoří, ale na nichž »fosforky« dohoří bez velkých škod. Jenže málo platné, tohle byl cílený útok na naše životy a kdybychom měli klasické balonety místo helioslunečnic, anebo kdybychom hlavnímu vějíři neuhnuli a »fosforky« by dopadly mezi řídicí balonety uprostřed, skončili bychom v plamenech jako kdysi Hindenburg na letišti Lakehurst.

„Potvory potvorné!“ uleví si Alfréd a zahrozí jim pěstí.

Jenže není všemu konec, ty bestie teď usilovně veslují za námi a náskok nás nezachrání. Mají opět více vesel i převahu výšky. Tu jim ale Alfréd znehodnotí. Shodíme zátěž dvou balvanů a naše vzducholod' jede vzhůru jako vynořující se vorvaň. Škoda zátěže, měli jsme ji připravenou za váhu trosečníků, vyzdvihovaných z džungle, ale přišli jsme i o pár helioslunečnic, však ono se to srovná.

Ted' ale máme převahu výšky my. A blížíme se ke spodní hranici mraků, dostat se do nich, zmizeli bychom svým pronásledovatelům, ale ztratili bychom orientaci. Alfréd nejprve přiškrcuje šněrování balonetů, ale to nestačí, proto píská na své jezinky, ty hbitě šplhají nahoru a vyhazují z plachty ještě několik helioslunečnic. I na Zemi se balony řídily zbavováním zátěže nebo naopak upouštěním plynu. Šněrování není tak ztrátové, ale v nouzové situaci se dá použít cokoliv.

Také druhá vzducholod' stoupá, jenže my jsme až těsně pod mraky. Kdyby nás chtěly nadletět, ztratí orientaci i ony. Máme sice ještě pár raket, ale Alfréd se rozhoduje nepoužít je. Nebudeme jen utíkat, abychom je za sebou přitáhli až k jeskyním. Přijmeme boj. Naše homérské luky proti jejich vějířům ohně. To bude rovnocennější. Alfréd vytahuje ještě jeden luk a vtiskne ho do ruky Jožinovi, ačkoliv Jožin tvrdí, že »tohle nikdy v ruce nedržel«.

„Aspoň si to zkusíš!“ řekne Alfréd a je to kapitán, tomu se neodporuje.

Druhá vzducholod' se blíží, i když je ještě mimo dostřel.

„Třetí vzducholod' na pravoboku!“ hlásí ale Jožin, který nezapomněl na ostrážitost a sledoval nejen blížící se vzducholod' našich nepřátel, ale i okolí.

Cákryš, tohle už je vážné, uvědomím si. Třetí vzducholod' je větší než předešlé, i když je zatím příliš daleko než aby zasáhla do střetnutí mezi námi a druhou vzducholodí. Zdržovací taktika teď není na místě, musíme jednat rázně.

Přestáváme veslovat a otáčíme vzducholod' bokem k nepříteli. To nám umožňuje střílet po celé délce paluby, i když na druhé straně nechráníme řídicí balonety uprostřed. Hlavní plachta je naštěstí zakrývá a z boku není vidět, kde jsou pod ní helioslunečnice a kde hořlavý plyn. Může to

být pro nás výhoda? Snad! Ovšem výhoda »boční salvy« přetrvává od starých pirátských plachetnic až po nejnovější bitevní kolosy, jejichž salva pošle do stratosféry několik tun ocele a výbušnin.

Vzducholod' zelenovlásek se dostala na dostřel luků a my zahajujeme střelbu.

Naštěstí mám lepší odhad z minulého střetnutí a hned první můj šíp prostřelí zelenovláskám hlavní plachtu a zejména balonety pod ní.

Nepřátelská vzducholod' poklesne a já volám své vítězné »Jupííí!!« Ale ne nadarmo se říká »Neříkej hop...« všechny naše další šípy jdou mimo, zelenovlásky odhazují přítěž, zastaví pokles a veslují k nám, jako by se nic nestalo. Přece jen je znát, že jsem kdysi ještě na Zemi lukostřelbu trochu pěstoval, všichni ostatní jsou proti mně amatéři, i když se snaží seč to jde a dokáží napnout i »homérsky« tvrdý luk. Sám to ale nezachráním, leda by se mi podařilo něco jako Hoodův výstřel, nebo něco z umění velikého Larse Andersena! Na toho nemám, ale náhoda je blbec! Nechystám se přece sestřelit šíp v letu, ani šíp již zabodnutý v terči, terčem je vzducholod' o rozměrech stodoly!

A jak to řekl jeden generál, když ho varovali, aby se kryl?

„Ti žabaři by netrefili ani stodolu!“ řekl o nepřátelských střelcích pohrdlivě – načež padl naznak s dírou přesně uprostřed čela. Jo, náhoda je někdy velký blbec!

Druhý šíp – druhý zásah a druhý pokles!

Jenže to už vidím, jak několik zelenovlásek šplhá nahoru mezi balonety. Nejspíš se je snaží zalepit, i na tu dálku vidím v jejich ručkách listy s lepící vrstvou. Máme jich tu také pár a i naše jezinky dokáží zalepit trhlínu v balonetu, není-li příliš rozsáhlá. Pro nás to ovšem znamená, že při prostřelení hlavního tělesa můžeme nechtěně zranit i jezinky uvnitř.

Ale co, chtěly nás zabít a tím si samy škrtají naše ohledy. Teď je to kdo s koho. My nebo ony! My přece neútočíme, do střetnutí se hrnou ony. Dobrá, budou mít, co si přejí!

Napínám luk co nejvíc. Nepřátelská vzducholod' je příliš blízko, nestřílím horní balistickou křivkou, ale přímo. Mezitím zasahují i Alfréd a Dolfi, na tuhle vzdálenost se strefuje i Jožin.

Prásk! A křááách!

Vystřelil jsem příliš vysoko a v první chvíli to vypadalo jako střela mimo, ostré nože mého šípu jen lízly hlavní plachtu. Deset centimetrů výš a proletěly by nad ní neškodně, jenže štěstěna má někdy zajímavé vrtochy a jak říkám, náhoda je blbec!

Střela s ostřím z lesklého kamene rozpárala hlavní plachtu nepřátelské vzducholodi po celé délce. Balonety vyhřezly ven, většina jich sice visela na řídících šňůrách, ale dva – tři se odtrhly a odlétly vzhůru, ty nahoře to nejspíš roztrhlo a vzducholod' se prudce propadla. Jezinky odhazují zátěž, jenže to tentokrát nestačí, ztráta vztlaku je příliš velká. Není to pád, jen hodně prudké klesání a jestli budou mít štěstí, dole se ještě přibrzdí o vrstvu těžkého vzduchu. Přesto jezinky odhazují v panice vše co může sloužit jako zátěž, dokonce i vesla.

„Pá pá!“ volám za nimi. „Přejeme hladké přistání!“

K-s-r

Třetí vzducholod' je z nich největší. Přece jen je i u jezinek vidět jakýsi vývoj, i když jen směrem ke zvyšování rozměru. Jenže dvojnásobek rozměru znamená osminásobek nosnosti a tohle monstrum už jistě unese pořádnou zátěž! A co horšího, při pohledu na veslaře už na dálku vidím, že to nejsou jezinky. Mají sice vlasy nabarvené na zeleno, ale i dlouhé vousy. Takže to jsou chlapi ze Země. Cákryš, není jich tam nějak příliš? Naše vzducholod' by podle Alfréda unesla nanejvýš osm mužů a šest jezinek. Je nás tu šest, ale máme tu pět Jožinových jezinek navíc, to je jako jeden celý chlap, už by se nám sem vešel jen jeden chlap, ale už bez jezinek, a i to kdoví jestli, už nemáme ani plnou nosnost, přišli jsme o pár desítek helioslunečnic.

Vzducholod', co se k nám blíží, je nejen větší, ale když počítám vesla, má jich na jedné straně dvanáct. Dvanáct chlapů ani do jednoho vláčku nepoberu, říkám si.

Hloupé úvahy! Ti chlapi k nám veslují ne aby přišli na přátelskou návštěvu! Náš první boj asi neviděli, ale sestřelení druhé vzducholodě ano a protože mají stejné vlasy – neboli uniformy – patří zcela jistě ke stejné zdejší mocnosti. A ženou se nám oplatit předchozí porážku!

„Wolfi, pozdrav je!“ zavelí Alfréd.

Wolfi vklouzne za své varhany a usilovně pumpuje hlavní měch. Konečně může začít, hrábne do kláves a hraje. Tentokrát si ale vybral z jiného soudku. **Kde domov můj** je česká hymna, ta by měla každého Čecha postavit do pozoru!

Nemá to ale účinky. Galejníci naproti nám veslují jako o život. A vpředu na palubě připravují nějaký velký stroj, sice to ještě nedokáží určit, ale bude to přinejmenším kuše. Musíme se připravit na něco nepříjemného a Alfréd mezi nás roznáší svazečky šípů. Budeme se bránit, útěk nic neřeší. Naše vzducholod' je v ideální pozici pro »plnou boční salvu«, visíme nehybně, nikdo nevesluje, očekáváme přílet nepřátelské bitevní vzducholodi. Mají převahu v rychlosti, ale naše dalekonosné luky mají také své výhody.

Jsmo už podle mě na dostřel. Napínám luk, mrknutím oka zjišťuji, že budu střílet sám, protože ostatním se to zdá příliš daleko. Neměl bych raději počkat? Jeden šíp nikoho nezastraší! Ale když vystřelím dva šípy, mám větší možnost trefy.

„Vezmi si tenhle!“ zarazí mě na poslední chvíli Alfréd a podává mi jiný šíp. Nemá na hrotu tak ostré nože, ale k šípů je připevněná píšťalka. Německé střemhlavé bombardéry štuky měly na sobě sirény, kterými zastrašovaly obsluhu protiletadlových flaků. A u Poláků jim to vycházelo.

Vyměním šíp a střílím. Fiúúúú!!!

Je to pořád daleko a šíp netrefí ani vzducholod', otočenou k nám profilem. Dopadne neškodně až na její palubu, hned budou vědět, co na ně máme. Píšťalka je ale nepostraší, měl jsem raději střílet kotvičkou s nabroušenými noži.

Ze vzducholodi proti nám něco vyletí. Kuše na přední palubě! Ale není to šíp, je to celé hejno různých předmětů. A jsou mezi tím určitě i fosforky, protože se za letu zažehují.

Alfréd duchapřítomně skopne přes palubu další kámen a naše vzducholod' poskočí vzhůru. Je to jen o pár metrů, ale ty nejspíš rozhodují. Většina fosforek nás mine pod palubou, pár jich však dopadne na její lehké rohože. Jenže současně s nimi k nám doletí hrst poměrně krátkých šípů. Dolfi padne na palubu, šíp mu trčí šikmo vpředu ze stehna. A zepředu se ozve bolestivý výkřik. Ulrika!

„Zlatečko moje, vydrž!“ zavolám na ni a odhodil bych luk na palubu, kdyby mě nezarazil velitelský hlas Alfréda.

„Ludvo, sakra, střílej! Ulriku nech Dolfimu, ošetří ji i sebe! Chlopi, střílejte!“

Sám skopává bosou nohou z rohoží prskající fosforky. Ani to není bez nebezpečí, Alfréd syká bolestí, fosforové rány bývají těžké, hluboké a špatně se hojí.

„Ksr! Ksr!“ štěbetají v hrůze Jožinovy jezinky.

Napínám luk a posílám na nepřátelskou vzducholod' ostrý kamenný pozdrav. Šíp proletí skrz celé těleso vzducholodě a ta klesne o dobré dva metry, jenže i protivník to umí vyvážit odhozením

zátěže. Dolů padají jakési měchy a vzducholod' se začne otáčet. Nejspíš se také chystá využít »plné boční salvy«, tuhle taktiku znali námořníci už na plachetnicích.

Na palubě protivníkovy vzducholodi mezitím na nás někdo něco křičí, ale nerozumím tomu.

Alfréd popadne hlásnou troubu a zařve do ní z plných plic: „Nýmals!“

Pak se obrátí na nás.

„Střílejte, synci, ksakru!“

A sám také napíná luk. Jenže teď už vidíme, jak na palubě proti nám stojícího kolosu chystají vousatí chlapi pět katapultů. No jestli v nich mají totéž nadělení jako předtím, bude to zlé. Musíme ale střílet, i když z našich čtyř šípů tři dopadnou na palubu a jen můj prostřelí naskrz hlavní plachtu i s několika balonety pod ní. Ale cizí vzducholodí to ani příliš nehne.

Alfréd našťěstí skáče dozadu, otevírá raketu a píská povel na naši kormidelnici.

Ostrý plamen popožene naši vzducholod' stranou. Kormidlo ji trochu stočí, aby druhý dlouhý plamen šlehl proti nepřátelům. Mělo by je to zastrašit, kromě toho nás raketa zanele mimo dostřel.

„Tam! Tam! Dole!“ volá Jožin.

Jsmo rádi, že se držíme, raketa námi houpe jako na houpačce, je to div, že Jožin stihl sledovat nejen nepřátelskou vzducholod', ale i hlubinu pod námi. To ale stojí za pohled!

Pod námi plane ohnivé jezero. To, co před chvílí odhazovala nepřátelská vzducholod', nebyly tedy balvany jako u nás, ale zápalné pumy. Nebylo jich moc, snad čtyři nebo pět, ale paseku dole udělaly pořádnou. Zdá se, že dopadly na nízkou skálu, o kterou se rozbily a rozstříkly kolem, načež všechno vzplálo. Vypadá to jako bombardování napalmem, nechtěl bych být tam dole!

Jenže nás nesmí zajímat to ohnivé jezero, nás musí zajímat nepřátelská vzducholod', která sice zůstala vzadu, ale už je opět otočená přídí k nám a na boku usilovně pracují vesla. Pronásledují nás. Viděli, že jim kdykoliv utečeme pomocí raket, ale nejspíš pochopili, že těch raket máme omezenou zásobu a že by mohli vytrvalostí dosáhnout svého.

„Ludvo, pojd' sem!“ přikazuje mi Alfréd a já se neodvážím neposlechnout, i když bych raději běžel na příd', kde Dolfi obvazuje Ulriku. No – obvazuje, tak se to nedá popsat. Sám si vytrhl z rány na stehně krátkou šipku a ránu si přelepil listem s lepidlovou vrstvou, určeným původně k zalepování poškozených balonetů. Totéž zřejmě dělá s Ulrikou, jenže Alfréd mě tam nepustí.

„Nedá se dělat nic jiného!“ říká omluvně.

Další šípy upravuje tak, že je omotává lepidlovým listem a ukazuje mi, abych ho napodobil.

„K čemu to bude?“ ptám se ho.

„Nalepíme na to fosforky,“ říká Alfréd. „Neberou na nás ohledy, nebudeme je mít ani my!“

„Kde seženeš fosforky?“ ptám se ho.

„Z rakety!“ odvětí lakonicky.

Dělám tedy to co on. Fosforky se nedají lepit hned, jen pro ně připravujeme lepicí vrstvu. Jakmile se ocitnou na vzduchu, samy se zažehnou, takže je musíme přilepit až těsně před výstřelem. Nepřítel má proti nám výhodu, že měl munici předem připravenou, my máme výhodu raket, která nám dává potřebný časový odstup na přípravu.

Alfréd postaví na palubu kamennou mísu, vytaženou z vaku. Nalije do ní z měchu vodu, pak vezme do obou rukou záložní raketu, drží ji tryskou vzhůru a požádá mě, abych ji opatrně otevřel. Když odklopím víčko, vychrstne z ní trochu obsahu do kamenné mísy a nařídí mi doplnit raketu vodou a uzavřít ji. Bude v ní slabší náplň, ale vzal to čert! Stejně jsou co kus to originál!

V kamenné míse leží na dně ve vodě několik desítek bílých tyčinek. Fosforky!

„Střílet budeš ty, máš z nás nejlepší voko!“ rozhoduje Alfréd. „Ostatní mohou střílet podle svého vlastního uvážení, i když tím jejich čarostřelce jen trochu postraší.“

Je to vskutku přesný odhad. Největší naději na úspěch mám já. Nestačí síla, ale u mě se přece jen projevil dávný trénink i teoretické znalosti o lukostřelbě. I na 3-D terče už jsem na Zemi střílel, umím nejlépe odhadnout, jak opravit náměr podle výsledku předchozí střelby.

Vesluje teď jen Jožin. Dolfi ošetřuje Ulriku, ta ani nesténá bolesti, zlatečko moje, přece jen je to statečná holka! Wolfi stojí za námi, luk v ruce, ale ani si nedělá iluze, že by proti té obludě něco svedl, zbývám já a Alfréd. A taky kamenná mísa vedle Alfréda.

„Ja tym chacharam zasmolenym hnatiska zpřeražam!“ vyhrožují bezmocně nepřátelům.

„Tak synci, hin se hukáže, hdo z nás!“ parafrázuje Alfréd poslední větu Jana Sladkého, tak zvaného Koziny, před oběšením. Jo, jenže Kozinu oběsili a Lomikar žil klidně dál. Nemám zájem čekat rok v záhrobí na výsledek Božího soudu.

Pronásledovatelé se opět blíží a pokřikují na nás hláskou troubou. Nerozumím jim ani slovo, ale Alfréd ano a odpovídá jim stejným stylem. Vypadá to na němčinu. Z té umím jen pár slov, ale ta co znám, se tady vůbec neobjevila.

Pro mě je teď směrodatný Alfréd. Bere do ruky šíp s lepidlem, sáhne do kamenné mísy, vyloví dvě fosforky a přilepí je na šíp naproti sobě, aby neporušily vyvážení. A rychle mi to podá.

„Dělej, než to chytne!“ pobídne mě.

Vzducholod' nepřítel je ještě daleko, musím se pokusit o horní balistickou křivku, ta má sice největší dostřel, ale je nejméně přesná. Napnu luk co to jde – a fíúúú!

„Další!“ podává mi Alfréd další šíp s nalepenými fosforkami.

Raději bych se podíval, kam ten první letí, mohl bych si podle toho opravit náměr, ale to ještě uvidím, teď musím dostat do vzduchu další ohnivý šíp. A Alfréd už lepí další fosforky.

Náhle nás ožehne a oslepí oheň.

Není to ale ohnivý pozdrav z nepřátelské vzducholodi. Vzplanula celá vzducholod'. Oheň se rychle šíří od prostředka ke krajům, žár je nesnesitelný. Alfréd odvíčkoval další raketu, plamen z ní je jako plamen sirky proti autogenu, nicméně nás odežene dál od toho ohnivého pekla za námi. Dívám se fascinovaně, jak přes palubu nepřátelské vzducholodě skáčí vzduchoplavci, jezinky i chlopi, snad aby se zachránili před ohněm, jenže je to jako u Homéra, uhýbáš-li Scylle, spolkně tě Charybda, tak je psáno v báji o Odysseovi a tak se to učí i ve škole. Pád bez padáku z výšky tří kilometrů je stejně jistá smrt, jako uhořet na palubě hořící vzducholodi. Nehledě na to, že padají do ohnivého pekla, které dole sami zažehli svými zápalnými bombami. A nejspíš na ně spadne i další napalm, na jejich vzducholodi přehořely provazy nesoucí palubu, paluba se otáčí a veškerý náklad na ní padá dolů – včetně katapultů i několika dalších zápalných měchů.

Vzducholod' hoří a padá do hlubiny, je to dost děsivé. Katastrofa Hindenburgu byla proti tomu selanka. Tenkrát se ještě zachránily dvě třetiny cestujících i členů posádky, tady je na straně nepřátel úmrtnost stoprocentní. Ale pohled na ten oheň musel být i tenkrát stejně majestátní jako dnes.

Hindenburg hadr!

Na naší palubě tančí Jožinovy jezinky. Už se nemusí bát toho »ksr«! Čím kdo zachází, tím také schází a my jsme si nezačali!

Ted' ale pryč odtud! Dál od toho pekla!

Raketa dohořívá, ale Jožin a Wolfi veslují a Alfréd píská povely jezinců kormidelnici.

Vzducholod' míří zpátky.

Od obzoru k obzoru – což tady není tak daleko – žádný nepřítel a my usilovně veslujeme domů. Přesněji – u vesel se střídáme po dvojicích Alfréd, Wolfi, Jožin a já.

Dolfi je raněný, takže ho vynecháme a Ulrika...

Ulrika ztratila hodně krve. Šipka ji zasáhla do ramene, ale trefila při tom asi tepnu. Než jí to Dolfi přelepil, upadla do bezvědomí a od té doby se ještě neprobrala. Proto nesténala, ne že by byla tak statečná! Ulriko, blázínku, pro tohle ses propašovala do zdejšího světa?

Dolfi mi obě šipky ukazuje. Nejsou dlouhé, tak třetina našeho šípu, na zadní straně mají místo opeření rostlinné vějířky, i hrot je jiný než náš. Ostrá špička a dva háčky, kdyby se to nezarazilo o kost, zaháklo by se to do masa a ani vytrhnout by to nešlo. Oba měli kapku štěstí v neštěstí. Vletět tohle mezi žebra, bylo by to nad naše možnosti.

Když nevesluji, starám se o ni, ale je to marné, nevnímá mě. Jezinky olízaly každou kapičku její krve, pro ně je to pochoutka, zdroj krevního železa, ale nepomohly nám. Dolfi je nechal, vytekla krev je zkrátka jejich, i sám se od nich nechal olízt a dal jim »na umytí« obě šipky, ale s Ulrikou si neví rady. Až ji dovezeme do jeskynní základny, snad jezinky na její zranění něco najdou.

„Popojedem!“ varuje nás Alfréd, než zapálí další raketu. Můžeme je klidně použít všechny, už je nepotřebujeme k odpoutání od nepřítele a pomohou nám zkrátit návrat.

Hází to s námi parádně. Držím se, ale přitom starostlivě pozoruji Ulriku, připoutanou k rohoži paluby. Sama by se neudržela, skutálela by se. A paluba nemá ani zábradlí, shazovat zátěž je velice snadné, stačí příslušný balvan uvolnit a odvalit přes okraj rohože.

A to ještě není všem trápením konec.

Údolí pod vzducholodí nikdo z nás nepoznáváme. A nepoznává je ani Alfréd, ačkoliv brejlí do své mapy jak chce. Znamená to, že jsme zabloudili. Ztratit se ve zdejší světě, co ještě horšího se nám může stát, zejména když spěcháme?

„Wolfi, zatrub dolů!“ vyzve Alfréd našeho varhaníka.

„Nechci rušit,“ vymlouvá se Wolfi a ukazuje na Ulriku.

„Když někoho najdeme, bude to výhra,“ tvrdí Alfréd. „Musíme dolů. Vyšleme naše jezinky do džungle pro léčivé rostliny. Jezinky je znají.“

Wolfi tedy zahraje bez výsledku »jarabáčka«. Dole pod námi nejsou lidé. Anebo jsou, ale bojí se nás. Není divu po tom, co tu dělaly zelenovlásky s těmi chachary!

A vzducholod' rychle klesá. Zastavíme se až těsně nad džunglí a Alfréd spouští na sedačce tři ze svých šesti jezinek. Snad se mu podařilo vysvětlit jim, co by měly hledat. Další čtyři jezinky, pro změnu Jožinovy, spustí dolů, aby opatřily něco k snědku. To bylo jednodušší, protože opatřit něco k snědku dovede každá jezinka i bez dlouhého vysvětlování. A všechny, Alfrédovy i Jožinovy, už také vědí, co my lidé nesnášíme. Nebudou nám nabízet ty známé »třešně z pekla«.

My teď musíme čekat.

„Poslyš, Alfréde, co na nás křičeli z té vzducholodi?“ ptám se kapitána.

„Ty nedoslýcháš?“ podívá se na mě udiveně.

„To ne, ale nerozuměl jsem jim ani slovo,“ vrtím hlavou. „Nebylo to náhodou německy? Já totiž německy neumím! Možná pár slov, »der die das, psí ocas!«.“

„Jo, pak jsi jim ovšem nerozuměl,“ souhlasí Alfréd. „Ano, volali to německy. Vy jste se ale ve škole německy neučili?“

„Ne, dneska se ve školách učí především angličtina,“ říkám.

„To je hloupost,“ míní Alfréd. „Potřebujeme se přeci nejčastěji dorozumět s našimi sousedy, ne? Za našich školních let neexistovalo neumět německy!“

„Angličtina je světovější,“ ujišťuji ho. „Dnes se i s Němci domluvíme anglicky a nepočítám zbytek světa. Anglicky umí i Číňané!“

„Měl jsi to tedy zkusit anglicky!“ pokrčí rameny. „Obávám se, že bys neuspěl.“

„To bude asi tím, že vy starší anglicky neumíte,“ míním.

„Možná,“ připustí Alfréd. „Ale především, tihle by se s tebou anglicky nebavili ani kdyby uměli angličtinu jako profesori v Oxfordu.“

„Proč?“ nechápu.

„Protože tohle byli »Velkoněmci«,“ říká Alfréd. „A to záhadné »ksr« je jejich vůdce, říkal si »Kaiser Friedrich«, zkráceně »Kaiser«. A ta kosmonautická přilba byla jeho císařská koruna.“

„Proto mi na ty hlásky nepasovalo žádné české slovo, které by dávalo smysl!“

„Kaiser znamená císař,“ pokračuje Alfréd. „Zřejmě se tady za Kejvalkou vyskytovalo pár Němců, možná ztroskotanců jako my, kteří se ale rozhodli, že tu budou vládnout. Proto měla jejich vzducholod' různé katapulty, proto svrhovala zápalné bomby. Zbraně sem přinesli tihle Germáni. Možná byla jejich zdejší říše daleko, takže jsme se o ní nedozvěděli, ale mohlo to být i jinak, oni si mohli svou říši chránit i tím, že by zabili každého, kdo k nim nepatřil. Vzducholod' jim dala strašný

prostředek zkázy. Do té doby mohli tyranizovat jen své nejbližší okolí, ze vzducholodi to bylo ještě snadnější. Proto jsme na ně narazili až v poslední době. No, buďme rádi, že jsme »Kaisera« poslali do jejich Walhally, určitě tady napáchal i tak dost zla a bylo správné mu to zatrhnout.“

„Co vlastně po nás chtěli?“ zajímal jsem se.

„Chtěli vydat vzducholod' a podřídít se jim jako jejich otroci,“ řekl Alfréd. „Navíc si všimli, že tady máme Ulriku a tu »Kaiser« požadoval pro sebe jako svou kuběnu. Na to jsem mu odpověděl »niemals«, česky »nikdy«, a dál už to nebylo nutné překládat. Nabízel jsem jim, že je protáhneš na Zem, ale o to jim vůbec nešlo. Oni tady nejspíš byli z vlastní vůle. Na Zemi by je kdekdo odkázal do patřičných mezí, takže chtěli vládnout aspoň tady. Já je vůbec nelituji.“

„Já taky ne!“ řekl jsem procítěně.

Takže Kaiser Friedrich! Světovládce, který se dostal do tohoto světa! A chtěl by Ulriku, ne za ženu, ale za sexuální otrokyni, prasák jeden!

„Poslyš, Alfréde,“ napadlo mě. „To znamená, že tu je někde – a možná poblíž – další vstup do tohoto světa. Východ bude v Německu, takže sem proudí i Němci. Chápu, že i oni to drží jako své největší tajemství, to bych ještě bral, ale nelíbí se mi, že tady chtějí tak krutě vládnout. Co zlého jim udělaly ty spálené jezinky?“

„To nejsi sám,“ přikývl Alfréd. „To se určitě nelíbí nám všem.“

„Napadlo mě, že by bylo správné jim jejich Kejvalku z téhle strany zabetonovat,“ řekl jsem. „Rozumíš? Vysledovat, odkud sem přicházejí, a zavalit jim přístup tvrzeným kamením. Podle mě už dostatečně prokázali, že si nezaslouží vstupovat do tohoto světa a terorizovat zdejší obyvatele.“

„A sakra, ty bys to bral ale rázně!“ zarazil se Alfréd.

„Jenže – i když by mě to samotného ani ve snu nenapadlo, máš možná pravdu,“ dodal po chvíli uvažování. „Přesně toho se totiž bál starej Špaček, že sem vtrhne banda nějakých zlatokopů. Zlato tu není, ale conquistadoři nemusí jít vždycky jen po zlatě. Touha Němců po vládě je stejně stará, jako nebezpečná. A jestli chtějí dosáhnout vlády zápalnými bombami, shazovanými na hlavy jezinek, pak si přístup sem nezasluhují. Poslyš, připadá mi to jako tak správná věc, že by mohla ospravedlnit i to, že se s tebou do našeho světa nevrátím.“

„Anebo ne hned,“ doplnil jsem ho. „Beztak si myslím, že by tu měl někdo zůstat, aby hledal další ztracence a přivedl je ke Kejvalce. Já sem klidně přijdu ještě víckrát.“

„Nech mi tedy čas na rozmyšlenou,“ řekl. „Třeba než se vrátíme do jeskyní.“

„Přemýšlej o tom,“ souhlasím.

Ulrika

Jako první přibíhají Jožinovy jezinky s ovocem a všelijakými šťávičkami pro sebe i pro nás. Mezitím jsme totiž dobrali zásoby – bylo jich tak-tak, aby mnoho nevážily, přičemž jezinky jedí skoro pořád a udělají vždycky do zásob pořádnou díru. Naopak ale dokáží z džungle donést ovoce víc než samy spotřebují, takže zbude i na nás. Bez nich bychom to tu měli horší.

Mezitím se blíží večer, budeme muset opět přespat na palubě. A protože nemůžeme vyloučit, že se tu poblíž potuluje další křižník Kaisera Friedricha s posádkou, lačnou pomstít svého císaře, musíme se přichystat i na noční hlídky.

Naštěstí dobíhají i Alfrédovy jezinky a sotva je vytáhneme na palubu, vrhnou se k Ulrice. Hned ji začnou mazat různými mastičkami a nám nezbyvá než věřit, že to s lidmi mají vyzkoušené. Ulrice i Dolfimu odlepí rány, namažou je a zase zalepí.

Alfréd rozhodne vznést se co nejvýš, kde je pro nás lidi lehčí a dýchatelnější vzduch. I Ulrice to jistě prospěje. Alfrédovy jezinky se mezitím vrhnou na donesené zásoby, už mají také hlad, takže se šněrování balonetů ujme osobně Alfréd a vzducholod' začne stoupat.

Stmívá se a vzducholod' se blíží k mrakům. Dělíme si hlídky. Mě Alfréd vynechává, zato mě pověřuje ošetřováním Ulriky. Nic lepšího pro mě nemohl udělat! Beztak bych se po celou dobu, co budu bdít, staral víc o Uli než o okolí!

Jenže Uli se po důkladném jezinčím namazání skutečně zlepšuje a dříve než vzducholod' dosáhne parkovací výšky, otevře oči.

„Ludvíčku!“ zakňourá svým zdejšími příšerným kontraaltem. „To je dobře, že jsi tady!“

„Jsem u tebe, zlatečko moje, pusenko. Jak se cítíš?“ šeptám hodně potichu.

„Děsně blbě,“ odpovídá už taky šeptem. „Jestli ti tady umřu...“

„Na to rychle zapomeň!“ umlčím ji. „Umírat se tady nebude! Jezinky donesly nejlepší hojivé masti a dají tě do pořádku! Spočni, natáhni se, kostečky si porovnej...“

„Ludvíčku můj... Alfréd je tady kapitán, že?“

„Jistě!“ přikývnu. „Všichni ho tu posloucháme!“

„Ludvíčku... a nemohl by nás dva, rozumíš, mě a tebe, tady na tomto místě sezdat? To přece je odjakživa právo kapitánů, ne? A já nechci umřít a nebýt tvoje!“

Teda, zaskočilo mě to. Svatba na palubě vzducholodi by byla trošku extravagantní, ale to by se ještě sneslo. Jenže úplně nahá nevěsta a úplně nahý ženich, nemluvě o úplně nahém kapitánovi, oddávajícím nás před úplně nahými svědky?

„Umírat tady nebudeš!“ ujišťuji ji znovu. „A s tou svatbou... to víš, že nejsem proti, pusenko moje, ale tobě samotné by nesmělo vadit, že by ses vdávala nahatá! Tady se přece šaty nenosí!“

„Kamarádka Marika se vdávala ve Štěrkovně a taky bez šatů,“ namítne Uli. „I když tam byl oblečený aspoň kněz, nedokázal to bez ornátu.“

„Opravdu to tak chceš?“ ptám se pro jistotu ještě jednou. „A co ty sněhobílé šaty, co pro tebe chystají ve městě vaši? Vždyť už mají připravený i plán naší svatby!“

„Nechci tady umřít a nebýt tvoje!“ opakuje Ulrika trochu chraptivě. „Čert vem šaty!“

„Alfréde!“ volám tedy našeho kapitána. „Houstone, máme tu problém! Pomůžeš nám?“

Alfréd si to nechá vysvětlit a protože teď už mluvím pěkně nahlas, slyší to všichni.

„Vlastně by to šlo,“ přidává se Dolfi. „Já bych ti, Ludvo, šel za svědka!“

„Já bych dělal svědka Ulrice!“ přihlásí se rychle Wolfi. „Svatba za Kejvalkou, to by nás ještě před měsícem ani nenapadlo, že, synci?“

„Jenže já ty obřady neznám,“ přizná se Alfréd. „To si je mám vymýšlet?“

„A víš, že je to jedno?“ pokárá ho Dolfi. „Není důležité přesné znění, musíš se jich jen optat, tuším že nejprve ženicha, jestli vstupují do manželství dobrovolně. A když řeknou ano, potvrdíš to z moci kapitánské a prohlásíš je za manžele. Akorát nevím, kde tady seženeme prstýnky.“

„Čert vzal prstýnky!“ řekne Alfréd. „Ale ono to má jistě nějaká pravidla!“

„Jo a zaznamenáš to do palubního deníku,“ doplní ho Dolfi. „Nejlépe na tu tabulku s mapou. Tým učiníš povinností zadost.“

„No dobře,“ ustoupí Alfréd. „Tak ráno?“

„Ne, hned teď!“ zakňourá kontraaltem Uli. „Co když v tom šípku byl jed a já do rána umřu?“

„To snad ne!“ namítne Dolfi. „Já jsem taky koupil díru do nohy a necítím se tak zle. Tobě to jenom sebralo víc krve, proto se cítíš slabá, ale jed v tom nebyl, věř mi.“

„To je jedno,“ odvětlí Uli. „Radši už začněte!“

„Alfréde, ona má pravdu,“ připustí Dolfi. „Je to vážně mimořádná situace v ohrožení života! Nač to odkládat? I kdyby nic jiného, povzbudí ji to, nemyslíš?“

Alfréd se sice ošívá, ale od své kapitánské povinnosti zřejmě neuteče. Dolfi i Wolfi se těší na funkci svědků, jen Jožin se tváří neslaně nemastně. No ovšem, jakmile bude Ulrika »vydatá«, už by si na ni nemohl dělat nárok. Ale dobře mu tak, na kamarádovo děvče se nesahá, ať si to zapamatuje!

Alfréd tedy začne, ptá se nejprve mě, je to všechno nezvyklé. Co je to za svatbu, všichni jsou v rouše Adama a Evy, všichni – včetně nevěsty – mluví basem, otázkou je, jestli to bude platit i na Zemi, jenže nic nesvědčí o tom, že by to platit nemělo. Vráťím se tedy zpoza Kejvalky jako ženáč a Ulrika jako vdaná paní. Ale ať se kočky pudrujou! Je to navíc po vítězné vzdušné bitvě, takový ohňostroj bychom na Zemi rozhodně neměli, budeme mít na co vzpomínat! I když zrovna Ulrika byla celou dobu bez sebe a nic z toho neviděla! Ale i naše svatební cesta bude hodně neobvyklá – na vzducholodi, bloudící cizím světem!

Když si tedy řekneme »ANO« a Alfréd dokončí obřad, máme si dát první manželské políbení a odebrat se strávit spolu svatební noc... tož to asi nepůjde, tady na přehledné palubě není žádné soukromí, ale co, svatební noc jsme si beztak odbyli už na Zemi, teď ostatně Ulrika nemůže dělat nic jiného než klidně ležet a koukat se uzdravit.

Na tuhle svatbu teda nezapomeneme.

Ráno bývá moudřejší večera a tentokrát je to výjimečně pravda pravdoucí.

V noci byl klid, kolem nás se nic nešustlo. Jožin sice na hlídce usnul, ale Wolfi, který držel hlídku s ním, z toho nedělal vědu. Kdo by nebyl po Jožinově útěku před modrovláskami utahaný? A k tomu dvě noci po sobě hlídat... ne, nebudeme z toho dělat problém.

Ulrice je mnohem lépe, už se s mou pomocí posadí, jezinky ji hned po ránu celou namažou, už plně chápu, proč se tomu v obchodě »U Ptáčků« říká »elixírky«. Já se teď od ní nehnu, ale nikdo ani nepípne.

Ale co je nejlepší, proplujeme skrz vysokou skalní bránu a kapitán Alfréd znenadání tvrdí, že skály kolem nás poznává, tohle skalní náměstí má na mapě, jen jsme předtím připluli mezi jinými skalami než teď. Ale jestli se teď budeme držet mapy, za chvíli jsme doma.

A aby to urychlil, otevře jednu z posledních rachejtlí, ať to s námi trochu zamává, ale cesta se dost podstatně zkrátí.

Jo, ráno může být moudřejší večera, předpokládá to ale, že se něco změní k lepšímu a toho je na palubě naší vzducholodi víc. A není ani poledne a dosedáme opatrně před Alfrédovu jeskyni. Ven vybíhá tlupa jásajících jezinek, hned vlečou na palubu velké kameny, aby vzducholod' neulétla, až z ní sestoupíme. Musí se před dalším letem opravit, propálenými dírami v plachtě vidíme oblohu a některé helioslunečnice pod ní jsou také pěkně ožehlé – zaplatřpámbu za jejich nehořlavost!

No a já musím sepsat na další břídicovou tabulku seznam sazeniček, které mám přinést pro Špačka a Alfréd vysílá své jezinky, aby to všechno přinesly. Jožinovy jezinky se zatím skamarádily s posádkou, takže jim nedělá problém skamarádit se i se zbytkem osady.

A po obědě si dáme velkou štábní poradou.

„Tož, Ludvo, zboží mít budeš, i ty sazeničky a i to bahno pro Vajgla, pardon, Špačka,“ začíná Alfréd. „Poslal jsem další partu do Kejvalky, jestli tam nezbylo něco, co jste přivezli. Se zbožím si jistě odvezeš nevěstu, pardon, mladou paní, a s ní Dolfiho a Jožina. Wolfi a já tady ale zůstaneme. Ne že bychom netoužili po návratu, ale Špaček ti to řekl správně. Někdo by tu měl zůstat jako stráž

pro shromažďování našich trosečníků a kromě toho si беру za svůj vlastní úkol zablokovat přístup Germánům, co tady páchali zlo. Válku sem nikdo roznášet nesmí! Jestli jezinky kdysi válčily samy se sebou, to je jejich věc. Ale kdyby je měl někdo od nás ze Země do válčení verbovat, nutit, nebo je tady tyranizovat, tomu by bylo třeba zabránit. Takže tady zůstaneme. Jak se říká, »dva jsou rada«, tož tu budeme dva.“

„Možná byste se ale měli přestěhovat blíž ke Kejvalce,“ napadlo mě. „Aby ji zase neovládly modrovlásky. Můžete si přece i tu jeskyni vydlat blíž.“

„To taky uděláme,“ ujistil mě Alfréd. „Wolfi tu má navíc varhany, ty se také dobře hodí.“

„Když budete něco potřebovat, párkrát otevřete a zavřete dveře do Kejvalky,“ poradím mu.

„Vím, na Zemi pak klinká zvoneček,“ souhlasí Alfréd. „Možná toho využijeme, až najdeme nějakého trosečníka. A když to budeme mít z jeskyně blíž, uslyšíme naopak klinkání od vás. Já jsem nechtěl překážet Špačkovi, ale teď, když tu Špaček není, zaberu si jeho místo.“

Je to tedy domluvené a protože se už hrnou jezinky se sazeničkami, balíme další »vláček«. Mezitím přišly i jezinky vyslané ke Kejvalce a přinesly zboží z chodby a schodiště. Ukázalo se, že kupodivu nic nechybí.

„Na to je totiž jednoduché vysvětlení,“ usmívá se Alfréd pod vousy, nebo spíš pod plnovous – vousatí jsou tady všichni až na mě, já mám zatím na tváři jen několikadenní strniště.

„Ty zlodějky zlodějské modrovlasé se naučily ovládat, opravovat a připravovat vzducholodě, ale nezvládly docela obyčejnou kliku u dveří do chodby v Kejvalce. Jak víte, ta klika není kovová, jen kamenná, nicméně funkci plní. Moje jezinky jsem to naučil, ale přísně jsem jim zakázal tuhle znalost rozšiřovat mezi ostatní. Do přízemí se ještě zlodějky modrovlasé dostaly, vyrabovaly tam, co se pobrat a odnést dalo, ale chodbička byla pro ně nedostupná.“

Takže i naše zboží poslouží těm správným, to je jen dobře.

Připravujeme se tedy na návrat. Buřtoidní vláček je připravený, jen do tří posledních žoků si vlezou až před odchodem Uli, Dolfi a Jožin. Alfréd s Wolfim nás ovšem vyprovázejí.

„A kdyby začal klinkat zvoneček, znamená to, že máme další zájemce o repatriaci,“ opakuje spokojeně Alfréd.

A poslední domluvu mám s Uli.

„Tak mladá paní a choti moje!“ oslovím ji mezi dvěma pusami, ale pokračuji už pro všechny: „Po přistání na mě všichni počkáte, než se vrátím s oblečením. Na dveřích visí jen jedna kombinéza a ta je pro mě. Něco vám seženu a do města vstoupíte až oblečení, jasné? Bude tam na nás čekat celá městská honorace, většina jsou dámy a věřte mi, je to příšerný trapas vylézt před ně nahatý!“

Jo, je to tak – a přinejmenším Uli u toho mého trapasu byla.

Je to jasné, takže – nasoukat se do žoků a jedeme!

PLUNG! A jsem na druhé straně, za mnou se valí vláček. A hned se otevírají tři poslední žoky a Uli, Dolfi a Jožin se hrnou ven. Já si mezitím беру kombinézu a jdu otevřít dveře.

Vítací výbor už tu čeká skoro ve stejném složení jako minule, chybí jen Ulrika, místo ní tu jsou její rodiče. Já hlásím příchod, vojenské šaškárny by mi šly výtečně, ale hned se sháním po dvou pánských a jedněch dámských šatech. U těch dámských nastane pochopitelně zmatek. Nikdo nechápe, nač je potřeboji. Ukazuje se, že Ulrika nechala doma lístek, že odjíždí do Prahy na nějaký kurs, takže nikoho ani nenapadlo, že je se mnou za Kejvalkou.

A tím méně, že se vrací vdaná! Sice správně za mě, ale přesto...

Špaček se shání po chybějících rostlinách. Dostává jich víc než požadoval, Alfréd mu totiž se svými jezinkami přibalil něco navíc. Například helioslunečnice.

Jožin okamžitě po příchodu k vítacímu výboru požádá ve městě o azyl. Tvrdí, že »sa nemože vtátiť domou, lebo ho vyhlásili za mrtveho«. A že bude ve městě »dozaista užitočný«. Vítací výbor, přesněji Družina, o něm chvíli jedná, ale Jožin zná přece poměry ve světě »za Kejvalkou«, přijmou ho tedy mezi sebe. Nějakou užitečnou práci si ve městě jistě najde, například Špaček potřebuje lidi, zvyklé na »zakejvalkovou« atmosféru.

„Beriem!“ říká Jožin. „Ale chcu si zkusit postavit vzducholod', nebude snad nikto proti!“

„To nebude tak snadné,“ varuji ho. „Na Zemi je jiné složení vzduchu.“

„Ale helioslunečnice tu lietajú,“ ujistí mě. „A ja vás dvoch, těba a Uli, zvem na moju prvou vzduchoplavbu!“

Nu dobrá, zkusit se to může. Dnes na Zemi létá spousta balonů roztočivých tvarů, ani replika Alfrédovy vzducholodě tu nemusí budit pozornost. Vesla i nespolehlivý raketový pohon nahradí klasická vrtule poháněná elektromotorem na »mladoňky«, která překoná i protivítr. A může to být docela zábavné, když tady nelétají vzdušné koráby Kaisera Friedricha.

Horší je to s rodiči. Obě maminky, moje i Ulričina, patřičně obrečí, že nám dvěma nebyly na svatbě – a co to stálo příprav a těch peněz, jen ty krásné šaty!

„Z toho si nič nērobte,“ utěšuje je Jožin. „Ti dva tam přešli peklem. My tiež, ale Uli... viděli sme tam vojnu, kobercové bombardovanie, pád horiaceho bombardéru, čo tady Ludva zostrelil, ako aj ďalšie vzdušné križníky! No a Uli tam bola raněná a tak sa rýchlo s Ludvom zosobášili, aby nēumrela slobodná. V takom rachotu sa nikto nēmože čudovať!“

Nikdo mu ale moc nevěří, ačkoliv je to všechno pravda. Tady na Zemi to působí nevěrohodně. Že jsem sestřelil křižník? A vlastně hned dva? A nádavkem i tu poslední bitevní vzducholod’?

Musíme to všem potvrdit. I Dolfi, byl tam také raněný a v rachotu bitvy Ulriku ošetřoval.

Budeme mít ještě o čem povídat!

A my dva, já s Ulrikou? To už je přece »mladá paní«, i když její svatební šaty se ukázaly jako poněkud nerozvázná investice. Pojedeme teď domů, do naší chaloupky. A zítra se budeme oba hlásit ve »Špačkárně«. Ulrika Špačkovi dokáže, že se na ten vzduch přece jen neumírá!

Celkově se ale tahle výprava povedla stoprocentně a ještě něco navíc.

A co je ještě důležitějšího, Vrchní matriarchální velitelství konečně uznalo, že by si i Ludvík zasloužil nějakou tu pochvalu! S takovými zásluhami ho přece nemůže sprdnout!

Sprdne tentokrát Ulriku. Za to, že tam lezla, co všechno ohrozila... jenže Uli se nedá.

Sprdne naopak Vrchní matriarchální velitelství, že nepřišlo na pár jednoduchých figlů, které by tyhle cesty – a že jim ještě nebude konec – šíleně usnadnily.

Například břidlicové tabulky, které se dají protáhnout Kejvalkou i s napsanými vzkazy.

Skleněná zrcátka, která nezrezaví jako sebelépe naleštěný kov!

Anebo jednoduché celoplastové fotoaparáty na kinofilm v plastických kazetách, na které by se dalo ledacos z toho světa nafotit. Plasty, kámen ani sklo tam přece nerezaví.

Místo s pokáráním nakonec odejde s pochvalou za nápady, které se dají snadno realizovat a přinesou spoustu užitku. Jó, kdyby se tak razantně dokázal minule bránit i Ludvík!

Jak se ale říká, konec dobrý, všechno dobré.

Teď to konečně spolu roztočíme!

Konec

© 2016 Vlastimil Čech (od 3.části +Václav Semerád)